HISTORIAN'S OFFICE
Library.
No. 955
086.415

Presented to the

Historians Office

by

[illegible] O. [illegible]

for

[illegible]

Sept 22 1853

Vault
ROOK AREA
M208
P9164d DAN
items 1-7

RN- 55450
RN- 60153

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
Corporation of the Presiding Bishop, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

http://www.archive.org/details/mormonsbogsguddo00prat

Mormons Bogs
guddommelige Troværdighed.

Af

Orson Pratt,

een af de tolv Apostle af Jesu Christi Kirke

af

Sidste-Dags Hellige.

Udgivet paa Dansk

af

W. Snow.

Kjøbenhavn.

Trykt hos F. E. Bording.

1853.

Mormons Bogs guddommelige Troværdighed.

Af Orson Pratt,

een af de tolv Apostle i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages-Hellige.

Oversat fra Engelsk

af F. J. Hahn. Nr. 1.

Indledning. — At forvente mere Aabenbaring er ikke ubibelsk. — At forvente mere Aabenbaring er ikke ufornuftigt.

Indledning.

Mormons Bog gjør Fordring paa at være en guddommelig inspireret Optegnelse, skreven af en Række efter hinanden følgende Propheter, som beboede Gammel Amerika. Den paastaaer at være aabenbaret til den nærværende Slægt, til Frelse for Alle som vil annamme den, og til Ødelæggelse og Fordømmelse for alle Folkeslag som forkaste den.

Denne Bog maa enten være sandfærdig eller usandfærdig. Hvis den er sandfærdig, er den eet af de vigtigste Budskaber, som nogensinde er sendt fra Gud til Mennesket, da den sigter til ethvert under Himmelen værende Folks saavel timelige som evige Velfærd, i den samme Grad og Udstrækning som Noahs Budskab angik den gamle Verdens Indbyggere. Hvis den er usandfærdig, er den eet af de meest forslagne, ugudelige, dristige og dybest overlagte Bedragerier, som nogensinde er opfunden i Verden, beregnet paa at bedrage og ruinere Millioner, som i Oprigtighed ville annamme den som Guds Ord, og indbilde dem at være byggede sikkert paa Sandhedens Klippe, indtil de og deres Familier blive styrtede i en haabløs Fortvivlelse.

Budskabet i Mormons Bog er af den Beskaffenhed, at Ingen, dersom det er sandfærdigt, paa nogen Maade kan blive frelst om de forkaste det; at Ingen, dersom det er usandfærdigt, paa nogen Maade kan blive frelst om de annamme det. Derfor er enhver Sjel i hele Verden lige interesseret i det at forvisse sig om dets Sandhed eller Usandhed. Ingen burde i en Sag af en saa uendelig Vigtighed være tilfredsstillet med Andres Gisning eller Mening: Han burde selv af al Evne anstrenge sig for at blive bekjendt med Vidnesbyrdets Beskaffenhed: Han burde omhyggelig undersøge Vidnesbyrdene med hvilke det bydes Verden: Han burde med al Taalmodighed og Vedholdenhed søge at forskaffe sig en sikker Kundskab om det er fra Gud eller ikke. Uden saaledes at efterforske paa den omhyggeligste, redeligste og meest upartiske Maade kan han ikke dømme sikkert uden stor Fare for sin fremtidige og evige Velfærd.

Dersom det efter en streng Undersøgelse bliver fundet at være et Bedra-

geri, burde det vidtløftigt publiseres som saadant; Vidnesbyrdene og Beviisgrundene, hvoraf Bedrageriet var opfundet, burde tydelig og logisk bevises, saa at de, som var oprigtige, og dog til deres Ulykke var blevne bedragede, maatte fatte Bedrageriets Beskaffenhed og bringes tilbage; og at de, som vedblev at publisere Bedrageriet, maatte bringes til Taushed, ikke ved physiske Kræfter, eiheller ved Forfølgelse, den blotte Paastand, eller Latterliggjørelse, men ved stærke og slaaende Beviser — ved Vidnesbyrd tagne fra Skriften og sund Fornuft. Saaledes, og kun saaledes skulde de Vaaben være, som anvendtes til at aabenbare og ødelægge falske Lærdomme — til at bringe Mennesker tilbage fra Vildfarelse — til at beskæmme religiøst Sværmeri — og til at bringe lave og ryggesløse Bedragere til Taushed.

Hvis derimod Efterforskning skulde bevise Mormons Bog at være sandfærdig og af guddommelig Herkomst, da er Vigtigheden af Budskabet saa stor, og Følgerne af at annamme eller forkaste det saa overvættes, at de amerikanske og engelske Nationer, til hvilke det nu er sendt, og i hvis Sprog det nu er publiseret (da de er de Første, der i disse sidste Tider er bleven saa høiligen begunstigede med at faae et forberedende Budskab om Guds Søns anden Tilkommelse) strax burde angre alle deres Synder, og forlade alle deres Fædres ugudelige Traditioner, hvilket Budskabet udtrykkelig byder dem: De burde aldeles forkaste saavel det papistiske som protestantiske Præsteskab, tilligemed alle de Kirker, der er stiftede af dem eller udsprungne derfra, da de er aldeles ubemyndigede: De burde omvende sig fra al den Præstelist og Vederstyggelighed, som øves af disse frafaldne Kirker (feilagtig kaldte Christne) og i enhver Henseende frembringe Omvendelsens værdige Frugter: De burde lade sig døbe i Vandet af Een, som dertil havde Fuldmagt, annamme Syndsforladelse og fyldes med den Hellig-Aand. Efter saaledes at være døbte til Guds Rige burde de stræbe at oversætte Mormons Bog i ethvert paa Jorden værende Skriftsprog, og udsende den i millionviis vidt og bredt til enhver Nation, og ikke holde op med deres Virksomhed, førend alle Folk havde hørt de glædelige Tidender. Enhver Synagoge, Kirke og Sted til offentlig Gudstjeneste burde overlades Guds Tjenere. Præsidenter, Gouverneurer, Regenter, — Konger, Herrer og Adelige, saavelsom alle Autoriteter burde vise den store Masse af Folket et Exempel ved i al Fromhed og Ydmyghed at modtage denne den nyere Tids store Aabenbaring. Ethvert Tidsskrift burde hellige dets Spalter til at udsprede Vidnesbyrdene, som bevise dette saa vigtige Værks guddommelige Troværdighed fjernt og nær iblandt alle Klasser. Dersom Vidnesbyrdet er sandt, saa er dette nogle af Englands saavelsom de Forenede Staters første Pligter.

Størstedelen forkaster alligevel Mormons Bog uden mindste Undersøgelse, som den dog fordrer. De har hørt, at der gaves en saadan Bog; men af dens Indhold veed de ikke andet, end at den gjør Fordring paa at være en guddommelig Aabenbaring. Strax forkaste de den som et Bedrageri. Er denne Maade at dømme paa retfærdig? Har Gud nogensinde givet sine Skabninger Ret til uden Undersøgelse at dømme i en Sag, hvori der paastaaes, at deres evige Salighed er indviklet? Har han nogensinde underrettet Verden om, at de havde Aabenbaring nok, eller at han aldrig vilde give dem mere? Alle, som har læst Bibelen, veed, at han ikke har tilkjendegivet noget Saadant. Han har aldrig given nogen Anledning til, at man skulde formode, at der ikke senere skulde gives mere Aabenbaring. Nu, hvorfor vilde da Men-

neskene være saa dumdristige, uden mindste Undersøgelse at forkaste det, som bærer Navn af Aabenbaring, som usandfærdigt? Denne Maade at dømme paa er ikke alene uretfærdig, men har farlige Følger. Saalænge der er Mulighed for, at Mennesket kan faae mere, er det i Fare for at midste sin Salighed ved uden Forskjel at forkaste alle dem, som komme. Ved denne overilede og uretfærdige Maade at dømme paa er det ikke alene i Fare for, men sikker paa at midste sin Salighed, dersom Gud skulde nedlade sig til at give flere.

Millioners Fremgangsmaade med Hensyn til Mormons Bog synes for os, som om de vilde forkaste alle sande saavelsom falske Aabenbaringer. Uden mindste Undersøgelse er de rede til at forkaste Alt, som bærer Navn af Aabenbaring, som noget aldeles Farligt. De synes at være ganske visse paa, som og deres Opførsel overflødigen viser, at Gud aldrig vil begunstige Menneskene med nogen videre Meddelelse af sin Villie dem angaaende.

Hensigten med den følgende Række Smaaskrifter vil være at beskæmme den almindelige skjøndt sørgelige Vildfarelse, som er opdigtet ved Præstelist i Apostasiets (Frafaldets) første Aarhundreder og overført paa de efterfølgende Generationer. I de første vil det blive viist, at det, at forvente mere Aabenbaring hverken er **ubibelsk** eller **ufornuftigt**, og i de følgende vil det endvidere blive viist, at Lærdommen om fortsat Aabenbaring i Guds Kirke er en saadan Lærdom, som støtter sig paa det meest ufeilbarlige Vidnesbyrd om, at dette er nødvendigt til Menneskets Frelse, i Forbindelse med hvilket **Mormons Bogs guddommelige Troværdighed klart vil blive beviist.**

At forvente mere Aabenbaring er ikke ubibelsk.

1. Dersom man af Skriften kunde bevise, at Gud havde aabenbaret Alt, hvad han nogensinde agtede at aabenbare, saa vilde en sildigere Aabenbaring ikke behøve nogen Undersøgelse; thi man vilde strax vide, at enhver af den Slags var et Bedrageri. Det vilde i høi Grad være Daarskab at undersøge enten en foregiven ny Aabenbaring var ægte eller falsk; thi dersom Gud havde erklæret i sit Ord, at der Ingen skulde gives mere, saa kunde alle Skrifter og Bøger, som bar Navn af at være en ny Aabenbaring, ikke være andet end falske.

2. Dersom Bøgerne i de engelske Oversættelser af det Gamle- og Ny-Testamente alene var de, man kunde annamme som guddommelig Aabenbaring, hvorfor finde vi da ikke nogen Underretning i disse Bøger i denne Henseende? Om Gud saae, at Mennesket havde nok, hvorfor sagde han da ikke Mennesket det? Dets Sind vilde da have været befriet fra al Uvished i denne Retning. Alle Nationer og Folk vilde da have vidst, at Samlingen af de canoniske Skrifter var fuldstændig og fuldtallig: Da vilde der ikke være den mindste Mulighed for at skuffe Verden med flere: Da vilde man have vidst, at al mulig Meddelelse imellem Gud fra den Tid af var afskaaren — at Himmelen skulde være forseglet, og Guddommens Mund var tillukket i en dyb og uafbrudt Taushed igjennem alle tilkommende Slægter;

3. Dersom Gud aldrig havde i Sinde at tale til Mennesket siden det første Aarhundrede af den christne Tidsregning, vilde det visselig have været Menneskeslægten til stor Velsignelse, og have frelst mange Millioner fra Bedrageri, dersom han havde underrettet dem om en saa vigtig Sag. Men da

Gud har undladt at give en saadan Underretning har lærde Theologer besluttet selv at give den: derfor har de opdigtet „Troes Artikler," ifølge hvilke deres Tilhængere under Straf af Kirkens Band opfordres til at forkaste alle Bøger, som paastaa at være af guddommelig Oprindelse, med Undtagelse af dem, som indbefattes i deres „Troes Artikler," eller de Faa som ved Menneske-Viisdom er udvalgte og samlede til en Bibel. Det er det Samme som at sige, at Bibelen indeholder Alt, hvad Gud nogensinde har givet og nogensinde vil give til Mennesket, og I maa ikke annamme mere; og saaledes er hele den protestantiske Verden indskrænket, begrændset og bunden ved deres „Troes Artikler" — deres „Vedtægter" — og „Underviisning". Det nytter ikke hvor vigtigt et Budskab der end maa blive sendt, eller hvor store dets medfølgende Vidnesbyrd end er, det er udtrykkelig forbudt dem at annamme det, fordi det ikke lykkedes dem at blive indbundne med de øvrige Bøger i Biblen.

4. Nutidens lærde og almindelig falske Lærere, som saa dumdristigt har forkastet al Aabenbaring med Undtagelse af de faa Bøger, som nævnes i deres „Troes Artikler" har søgt at faae deres bedragne Tilhængere til at tro, at det var modstridende Skriften, at andre Bøger blev føiede til Bibelen, eller Gud skulde give nogen videre Aabenbaring til Mennesket. Som deres stærkeste Beviis i denne Henseende anføre de følgende Text, aabenbaret til Johannes paa Øen Patmos, da han var i færd med at fuldende sit Manuskript: „Thi jeg vidner for Hver, som hører denne Bogs Propheties Ord: dersom Nogen lægger Noget til disse Ting, da skal Gud lægge paa ham de Plager, som er skrevne i denne Bog; og dersom Nogen tager Noget bort fra denne Propheties Bogs Ord, da skal Gud borttage hans Deel af Livsens Bog, og af den hellige Stad, og af de Ting, som er skrevne i denne Bog. (Aab. 22, 18—19.) Her synes der at være Beviis for, at Bibelen for stedse var sluttet, og at Tilsætning af nogen anden Aabenbaring forbydes under Straf af store Plager. Men ethvert Menneske, som har læst denne Text, veed, at der ikke er given den mindste Underretning om, at Bibelen var sluttet. En saadan Bog som Bibelen burde da ikke existere i dens samlede Tilstand. De faa adspredte Manuskripter, hvoraf Bibelen nu bestaaer, blev samlede af uinspirerede Mænd først Aarhundreder efter, at Johannes havde fuldendt sit Manuskript. Af det store Antal Skrifter, som bære Navn af at være inspirerede, og som var spredt over Verden, har det usle, skrøbelige og uvidende Menneske tiltaget sig Myndighed til at udvælge nogle Faa, som det troede eller formodede var af Gud, da de stemmede overeens med hans ringe Dømmekraft; men da de Øvrige vistnok ikke stemmede overeens med hans særegne Begreb om guddommelig Aabenbaring, blev de forkastede som falske. De Faa, udvalgte af den store Mængde, er tilsidst blevne ordnede i et Bind, inddeelte i Capitler og Vers og kaldte Bibelen. Siden efter er der opstaaet en Række kloge og ugudelige Bedragere under Navn af protestantiske Kirkelærere, som, da de fandt, at de selv ganske manglede Propheties Aand, Syner, Aabenbaring og enhver anden Magt eller Gave, som stedse udmærkede Christi Tjenere, har stræbt at opspinde nogle kloge og snilde Argumenter til at skjule deres Usselhed og frafaldne Tilstand for Folket, og for at faae deres forførte Tilhængere til at tænke, at de virkelig er Christi sande Tjenere. Det bedste Middel, hvorved de kunde udføre deres fordærvelige Forehavende, er, efter deres Mening, at sige, at Gud ikke mere havde i Sinde at aabenbare Noget

— at Bibelen indeholder Alt — og at den Advarsel ei at lægge Noget til Johannes Propheties Ord ogsaa gjaldt med Hensyn til Bibelen. Saaledes blev Menigmands Samvittighed beroliget, og de Oprigtige begyndte at tænke, at Biblen indeholder alle de hellige Bøger, som nogensinde var given til Mennesket; og tilsidst blev de villige til at underskrive en Række klogt opspundne „Troes Artikler," som fordrede, at de skulde forkaste alle andre som falske.

5. Hvor veed den protestantiske Verden, om de, som samlede Biblen, fandt alle Skrifter, som var af guddommelig Ophav, dengang de efterjagede de hellige Manuskripter, som var spredte vidt og bredt over Verden, eet paa eet Sted et andet paa et andet Sted? Hvor veed de, om Biblens Samlere fandt blot en Hundrededeel af de Skrifter, som var hellige? Og da Samlerne forkastede mange, som de fandt, hvor veed de da, om ikke nogle af de forkastede Bøger var ligesaa hellige som de, der optoges i Samlingen? Skulde ikke Enochs Propheti,*) som Apostlen Judas var bekjendt med, og fra hvilken han anfører angaaende Christi andet Komme, være ligesaa hellig som nogen anden Propheti i Biblen? Skulde ikke Seeren Iddols Bog** — Propheten Nathans Bog*** — tilligemed en tolv eller femten andre Bøger og Epistler, som er skrevne af inspirerede Propheter, Seere og Apostle, og som der er henviist til i Bibelen, være ligesaa værdige til en Plads i Bibelen, som nogen af dem menneskelig Viisdom allerede havde samlet? Vilde det for Samlerne have været en større Overtrædelse af den Advarsel ikke at lægge Noget til Johannes Propheties Ord at lægge Seeren Gads Bog til den Samling, kaldet Bibelen, end det var for dem at tilføie i Bindet Ezekiels Bog — Salomons Sange — Matthæi Evangelium — Jakobs Brev eller enhver anden Bog i Samlingen? Dersom der med Johannes Propheties Bog menes Biblen, som disse falske Lærere paastaae, og dersom der ved Biblen forstaaes en Samling af alle de hellige Skrifter, som er skrevne af inspirerede Mænd, og der med at lægge Noget til og tage Noget fra Johannes Propheties Ord menes at lægge Noget til og tage Noget fra Bibelen, saa er hele den protestantiske Verden under Forbandelse for at have fratagen Bibelen mange hellige Skrifter, som der visselig henvises til, som skrevne af inspirerede Mænd; men som de i deres „Troes Artikler" aldeles udelukke og fratage Bibelen ved at byde deres forførte Tilbængere kun at annamme saadanne, som det var lykkedes at blive samlet. Skulde nogen af disse hellige Manuskripter herefter blive fundne, saa forbyder Menneskers „Troes Artikler" og „Vedtægter" deres Optagelse. Dersom det var lykkedes dem at blive fundne af Bibelens Samlere, saa vilde de have været hellige; men fordi de findes sidenefter er de falske. At en Mand for faa Aarhundreder siden efterspørede nogle faa hellige Skrifter og samlede dem til en Bibel blev betragtet som et meget roesværdigt Foretagende; men at Nogen finder en hellig Bog siden den Tid betragtes som den høieste Gudsbespottelse.

6. Dersom den Advarsel om at lægge Noget til eller tage Noget fra forstaaes saaledes, at der ikke skulde gives mere Aabenbaring, efterat Advarselen er given, saa maa alle Bøger, som bære Navn af at være en Aabenbaring, og som er givne efter at en saadan Advarsel blev given, være falske. Nu,

*) Judas Brev, 14de Vers.

**) 2 Krøn. 9 C. 29 V.

***) 1 Krøn. 29 C. V.

en saadan Advarsel blev given ligesaa tidligt som i Mose Dage. „I skal Intet lægge til det Ord, som jeg byder Eder, og Intet tage derfra." (5 Mose B. 4, 2). Advarselen i Johanins Bog maa mene det Samme som Advarselen i Mose Bog; dersom den ene forstaaes saaledes, at der ikke skulde være mere Aabenbaring, saa forstaaes den anden ligesaa. Derfor maa ifølge de moderne Theologers Beviis alt det af det Gamle- og Ny-Testamente, som er tilføiet siden Moses gav denne Advarsel, være falskt, og følgelig maa de og deres Tilhængere være under Forbandelse, fordi de tro og forsvare toogtredsindstyve andre Bøger som guddommelig Aabenbaring, hvilke de veed, alle blev givne efter at Mose Advarsel blev given. Heraf vil man see, at de er under en dobbelt Forbandelse, saafremt deres Anvendelse af denne Text er rigtig; for det Første, er de forbandede i Johannis Aabenbaring for at have borttaget en femten eller tyve Bøger fra Biblens Samling; og for det Andet, er de forbandede i femte Mose Bog, fordi de har annammet toogtredsindstyve Bøger, som blev tilføiede, efter at Moses havde givet den Advarsel. Dersom moderne Theologer hellere skulde være villige til at opgive deres forkeerte Anvendelse af disse Skriftsteder end at underkaste sig en dobbelt Forbandelse, hvad bliver der saa af deres Beviser fra Skriften mod at annamme mere Aabenbaring? Der er visselig ingen anden Anvendelse af disse Skriftsteder, som forbyder fortsat Aabenbaring.

7. Ved at lægge Noget til Johannis prophetiske Bogs Ord forstaaes intet meer eller mindre end at lægge Ord og Sentenser af os selv til hans Bog, saaledes at Meningen da forandres, og offentliggjøre saadanne Tilsætninger som Johannis Ord. Dersom Esaias havde lagt Noget til Ordene i Mose Bog, saaledes at Meningen forandredes, og han havde fremstillet Moses som Forfatter til disse forandrede Skrifter, vilde det have underkastet ham en Forbandelse. Men at faae en særskilt og uafhængig Aabenbaring, saaledes som han fik, var ikke mere Tilsætning til Mose Ord, end et retsligt Document i Amerika vilde være Tilsætning til Lovene i England. Om der skulde gives titusinde nye Aabenbaringer, vilde det ikke være større Tilsætning til Johannis Bogs Ord, end en Bekjendtgjørelse af de Forenede Staters Præsident vilde være Tilsætning til Ordene i en Proclamation af Dronning Vigtoria. Ingen Aabenbaring fra Gud behøver nogen Forandringer, Tilsætninger eller Formindskelser ved Menneskets Viisdom. Dersom de behøve at forandres, har Gud alene Ret til at forandre dem eller forøge dem, som han gjorde med en Aabenbaring, som han gav til Jeremias, hvilken Aabenbaring Kongen af Juda havde brændt; men sidenefter blev der befalet Jeremias atter at skrive alle Ordene, „og der blev endnu tillagt mange lignende Ord foruden dem." (Jerm. 36, 32.) Gud har aldrig forhindret sig selv i at give Aabenbaring saa ofte som ham behager, eiheller har han forhindret sig selv i at tillægge og fradrage Ord i Tilfælde, hvor han seer det nødvendigt. Men Vee det Menneske, som fordrister sig til at give en Aabenbaring, og er en Bedrager, som lægger Noget til, eller drager Noget fra, eller forandrer en Aabenbaring, som Gud har given; en Saadan kan ikke undflye den Almægtiges truende Dom.

8. Vi har nu viist ved de meest slaaende Beviser, at de Skriftsteder om at lægge Noget til og drage Noget fra, som den der fornegter ny Aabenbaring saa ofte henviser til, ikke indeholde den fjerneste Underretning om, at den Tid er forgangen, da Aabenbarelse blev given. De vilde aldrig have ta-

get Tilflugt til en saa forkeert Anvendelse af disse Skriftsteder, dersom de havde noget bedre Beviis fra Skriften at støtte sig paa. Det, at de i Sandhed saa ofte forvende disse Skriftsteder fra deres tydelige Mening, viser saa slaaende Usselheden af deres Paastand. Ingen andre Skriftsteder er saa modtagelige for at blive i den Grad ilde anvendte. Med dette intetsigende Forsvar er det, at de stræbe at skjule deres Frafald og forføre Menneskeslægten.

9. Nogle af de meest Uvidende har i deres Iver for at opponere imod Alt, som bærer Navn af ny Aabenbaring, antaget, at der blev gjort Ende paa al sildigere Aabenbaring, dengang da Christus blev ophøiet paa Korset og udraabte: „det er fuldbragt." Dersom denne Mening skulde være ret, saa maatte alle det Ny- Testamentes Bøger være falske, fordi de er skrevne flere Aar efter. Dersom Christus sluttede Værket af Aabenbaring, da han udbrød: „det er fuldbragt," saa maa Apostlene have været lave Bedragere; thi de paastode at have faaet Aabenbaring Aarrækker efter, at Christus udraabte dette. Derfor er Alle, som forkaste ny Aabenbaring af disse Grunde, formedelst deres egen Anvendelse af dette, nødte til at sige, at man skal forkaste alle Skrifterne i det Ny- Testamente: saaledes er det ikke usædvanligt, at de i deres Iver for at modsætte sig ny Aabenbaring tilintetgjøre de samme Bøger, som de paastaa at tro.

10. Fjenderne af ny Aabenbaring har undertiden henviist til Nogle af Pauli Ord til Timotheus, og har anvendt dem paa den meest skuffende Maade for at bestyrke Verden i den sørgelige Vildfarelse, at Gud ikke mere vil tale med Mennesket: Man læser følgende, — „Fra Barndom af kjender Du den hellige Skrift, som kan gjøre Dig viis til Salighed." (2, Tim. 3, 15.) Opponenterne mod ny Aabenbaring slutter af dette Skriftsted, at de Skrifter, som Timotheus i sin Barndom var bekjendt med, var fuldkommen tilstrækkelige til at gjøre ham viis til Salighed, og følgelig var der ikke Trang for flere. Er denne Slutning ret, vilde den bortfjerne alle Skrifterne i det Ny- Testamente; thi da Timotheus var et Barn, var han kun bekjendt med det Gamle- Testamentes Skrifter; det Ny- Testamentes Skrifter var da ikke skrevne. Saaledes har atter Fjenderne af ny Aabenbaring, i deres fanatiske Iver for at slutte Bindet af Inspiration, fjernet de samme Skrifter, som de foregive saa fast at tro.

11. For at forsvare deres Vildfarelse anføre moderne falske Lærere undertiden Følgende: „Den ganske Skrift er indblæst af Gud, og nyttig til Lærdom, til Overbeviisning, til Rettelse, til Optugtelse i Retfærdighed, at det Guds Menneske maa vorde fuldkomment, dygtiggjort til al god Gjerning." (2 Tim. 3, 16—17.) De paastaa, at Meningen af dette Skriftsted er, at der var bleven givet „nok" Skrift til at gjøre det Guds Menneske fuldkomment — at der var bleven givet „nok" til at dygtiggjøre det til al god Gjerning; men Ordet **Nok** findes ikke i Skriftstedet: man læser, „**den ganske Skrift** er indblæst o. s. v." Intet retskaffent Menneske har af dette Skriftsted Myndighed til at antage, at det har nok; men det burde vedblive at søge efter „Linie paa Linie, Bud paa Bud, her et Lidet, der et Lidet;" og om det giver Agt paa „den ganske Skrift," som Gud skulde nedlade sig til at aabenbare, vil den fuldkommentgjøre det, og dygtiggjøre det til al god Gjerning. Dette Skriftsted lader derfor det Guds Menneske blive fuldkomment ved „den ganske Skrift," som Gud har indblæst i gamle Dage, eller som han skulde give i sildigere Tider. Han er ikke indskrænket til et

vist Antal Bøger, som det har lykkedes uinspirerede Mænd at finde og samle til en Bibel. Sandeligen, dersom disse falske Læreres Paastande er sande, saa er der visselig adskillige af det Ny- Testamentes Bøger, som skulde forkastes; thi dersom det Guds Menneske havde Skrift nok paa den Tid, da Paulus skrev sit Brev til Timotheus, saa maatte Bogen om Aabenbaringerne, som blev givne paa Patmos nogle Aar efter, tilligemed Johannis Evangelium og adskillige af Brevene udelukkes fra Bibelen.

12. Vel studerte og lærde Theologer har været saa aldeles ude af Stand til at finde noget Skriftsted til at hjælpe dem at fornegte umiddelbar Aabenbaring, at de ikke har standset med at forvende paa den meest blendende Maade ikke alene de foregaaende Skriftsteder, men nogle faa andre af en lignende Beskaffenhed, hvilke de har udpillet af Bibelen, og som de og alle Mennesker ved den mindste Overveielse veed ikke har den allerfjerneste Betydning i den Retning. De sige til deres Hjorder, at man ikke kan forvente mere Aabenbaring, fordi St. Paul, da han henvendte sig til de Ældste af Menigheden i Ephesus, siger: „Jeg haver Intet forholdet af det, som var nyttigt for Eder. Jeg har ikke forholdt at forkynde Eder alt Guds Raad." (Ap. Gr. 20, 20 og 27). Eftersom „alt Guds Raad" er bleven meddeelt Epheserne af Paulus, maa man antage, sige de, at al videre Aabenbaring var unødvendig. Dersom denne Formodning er ret, vilde den ligesom de tidligere Formodninger ikke alene afskære fra Bibelen adskillige af Brevene, men Johannis Evangelium, og den store Aabenbaring, given paa Patmos, hvilke visseligen alle blev skrevne flere Aar efter, at Paulus forkyndte „alt Guds Raad" til de Ældste af Ephesus. Paulus havde uden Tvivl forhen forkyndt alle Raad, som Gud havde kundgjort ham angaaende deres Velfærd; men dette hindrede ikke Herren fra sidenefter at aabenbare andre Raad, som Ephesernes sildigere Omstændigheder muligviis kunde fordre. Sandelig, uagtet Paulus sagde saa, gav Herren dog længe efter videre Aabenbaringer og Raad til den samme Menighed igjennem sin Tjener Johannes paa Patmos. (See Aab. 2, 1—8.)

13. Man har end ydermere formodet, at Aabenbaring vilde ophøre, naar de „halvfjerdsindstyve Uger," som Daniel omtaler, var forløbne. Engelen Gabriel sagde til Daniel: „Forstaa Sagen og giv Agt paa Synet. Der er halvfjersindstyve Uger bestemte over dit Folk, og over den hellige Stad, til at forhindre Overtrædelsen, og til at besegle Synder, og til at forsone Misgjerning, og til at lade komme en evig Retfærdighed; og til at besegle Synet og Propheten. og til at salve det Allerhelligste." (Daniel 9, 23—24), heraf paastaa Fjenderne af ny Aabenbaring, at saasnart Messias kom og blev salvet, og de halvfjersindstyve Uger var forløbne, var „Synet og Propheten beseglede." Men spørge vi, hvilken Syn og Propheti blev beseglede? De svare, at al ny Aabenbaring ved Syn og Propheti skulde da ophøre. Dersom denne taabelige Formodning er ret, saa maatte alle Synerne, Prophetierne, Aabenbaringerne og det Ny- Testamentes Bøger, som blev givne fra halvtredsindstyve til hundrede Aar efter, at de halvfjersindstyve Uger var forløbne, være falske. Synet og Prophetien, som Gud havde givet til Daniel, og som Englen bød ham at betragte, var uden Tvivl de Eneste, som skulde besegles, eller opfyldes paa den Tid, som deri er betegnet. Men at antage at Gud ikke skulde give flere Syner og Prophetier efter den Tid modsiges af den Kjendsgjerning, at talrige himmelske Kundgjørelser blev givne under hele det første Aarhundrede efter den Christne Tidsregning, hvilke For-

negterne af ny Aabenbaring alle maa udelukke fra Bibelen, eller opgive deres forkeerte Anvendelse af denne Text.

14. Der er endnu et Skriftsted, som Modstanderne af ny Aabenbaring ofte henvise til, nemlig Pauli Forklaring om at nogle aandelige Gaver skulde ophøre. Han siger: „Kjerlighed affalder aldrig; men enten det er prophetiske Gaver, de skal afskaffes, eller Tungemaal, de skal ophøre, eller Kundskab, den skal afskaffes." (1 Cor. 13, 8.) Moderne Kirketjenere vil læse dette Skriftsted for deres Tilhængere og fortælle dem meget alvorligt, at den Tid, da prophetiske Gaver skulde afskaffes, kom henimod for syttenhundrede Aar siden; men de tage sig vel i Agt for ikke at læse de tvende følgende Vers, at ikke deres Tilhørere skulde udfinde den sande Mening af Skriftstedet, og lære den rette Tid, da dette skulde skee. Ligesom om Paulus frygtede for, at falske Lærere skulde benytte sig af dette hans Udsagn, og paatage sig at afskaffe Propheti og Tungemaal, siger han i det næste Skriftsprog: „Thi vi forstaa i stykkeviis og prophetere i stykkeviis; men naar det Fuldkomne kommer, da skal det, som er i stykkeviis, afskaffes." Altsaa, de Gaver, som kun var givne i stykkeviis, skulde ophøre og afskaffes som unødvendige, ikke for syttenhundrede Aar siden, som disse falske Lærere paastaa, men „naar det Fuldkomne kommer." I det tolvte Vers beskriver han Kirkens Tilstand, naar den Tid skal komme. Han siger: „Nu see vi ved et Speil, i en mørk Tale, men da skal vi see Ansigt til Ansigt; nu kjender jeg i stykkeviis, men da skal jeg erkjende, ligesom jeg og er kjendt." Heraf lære vi, at den Tid, naar disse Gaver skal afskaffes, ikke skal være her i denne Verden, men i den næste Tilstand, hvor Kirken ikke længer skal „see ved et Speil, i en mørk Tale, men see Herren Ansigt til Ansigt" og „kjende som de er kjendt;" da vil „det Fuldkomne" være kommen; da vil „Tungemaal ophøre;" da vil „Propheti i stykkeviis" og „Kundskab i stykkeviis" blive afskaffede; indtil den Tid er alle disse Gaver nødvendige. Derfor, istedetfor at disse Apostelens Udsagn begunstige deres ugrundede Vildfarelse, som fornegte ny Aabenbaring, er de Vidnesbyrd af den sikkreste Slags til Forsvar for fortsat Aabenbaring.

15. Kirken i dens kæmpende og ufuldkomne Tilstand, sammenlignet med dens seirende, udødelige og fuldkomne Tilstand, fremstilles i det ellevte Vers ved Barndommens og Manddommens tvende meget forskjellige Tilstande. „Da jeg var et Barn," siger St. Paul, „talede jeg som et Barn, tænkte jeg som et Barn, dømte jeg som et Barn; men da jeg blev Mand, aflagde jeg det Barnagtige." I de forskjellige Perioder i Opvæxten fra Barnsalder til Mandsalder anvendes der visse nødvendige Regler, Tegninger og videnskabelige Hjælpemidler til Disciplens Brug og Nytte, at han kan erhverve sig en rigtig videnskabelig Kundskab, og blive fuldkommengjort i sine Studier. Naar han først har erhvervet sig Principerne, og han har fuldendt Studiet i enhver Videnskabs Green, kan han undvære mange af sine Landkort, Glober, Bøger og Tegninger, der ligesom det Barnagtige ikke længere er nødvendigt; de var nyttige, førend hans Oplærelse var fuldendt til at forskaffe ham den forønskede Kundskab, men naar de har opfyldt deres Bestemmelse, behøver han ikke længere deres Assistance. For Exempel kan Chemikeren ikke med Bestemthed forudsige Følgen af adskillige forskjellige Stoffers Forening, førend der er gjort et tilstrækkeligt Antal Experimenter. Det er sandt, at han af tidligere ufuldkomne Experimenter kan vide i stykkeviis, og forudsige i stykkeviis hvilken Be-

skaffenhed og hvilke Egenskaber den deraf følgende Composition vil have. Naar han ved Hjælp af en god chemisk Tilberedelse, som er bestemt ved et fuldkomment Experiment, har alle Resultaterne paa Compositionen samt dens Love og Egenskaber under Betragtning, saa er Kundskab i stykkeviis angaaende Resultaterne afskaffet; og han kjender til Fuldkommenhed; han forudsiger da ikke i stykkeviis hvorledes disse Stoffer vil virke, og hvorledes Compositionens Beskaffenhed og Forhold vil være; thi hans Kundskab er fuldkommen angaaende dette; han behøver ikke længere at give en ufuldkommen Forudsigelse angaaende det, som han har seet fuldkomment, og veed, og forstaaer; han seer ikke længer dunkelt ved et Speil, som han tidligere gjorde; men han seer Principet, ligesom han bliver seet, fordi han har lært det ved et Experiment; han kan nu afskaffe Apparaterne og alligevel beholde den Kundskab, som han tidligere har vundet derved. Saaledes er det med Kirken angaaende aandelige Gaver; saalænge den er i denne Tilstand, er den i Lighed med et Barn; Propheti, Aabenbaringer, Tungemaal og andre aandelige Gaver er Oplærelses-Midlerne. Barnet eller Kirken kan ligesaa lidt blive fuldkomment i dets Oplærelse, uden ved Hjælp af disse Gaver som Redskaber, som Chemikeren kunde i sine Forsøg, dersom han manglede de nødvendige Apparater til at gjøre Experimenter med. Som Chemikeren behøver sit Laboratorium til Experimenter, saalænge der endnu forbliver nogle uopdagede Sandheder tilbage angaaende vor Klodes Stoffer og Compositioner, saaledes behøver ogsaa Kirken det store Laboratorium af aandelig Kundskab — nemlig, Aabenbaring og Propheti, saalænge som den kun kjender i stykkeviis. Uden disse himmelske Skatte kan Barnet aldrig skride fremad til Fuldkommenhed — aldrig blive en fuldkommen Mand i Christo Jesu — aldrig „see som det bliver seet“ — og „kjende som det er kjendt“ — aldrig naa til „Christi Fyldes voxne Alder“ — aldrig bo i det fuldkomne Samfund hvor de see Herren Ansigt til Ansigt — hvor Kundskabs, Herligheds og Lyksaligheds Fylde gjennemtrænger enhver Sjæl. Som et menneskeligt Væsen, naar det er et Barn, taler som et Barn, forstaaer som et Barn, og tænker som et Barn, saaledes kjender Kirken i denne Tilstand kun i stykkeviis; men ligesom Barnet, naar det bliver en Mand, aflægger det Barnagtige, saaledes vil Kirken aflægge saadant, som passer for Børn, nemlig „Propheti i stykkeviis,“ „Kundskab i stykkeviis, og at see i stykkeviis, naar den ved Hjælp deraf opvoxer til en fuldkommen Mand i Christo Jesu: det som er i stykkeviis vil blive afskaffet eller opslugt af den større Fylde af Kundskab, som hersker der. Fuldkommenhed vil da opsluge Ufuldkommenhed; Kraften til at helbrede vil da afskaffes; thi ingen Sygdom vil findes der; Tungemaal og Udlæggelser vil da ophøre; thi der vil kun blive talt eet reent Sprog; Djævle-Uddrivelse og Magt imod dræbende Gift vil da ikke behøves; thi Omstændighederne i Himlen vil gjøre dem overflødige.

16. Men Kjerlighed, som er Guds den rene Kjerlighed, affalder aldrig; den vil throne i den herliggjorte Mangfoldigheds Midte, klædt i al Himmelens Herlighed og Pragt, hvor den har hjemme. Nu, eftersom Kjerlighed aldrig affalder, kan vi sige med Apostelen Paulus: „Higer efter Kjerlighed, tragter efter de aandelige Gaver, men meest at I maatte prophetere;“ thi alle disse Ting med Tro og Haab skulde være Kjerlighedens Ledsagere i denne Verden, skjøndt Omstændigheder skal fordre, at Nogle af dem skal ophøre, „naar det Fuldkomne kommer;“ men saalænge vi vandre i denne ufuld-

komne Verden, lad dem da være Venner. Og efter som Gud har forenet dem her i denne Tilstand, bør Mennesket ikke adskille dem. Den Bolig, som vil tillade, at de alle tage Besiddelse i den, kan ikke huse een af dem alene. Tro, Haab og Kjerlighed vil ikke bo, hvor deres kjere Ven umiddelbar Aabenbaring forkastes. Om og Christendommen kan give Skilsmissebrev og prøve paa at adskille dem, vil de dog ikke blive adskilte. Hvorsomhelst de annammes forenede, meddele de Salighed og evig Liv; hvorsomhelst eet af dem forkastes, er Død — evig Død vis paa at blive Følgen deraf.

17. Fornegtere af ny Aabenbaring henvise undertiden til vor Frelsers Tale: „thi alle Propheterne og Loven spaaede indtil Johannes.“ (Matth. 11, 13.) Heraf drage de den Slutning, at Johannes skulde være den sidste Prophet af Menneskeslægten, som skulde opreises i vor Verden; og for at bekræfte denne Slutning, forbinde de denne Tale med følgende Spaadom af Sacharias: „Og det skal skee paa den samme Tid, siger den Herre Zebaoth, vil jeg udrydde Afgudernes Navne af Landet, og de skal ikke ihukommes ydermere; og end Propheterne og den urene Aand vil jeg komme til at fare af Landet. Og det skal skee, naar Nogen spaaer ydermere, da skal hans Fader og hans Moder, som avlede ham, sige til ham: Du skal ikke leve, thi Du taler Løgn i Herrens Navn; og hans Fader og hans Moder, som avlede ham, skal gjennemstikke ham, naar han spaaer. Og det skal skee paa den samme Dag, da skal Propheterne beskæmmes, hver formedelst sit Syn, naar han spaaer; og de skal ikke føres i laadne Kapper for at lyve.“ (Sacharias 13, 2—4.) Man siger, at Propheterne var indtil Johannes, hvorefter Herren kom Propheterne til at fare af Landet, som om de ikke længere var nødvendige. Dersom denne Slutning skulde være ret, saa maatte „Johannis Propheties Bog,“ som blev aabenbaret femogtredsindstyve Aar efter Johannes den Døbers Død, være usandfærdig. Dersom der ikke skulde være flere Propheter efter Johannes, saa maa Paulus have været ganske vildfarende, da han siger til de Ephesér: at Gud „ved Aabenbarelse haver kundgjort mig, hiin Hemmelighed, som i de forrige Tider ikke var kundgjort for Menneskens Børn, som den nu er aabenbaret til hans hellige Apostler og **Propheter**“ (Eph. 3, 3 og 5.) Dersom man bør tro Pauli Ord istedetfor de falske Propheters Ord i de sidste Tider, saa maa der have været Propheter forbunden med Apostlene efter Johannis Dage, og tillige Propheter, som fik større Hemmeligheder ved Aabenbaring end Propheterne i andre Tidsaldere. Dette stemmer overeens med hvad Paulus et andet Sted siger: „Gud haver sat i Menigheden, først Apostler, for det Andet **Propheter**, for det Tredie Lærere“ o. s. v. (1 Cor. 12, 28.) I Overeensstemmelse med dette læse vi om visse Propheter i den christne Menighed i Antiochia, til hvilken den Hellig Aand talte og gav Befalinger angaaende Pauli og Barnabæ Kaldelse og Missioner. (See Apostlenes Gj. 13.) Efter Johannes den Døbers Dage læse vi om Propheten Agabus, som propheterede om en stor Hungersnød, som kom i Keiser Claudius' Dage, og tillige om Evangelisten Philips fire Døttre, som propheterede om de Forfølgelser, som ventede Paulus i Jerusalem. (See Apostlenes Gj. 11 og 21.) At udelukke Propheter fra den christne Kirke vilde være een af de største Forvanskninger af Guds Ord.

18. Zacharias' Spaadom, som vi har henviist til, er endnu ikke gaaet i Opfyldelse; thi „Afguderi“ og „de urene Aander,“ som der omtales, er ikke endnu udfarne af Landet; de er ikke endnu „ikke ydermere ihukommede,“

som der siges i denne Spaadom. At Propheterne, som Herren skulde komme til at fare bort, skulde være falske Propheter og ikke sande, er klart, fordi de er forbundne med Afguderne og de urene Aander, hvilke skulde bortfare aldeles. Disse er uden Tvivl de samme Charakterer, som omtales paa et andet Sted i hans Propheti: „Thi see, jeg vil opreise en Hyrde i Landet, han skal ikke besøge det, som udsleites; ikke søge det Unge, og ikke læge det Sønderbrudte; han skal ikke føde det, som staaer stille, men æde de Fedes Kjød, og afrive deres Kløer. Vee en unyttig Hyrde, som forlader Faarene! et Sværd skal komme over hans Arm og over hans høire Øie; hans Arm skal visselig visne, og hans høire Øie skal aldeles blive dumt." (Zacharias 11, 16—17). Naar Herren udsletter Afgudernes Navne af Landet, da vil han lade Sværdet komme over „den unyttige Hyrdes Arm og høire Øie;" eller med andre Ord, de Propheter og urene Aander, som sønderrive og fortære og ødelægge Flokken og fortære det Fede af den, vil han visseligen komme til at fare af Landet." Denne Udryddelse af unyttige Hyrder, falske Propheter etc. skal finde Sted ved eller lidt efter Frelserens anden Tilkommelse. „Paa den Dag," siger Sacharias, „skal Herren være Konge over al Jorden," og „der skal være een Herre og hans Navn eet; og eftersom Afgudernes Navne da er udslettede; skal de ikke ihukommes ydermere. Dette skal skee efter at han kommer med alle sine Hellige og staaer paa Oliebjerget, som er forudsagt i Forbindelse dermed. Derfor har disse Skriftsteder ikke den fjerneste Hentydning til, at Propheter skulde afskaffes fra den christne Kirke, som mange ærværdige falske Lærere paastaae. Ingen uden den meest Uvidende og Ueftertænkende kunde nogensinde blive bedraget af moderne Theologers saa uforskammede og tydelige Forvanskninger af disse Skriftsteder. Var det ikke for at skjule deres Frafald, vilde Lærere af den moderne Christendom aldrig have taget Tilflugt til saadanne forsætlige og forfærdelig ugudelige Fordreininger af Guds Ord — Fordreininger tilmed, som, hvis de skulde gjelde, vilde tilintetgjøre mange af de samme Bøger i Bibelen, som de foregive at tro.

19. Da de i det Foregaaende nævnte Skriftsteder, er de eneste Skriftsteder, som de, der forkaste ny Aabenbaring, har henviist til, slutte vi, at der efter deres Mening ikke er andre, som har nogen Betydning i denne Retning; og vi har da klarligen viist, at disse Skriftsteder ikke indeholde den ringeste Underretning om, at Gud har aabenbaret Alt, som han nogensinde agtede at give til Mennesket. Derfor er Resultatet paa den i disse Paragrapher omhandlede Sag fuldkomment uddraget og bestemt, og med den største Sikkerhed og uden Frygt for Modsigelse kan man da sige, at **det er ikke ubibelsk at forvente mere Aabenbaring.**

At forvente mere Aabenbaring er ikke ufornuftigt.

1. I det Foregaaende har vi viist, at saa vidt som Fjenderne af ny Aabenbaring har taget sig for at bevise deres Paastand ved Skriften, har de aldeles feilet. Vi skal nu skride frem til at undersøge de Fornuftgrunde, som Verden giver for at forkaste ny Aabenbaring. Dersom det kan bevises, at det, at give mere Aabenbaring, vilde være ufornuftigt, burde Alt, som paastod at være Aabenbaring, forkastes strax uden Undersøgelse; thi det kunde ikke være andet end falsk.

2. Man har sagt, at Gud aabenbarede nok til at frelse Mennesket i gamle Dage, og man slutter, at de Aabenbaringer, som frelste de Gamle, vil frelse Menneskene i alle tilkommende Slægter, og derfor paastaaer man, at det er ufornuftigt at forvente mere. Nu, vi indrømme aldeles ubetinget, at Gud aabenbarede nok til at frelse Mennesket i gamle Dage; men at det var tilstrækkeligt for tilkommende Slægter, fornegte vi. Ingen vil et Dieblik modsige, at Aabenbaringerne, som blev givne til Abel, jo var tilstrækkelige til at frelse ham; men at paastaae, at Abels Aabenbaringer var tilstrækkelige for alle sildigere Slægter, vilde være høist urimeligt. Guds aabenbarede Villie til Abel var, skjøndt tilstrækkelig til at frelse ham, dog aldeles utilstrækkelig til at veilede Noah og hans Familie; intet ringere end ny Aabenbaring kunde udfolde for ham den forfærdelige Dom, som ventede Verden ved en almindelig Oversvømmelse; intet ringere kunde vise ham en Vei til at undslippe. Men ny Aabenbaring var ligesaa upopulær for den daværende Slægt, som den nu er det for de frafaldne Kirker i det nittende Aarhundrede. Uden Tvivl ansaae de Noah for en Bedrager, fordi han forkyndte dem en ny Aabenbaring, da Abel og Enoch havde nok til at frelse dem. Forgjæves indskærpede Noah Nødvendigheden af at tro hans Budskab; forgjæves afmalede han de forfærdelige Følger af at forkaste det; de ansaae deres Forfædres Aabenbaringer aldeles tilstrækkelige uden at der lagdes en Eneste til; og saaledes blev den hele Verden, undtagen otte Personer, udryddede med det sørgelige Bedrageri, at ny Aabenbaring var unødvendig; og den hele Skare af bedragne Sværmere omkom alle tilsammen som en forfærdelig Advarsel til alle Fjenderne af ny Aabenbaring, som skulde leve efter dem.

3. Omendskjøndt Loth var en retfærdig Mand, kunde han ikke være bleven frelst fra den Regn af Ild og Svovl, som skulde udgydes over Stæderne paa Sletten, dersom han ikke havde troet paa ny Aabenbaring, der viste ham den eneste Vei til Frelse. Forgjæves søgte han at overtale sine Slægtninge til at tro ny Aabenbaring og drage ud af Sodoma, for at undgaae den truende Dom; han syntes for dem som En, der drev Spot. Uden Tvivl tænkte de ligesom Nutidens Theologer, at de gamle Aabenbaringer, som frelste deres Fædre, ogsaa vilde frelse dem; de fore fort i deres store Forblindelse, indtil de blev oversvømmede af en Ildflod; og som det gik med Stæderne paa Sletten, saaledes skal det ogsaa gaae med Mangfoldigheden af alle Nationer, som er Fjender af ny Aabenbaring i Menneskens Søns Tilkommelses Dage: De skal blive som Halm midt i den fortærende Ild, og skal ligesom Sodoma og Gomorrha blive straffede med Hævnen af evig Ild.

4. Da Jesus bød Jøderne en ny Aabenbaring, beraabte de sig strax paa de gamle og sagde: „Vi har Moses og Propheterne, men om denne Mand Christo Jesus vide vi ikke, hvorfra han er." Djævlen havde indskudt i deres Hjerter, at de skulde holde for, at deres Forfædres Aabenbaringer var tilstrækkelige, og dersom Nogen bød dem en ny, blev det anseet som et Bedrageri; de vedblev at forkaste Alt af den Slags, indtil de førte over sig og deres elskede Stad en hastig Fordærvelse.

5. De frafaldne, hedenske (christne) Kirker i dette Aarhundrede følge den samme farlige Sti. Nutidens snedige Erkebedragere, under Navn af papistiske og protestantiske Præster, har overtalt Millioner af deres forførte Tilhængere til at forkaste Alt, under Navn af ny Aabenbaring, og kun annamme saadanne gamle Bøger, som de har nævnt i deres „Religions Artikler."

Dersom denne ugudelige Paastand kun havde bedraget nogle Faa hist og her, vilde der være noget Haab om Menneskens Børn; men desværre! Forblindelsen er ligesaa almindelig, som den var i Noæ Dage. Lærde og Ulærde — Regenter og Undersaatter — Philosopher og den Uvidende — de Store og de Smaa — de Høie og de Lave, og til Slutning alle Nationer og Folk er faldne i denne Malstrøm af Bedaarelse — dette Ødelæggelses-Svælg, som i gamle Dage har opslugt Nationer og Slægter, og efterladt en alvorlig, men frygtelig Advarsel til dem, som skulde leve i Eftertiden.

6. Intet kan være mere vildfarende end at antage, at de Aabenbaringer, som blev givne til eet Individ, Folk eller een Slægt, er tilstrækkelige til at udfolde et andet Individs, Folks eller en anden Slægts Pligter. At der er mange Pligter, som er fælleds for alle Mennesker i enhver Slægt, er en Sandhed, som Ingen kan benegte. Det er ligeledes klart, at der er mange Pligter, hvis Beskaffenhed er indskrænket, og som der kun fordres af Saadanne, som Gud skal kalde eller udvælge under bestaaende Forhold. Hine almindelige Love, som anvendes saa almindeligt, er alletider de Samme, om de end blive aabenbarede aldrig saa ofte; de er lige saa uforanderlige, som den store Lovgiver, i hvem de oprinde; medens de enkelte eller tilfældige Love, som er indskrænkede til de enkelte Personer, til hvilke de er givne, er af en foranderlig Natur. Nye Omstændigheder fordre nye Love, som maatte vedblive at forandres for at passe til Folkets Tilstand. Intet Menneske, hverken i gamle Dage eller nutildags har endnu nogensinde lært alle sine Pligter af de almindelige Love, som Gud har aabenbaret. Uden ny Aabenbaring, som er passet efter hans egen særegne Stilling som en enkelt Person, og forandret til forskjellige Tider, som en Følge af Forandringen af Omstændigheder, vil han for stedse forblive uvidende om en Deel af sin Pligt.

7. Eftersom den nuværende Slægt er saa almindelig i Vildfarelse, idet de antage, at de gamle Aabenbaringer er tilstrækkelige i alle nuværende Forhold, skal vi endydermere vise det Urimelige i denne Formodning, ved at vise Forskjellen imellem almindelige og tilfældige Love, som er aabenbarede til at styre Menneskenes Foretagender, og ved at vise den absolute Nødvendighed af fortsat Aabenbaring; hvilken Nødvendighed følger af de varierende Omstændigheders Beskaffenhed, hvori Mennesket kommer. Almindelige Love, som er givne til at ordne alle Menneskers Gjerninger, er saadanne, som forhindre Mennesket i at gjøre det, som i dets rette Egenskab er ondt; og som byder dem, at gjøre det, som i dets rette Egenskab er godt. Tilfældige Love er saadanne, som forhindre Mennesket i at gjøre det, som i dets rette Egenskab ikke er ondt, men som paa Grund af Omstændighederne vilde være ondt, dersom man gjorde det; og som byder Mennesket at gjøre det, som i dets Egenskab hverken er godt eller ondt, men som paa Grund af Omstændighederne vil være godt, dersom man gjør det.

8. Den første Klasse af Love kaldes almindelige, paa Grund af deres almindelige Anvendelse i alle Menneskers Stillinger i alle Slægter og Tidsaldere, og under enhver Uddeling af Gud til Mennesket. Der er mange Ting, hvis Beskaffenhed er ond, og ingen Forandring af Omstændigheder kan give dem en anden Beskaffenhenhed end ond: de erkjendes som onde af alle Mennesker, enten de er i en civiliseret eller vild Tilstand; der er kun een Samvittigheds Lov i Henseende dertil, uafhængig af al aabenbaret Lov. Det, som tjener til uretfærdigen at skade en Anden paa hans Person eller Agtelse, er af en

ond Beskaffenhed: Samvittighedens Lov siger alle Mennesker, at det er ondt: Guds aabenbarede Lov stemmer overeens med Samvittighedens, og forkynder det at være ondt, og forbyder Menneskens Børn under svær Straf uretfærdigt at skade den Ene den Anden. At bære falsk Vidnesbyrd imod sin Næste er ondt i dets rette Beskaffenhed. Det er ikke Guds aabenbarede Lov, der gjør, at det er ondt, thi man fatter tydeligt, at det er ondt, hvor den aabenbarede Lov ikke er kjendt. At bedrage et godt Menneske og tilvende sig dets Eiendom — at røve eller stjæle, eller med Raadhed ødelægge eller fordærve den — er en ond Gjerning, som alle Menneskers Samvittigheder erkjender at være saa: det er ikke nødvendigt for den aabenbarede Lov at forkynde, at disse Ting er onde, for at Mennesket skal forstaae, at de er saa; thi den Vilde saavelsom den Oplyste forstaaer strax, alene ved Hjælp af sin Samvittighed, at disse Tings egentlige Beskaffenhed er lastværdig. At myrde og udgyde uskyldigt Blod, erklære alle Mennesker at være en stor Synd. Der er Noget i den Gjernings Beskaffenhed, som med høi Røst forkynder, at den er een af de største Synder. Om Gud aldrig i det skrevne Ord havde aabenbaret, at det var en Synd, vilde Menneskens Børn ikkedestomindre være forvissede om dets onde Beskaffenhed. Den aabenbarede Lovs Hensigt er ikke blot at vise, at disse Gjerninger er onde og lastværdige, men at vise Straffen og Følgerne af saadanne Gjerninger; — at vise at Dom og Elendighed nødvendigviis maa følge efter et lastefuldt Levnet. Vi har nu givet nogle faa Bemærkninger om Synd, som er ond i og for sig selv, og imod hvilken Gud har anordnet almindelige Love til at regjere Menneskene i alle Tidsaldere.

9. Vi skal dernæst vise nogle Ting, som i deres rette Beskaffenhed er gode, og som alle Menneskers Samvitighed strax fatter at være gode. At vise Medlidenhed mod den Fattige — at føde den Hungrige og klæde den Nøgne — at komme den Syge og Lidende til Hjælp — at gjøre mod vor Næste, som vi i lignende Omstændigheder vilde ansee, at de burde gjøre mod os — og til Slutning, at elske dem, og søge at gavne dem og gjøre dem lykkelige er Noget, som egentlig er godt: det er ikke en Befaling at gjøre disse Ting, som gjør dem gode: de var gode før nogen aabenbaret Lov paalagde Menneskens Børn at gjøre dem; de var gode uafhængige af al aabenbaret Lov; de var gode fra Begyndelsen af i deres rette Beskaffenhed; og Mennesket er saaledes beskaffent, at det ikke kan opfatte dem paa anden Maade, end at de egentlig er gode. Disse er de gode Gjerninger, som den aabenbarede Lov har paalagt Menneskene at udføre. Det er ikke den aabenbarede Lovs Hensigt kun at vise, at disse Gjerninger er gode og dydige; thi det forstod man allerede; men Hensigten var at indskærpe Mennesket Vigtigheden af at gjøre godt — at gjøre det bekjendt med den Belønning, som det skulde annamme for enhver god Gjerning og de lyksage Følger, som skulde komme efter et dydigt Levnet. Vi har nu givet nogle faa Bemærkninger om gode Gjerninger, som i og for sig selv er af god Natur, angaaende hvilke Gud har beskikket almindelige Love til at regjere Mennesket i enhver Tidsalder og Uddeling.

10. Disse Bemærkninger om Godt og Ondt tilligemed alle andre af lignende Natur er Grundprinciperne, som er samlet i en Lovbog, som er bestemt til at anvendes almindelig. De, som overtræde dem, vil dog, om de end ikke er bekjendt med den aabenbarede Lov angaaende dem, blive dømt ved deres Samvittigheds Lov, saa vidt som de er istand til at fatte, hvad der er

ret eller uret; men da de ikke er bekjendt med den Straf, som er forbunden med disse Love, vil de kun blive straffede med faa Slag; medens de, som ikke alene har Samvittighedens Lov, men ogsaa den aabenbarede Lov, skal blive slagne med mange Slag, dersom de overtræde dens hellige Bud.

11. Der er Meget, som af Naturen ikke er ondt, men som paa Grund af Omstændighederne bliver ondt; for Exempel, da Gud havde fuldendt denne Skabelse i sex Dage, hvilede han paa den syvende; paa Grund deraf beskikkede han Sabbathen som en Hviledag, og befalede, at Mennesket ikke skulde arbeide paa den Dag. Nu, et Menneske, som ikke var bekjendt med denne aabenbarede Lov, vilde ligesaa godt arbeide paa denne Dag, som paa nogen anden Dag: der vilde ikke være Noget i denne Gjernings Beskaffenhed eller i Nogetsomhelst, som dermed stod i Forbindelse, som vilde vise det, at det begik en Synd. De Ting, som af Naturen er onde, er de eneste, som Samvittigheden kan kjende som saadan uden Aabenbaringens Lys; og følgelig vil Gud hverken dømme, fordømme eller straffe et Menneske, som i Uvidenhed har overtraadt og begaaet en Synd, som dets Samvittighed umulig kunde opdage at være saaledes, og til hvem han aldrig har sendt den aabenbarede Lov. At arbeide paa Sabbathsdagen er derfor kun en Synd, fordi det er forbudt; der er intet deri, som er ondt; men saaledes er det ikke med at stjæle; bære falskt Vidnesbyrd, bedrive Hoer, myrde og saadanne lignende Forbrydelser; alt dette er ondt af Naturen, om det end ikke var forbudt; thi den Vildes Samvittighed anseer det at være saa ligesaa godt som den civiliserede Mands.

12. Mange andre Love af en ligesaa omstændelig Natur, hvilke ogsaa er bindende for alle Folk, til hvem de er sendt med den rette Myndighed, er indlemmede i Lovbogen om de almindelige Love angaaende Godt og Ondt; saadanne, for Exempel, som Loven om Daab — Haandspaalæggelse til Besegling, til Ordination, og til Syges Helbredelse — de Syges Salvelse med Olie under Bøn i Herrens Navn — Herrens Nadver, og Sabbathsdagens Helligholdelse. Disse er Pligter, som blev aabenbarede i gamle, Dage for at vedvare iblandt alle Folk, til hvem de skulde blive sendt med guddommelig Myndighed. Men disse almindelige Love om Godt og Ondt, som indeslutte alle de dermed i Forbindelse staaende Anordninger og Indstiftelser, som er bestemt at være vedvarende, udfolde kun en meget ringe Deel af Menneskets enkelte Pligter, som opstaae paa Grund af de Omstændigheder, som omgive det. Isandhed, det var ikke muligt at nogen Samling af Love, som var bestemt til at anvendes almindeligt, kunde paa Grund af deres Beskaffenhed udfolde den uhyre Forskjellighed af bestandig afvexlende Pligter, som blot eet Menneske fordrede. Meget mere umuligt vilde det være for en saadan Lovbog at kundgiøre omtrent femtentusinde Millioner Menneskers mangfoldige Pligter, hvilke alle har levet siden Apostlenes Dage.

13. Vi skal nu give nogle faa Exempler paa Aabenbaring, som ikke var bestemt til at være vedvarende, da de var begrændsede til en meget kort Tidsperiode, og kun bestemt til deres Gavn, til hvem de blev sendt; disse kan man kalde særegne eller omstændelige Aabenbaringer, og er ligesaa nødvendige til at opfylde Guds Hensigter til Menneskets Velvære, som de af en høiere Slags eller mere almindelig Beskaffenhed. Omstændigheder fordrede, at der maatte gives en særegen Aabenbaring til Noah angaaende at bygge en Ark. Denne Aabenbarings Særegenhed kan man see deraf, at Noah blev opfordret til at udføre et Værk aldeles forskjelligt fra, hvad der var bleven

fordret af noget Menneske før hans Tid. Dersom Modstanderen skulde sige, at denne Aabenbaring til Noah var af mindre Vigtighed (paa Grund af at den angik timelig Frelse) i Sammenligning med de store Aabenbaringer om moralske Gjenstande og skulde slutte, at det ikke var en Sag af stor Vigtighed, enten en saadan Aabenbaring blev given eller ei, da svare vi, at den alvise Skaber, som veed, hvad der er til Menneskets Bedste, ikke giver Aabenbaringer om Sager, der ei er af Vigtighed: men enhver Ting forbunden med Aabenbaring er af stor Vigtighed og bestemt ei alene for Menneskets timelige, men evige Bedste. Dersom Mennesket forkaster en Befaling af Gud angaaende timelige Ting eller timelig Frelse, vil det have en alvorlig Indflydelse paa dets fremtidige Tilstand og berøve det fremtidig Salighed. Derfor er Alt, som Gud befaler et Menneske at gjøre, hvor uvæsentligt det end maa forekomme indskrænkede Skabninger, ikke destomindre af uendelig Vigtighed, og vil ganske vist faae Indflydelse paa dets evige Tilstand.

14. Særegne Aabenbaringer blev given til Abraham: der blev befalet ham at drage ud af Chaldæa, hans Fødeland, og gaa til et Land, hvori han var en Fremmed. Denne Befaling gjaldt ei almindelig for alle, men for nogle enkelte Personer. Abraham og hans Huus syntes alene at være de, som opfordredes til at adlyde den. Her var altsaa en Pligt, som de aldrig kunde have lært af nogen almindelig Lov: kun ny Aabenbaring kunde have kundgjort den. Dersom vi læse Abrahams korte Levnetsløb, finde vi stor Afverling af Pligter, som blev bekjendtgiorte til ham, hvilke han før stedse maatte være forbleven uvidende om, dersom det ikke var skeet formedelst ny Aabenbaring. Engang blev der befalet ham at omskære alt Mandkjøn af hans Huus; en anden Gang, at gjennemvandre Canaans Land paa Længden og paa Bredden deraf; atter en anden Gang, at opløfte sine Oine mod Ost, mod Vest, mod Nord og mod Syd, med en Forjættelse, at hele Landet som han vandrede over, og som hans Oine skuede, skulde gives ham og hans Affkom til en evig Eiendom. Atter en anden Gang blev der befalet ham at offre adskillige Slags Dyr og Fugle; atter en anden Gang at offre sin eneste Søn Isaak til et Brændoffer paa et Bjerg; atter at standse sin Haand og spare Barnet. Alt dette var Pligter, som ikke kunde læres af gammel Aabenbaring, paa Grund af den Kjendsgjerning, at intet andet Folk forhen var blevet befalet at gjøre dette. Det var Pligter, som ikke kunde indfattes i et Lovsystem, som var bestemt til at anvendes almindeligt, og af denne samme Grund ansaae Abraham ny Aabenbaring uundgaaelig nødvendig; det var den eneste mulige Vei til at lære al hans Pligt. O! hvor forskjellige var ikke disse denne gode gamle Patriarks Begreber og Anskuelser fra de, der nu næres af Fjenderne af ny Aabenbaring! Den Ene saae Umuligheden af at lære al Guds Villie af tidligere Aabenbaring; de Andre mener, at nogle faa gamle Bøger, kaldte Bibelen, aabenbarer al Guds Villie til alle Nationer og Slægter i de sidste syttenhundrede Aar. O! uigjennemtrængelige Mørke af frafalden Christendom! Det er hjerteskærende for enhver Guds Mand! Hvo af de Hellige i gamle Dage kunde have formodet, at der skulde opstaa en Slægt, som paastod at tro Aabenbaringerne i gamle Dage, men meente, at alle nye var aldeles unødvendige? Baals Tilbedere var langt fornuftigere end den frafaldne Christenhed; thi de havde et svagt Haab om, at Baal vilde høre og svare dem; men moderne Theologer forventer ikke, at Gud vil sige Noget til dem eller deres Tilhængere. Baals Tilhængere raabte fra Morgen indtil Aften, om han vilde

give dem et mirakuløst Tegn i Eliæ Nærværelse; men blot at forvente en overnaturlig Kundgjørelse eller Aabenbaring nu anseer moderne Religionsbekjendere som den største Urimelighed. Baals Tilbedere nærme sig derfor med al deres Urimelighed mere til den Religion, der er af Himlen, i nogle af deres Forventninger, end de, som falskelig kalde sig Christne.

15. Guds Folks Historie fra de tidligste Tider viser, at fortsat Aabenbaring var den eneste Maade, hvorpaa det var dem muligt at lære alle deres Pligter, eller Guds Villie angaaende dem. De tænkte aldrig, at Aabenbaringerne, som blev givne til tidligere Slægter, var tilstrækkelige til at lede dem angaaende enhver Pligt. En Lære, som forkaster ny Aabenbaring, er en ny Lære, som blev opfunden af Diævlen og hans Haandlangere i det andet Aarhundrede efter Christi Fødsel; det er en Lære, der er lige stik imod, hvad de Hellige i alle Tidsaldere troede og glædede sig ved. Nu at kuldkaste og afskaffe en Lære, der er firetusinde Aar gammel, og indføre en ny i dens Sted, kan kun foretages ved guddommelig Myndighed. Men har de, der forkynde denne nye Lære nogensinde, siden den blev forfattet, godtgjort dens Myndighed ved Skriften, Fornuft, Mirakler, eller ved noget andet Middel? Hvis ikke, hvor tør de da gjøre Vold paa den længe oprettede Guds Orden og forfatte en ny Lære, som udelukker al videre Aabenbaring? Hvor tør de forkynde en Lære saa aldeles forskjellig fra, hvad de gamle Hellige altid troede eller bekjendte sig til? Hvor tør de antage og lære, at Gud ikke mere vil tale til Mennesket, da han aldrig i noget Tilfælde har undladt at samtale med sine Hellige i enhver tidligere Slægt? Hvor tør de kalde sig Guds Folk og dog forkaste den yderst vigtige Grundlære om fortsat Aabenbaring, som stedse udmærkede Guds Folk fremfor ethvert andet Folk? Ingen uden de meest blinde og afgjorte Fjender af ny Aabenbaring kunde for et Øieblik tro Bibelen og til samme Tid tro, at de gamle Hellige og Christenhedens frafaldne Kirker var begge Guds Folk: den ene Klasse troer en Lære om fortsat Aabenbaring, der er godtgjort ikke alene ved adskillige tusind Aars Erfaring, men ved en fortsat Række Mirakler under den lange Tidsperiode; medens den anden Klasse ganske har udelukt denne himmelske Lære af deres Midte og istedet derfor ved uinspirerede Mænds Hjælp har forfattet „Troes-Artikler“, „Vedtægter“, „Huuspostiller“, „Commentarier“, etc. Hvo, som har Kundskab om disse to forskjellige Religions-Systemer, der er saa vidt forskjellige og hinanden modsigende, vilde da være saa formastelig og fræk dumdristig at kalde de Sidste Christne eller Guds Kirke?

16. Altsaa, da Læren om fortsat Aabenbaring er en Lære, som de Hellige alletider bekjendte sig til, bør man ikke forlange af noget Menneske, at det skal bevise Nødvendigheden af, at en saadan Lære skulde vedblive. Dersom det var en ny Lære, som aldrig før var bleven indført i Verden, vilde det være nødvendigt at bevise dens guddommelige Oprindelse; men eftersom det kun er en Fortsættelse af en gammel Lære, der er godtgjort Aartusinder tidligere, og som de Hellige bestandig har havt og har troet, vilde det være den største Dumdristighed at gjøre det til et Spørgsmaal i denne sidste Tid; og derfor vilde det synes aldeles overflødigt at give sig af med at bevise Nødvendigheden af dens Vedbliven. Istedetfor at forlange dette har alle Mennesker Ret til at opfordre alle dem, som fornegte ny Aabenbaring i de sidste syttenhundrede Aar, til at komme frem med deres stærke Ræsonnementer og Vidnesbyrd for at afbryde den længe oprettede Orden af Himlen

og indføre en ny Lære saa aldeles forskjellig fra den gamle. Dersom de ønske, at man skal tro deres nye Lære, lad dem da bevise, at den er af guddommelig Oprindelse, eller ogsaa vil alle Folk være i deres gode Ret, naar de forkaste den, og bestandig hænge fast ved den gamle. Da Jesus kom og afskaffede den gamle Mose Lov, og indførte et nyt Religionssystem, stadfæstede han den ny Læres guddommelige Oprindelse ved det meest uimodsigelige Vidnesbyrd; de herligste Mirakler blev udførte baade ved ham og hans Tilhængere. Nu, dersom de, der fornegte ny Aabenbaring, vil fremlægge saa stort Vidnesbyrd som Jesus og hans Tilhængere gjorde, for at stadfæste deres nye Lære, da maa de med en lille Smule Ret opfordre Mennesker til at tro den; men endnu har de ikke givet Verden andet Beviis end deres egne Formodninger. Man forlanger af os, at vi skal forkaste en Lære, der er meget ældre end Mose Lov og af langt større Vigtighed, og i dens Sted annamme uinspirerede Mænds Lærdomme, som udelukke al ny Meddelelse fra Himlen, og om hvilke man endnu ikke har givet Verden eet Vidnesbyrd til at bekræfte denne nyforfattede Religion. Hvor besynderligt er det ikke, at der nogensinde skulde være bleven Nogen bedragen med saadan Daarskab! Hvor ubegribelig mere besynderligt er det ikke, at Millioner skulde endnu hænge ved en saa gyselig Vildfarelse.

17. Naar en Lære er bleven frembragt ved guddommelig Myndighed, og Guds Folk har havt og troet den uden Undtagelse i alle Tidsaldre, er det ikke urimeligt at forvente den Læres Vedvaren iblandt de Hellige i alle tilkommende Tidsaldre, medmindre der kan vises een eller anden Grund for, at den ikke skal vedvare: f. Ex. Læren om Tro, Omvendelse og Syndsforladelse blev forfattet og forkyndt strax efter Faldet, og ligesom Læren om fortsat Aabenbaring annammede og beholdt ethvert af Guds Folk den, indtil Apostlene hensov. Nu, dersom der i det andet Aarhundrede efter den christne Tidsregning var opstaaet et Folk, som udelukte nogen af disse Principer af deres Religion, vilde da ikke en saadan nyforfattet Religion være bleven betragtet som et grovt Bedrageri og alle dens Forfattere som de laveste Bedragere? Vilde man ikke i det Mindste have forlangt, at de, som havde fundet paa en saadan Religion, skulde fremlægge een eller anden Fuldmagt eller Grund til saaledes at afbryde en Lære, som de endog selv bestandig tilstod var nødvendig i alle foregaaende Tidsaldere? Dersom Tro, Omvendelse, Syndsforladelse og fortsat Aabenbaring var nødvendige i firetusind Aar, hvad Grund kan der da anføres for, at nogen af disse himmelske Principer nogensinde sidenefter skulde blive unødvendige? Dersom man havde valgt det andet Aarhundrede til den mærkværdige Periode, da et væsentligt og længe oprettet Religionsprincip skulde afskaffes og en ny Religion indføres, hvilken var forskjellig fra den, Guds Folk bestandig før havde havt, saa maatte det sandeligen have været en saare vigtig Periode i Menneskets Historie. Men det store og yderst vigtige Spørgsmaal er, hvoraf skal Menneskens Børn vide, at denne pludselige og uforventede Forandring i den himmelske Religion blev foretaget ved guddommelig Fuldmagt? Har de, som udbredte denne Lære, nogensinde godtgjort dens guddommelige Troværdighed i nogen Henseende? Hvis ikke, saa maa de have været de laveste og allerværste Bedragere, som nogensinde vanærede vor Jord, idet de ikke alene bedragede nogle Faa, men deres tusinde Millioner, og fordærvede alle Nationer med deres vederstyggelige og sjælefordærvende Troesfornegtelse.

18. En Lære eller et Princip, som er stadfæstet ved guddommelig Myndighed vil fordre guddommelig Myndighed til at afskaffe den. Det, som er oprettet ved en overordentlig Magt, kan ikke afskaffes ved en ringere Magt. Dette kan smukt forklares ved Rigerne, Regjeringerne og Magterne paa Jorden. Hver har sit lovgivende Departement: denne Magt er undertiden indskrænket til en lovgivende Forsamling, og undertiden til Kongen, Dronningen eller Keiseren. Naarsomhelst nogen af disse Departementer bestemmer Love til Folkets Bedste, ansees de at være i Kraft og bindende for alle Borgere, indtil det lovgivende Departement skal tilbagekalde dem, og kundgjøre Folket om en saadan Tilbagekaldelse. Private Borgere eller ringere Raad kunde aldrig tilbagekalde det, som var besluttet og oprettet af en høiere Magt. Dersom Kongen forordnede Loven, saa kan ingen Anden end Kongen tilbagekalde den. Dersom Folket skulde tage sig for at ophæve eller tilsidesætte Loven, vilde man ansee det som en Opstand mod Regjeringen. Saaledes, dersom Kongen skulde forordne visse Rettigheder eller Privilegier, som hans Undersaatter skulde nyde, vilde ingen ringere Magt have Ret til at erklære saadanne lovlige Tilstaaelser ugyldige — Ingen vilde have Ret til at sige, at de Privilegier, Kongen havde forordnet til Bedste for sine Undersaatter, vare ophævede. Den Magt, som forordner Rettigheder og Privilegier, kan alene erklære dem ugyldige. Undersaatterne har ingen Ret til at antage, at nogen Lov eller noget Privilegium er ophævet, medmindre det lovgivende Departement har berettet Folket derom. Saaledes er det med Guds Rige. Gud er Kongen; han er den retmæssige Lovgiver for alle Rigets Børn; han har forordnet visse Rettigheder, som de alle skal nyde; han har givet dem al Ret til Petition, med en sikker og vis Forjættelse om, at han vil høre og svare. Disse Rettigheder nød alle Undersaatterne i hans Rige i omtrent firetusinde Aar; de begjærede af Kongen, at vise dem ved Aabenbaring mange store og herlige Ting, som han ifølge sin Forjættelse gav dem. Iblandt de forjættede Rettigheder og Velsignelser, som var givne af den store og uforanderlige Lovgiver, maa man regne den Rettighed at samtale med ham og med hans Engle, og at annamme Kundskab ved Syner, Drømme, Aabenbaringer af den Hellig-Aand og ved Propheti. Efter at have nydt disse tilstaaede Rettigheder i mange tusind Aar, har Menneskene lige med Eet tiltaget sig den Myndighed at erklære dem ugyldige, og saaledes aabenbart gjort Opstand imod den Almægtiges Regjering. O! hvilken gruelig Ansvarlighed hviler ikke over dem, som saaledes har vovet at tilbagekalde og afskaffe, hvad Gud har oprettet!

19. Hvad vilde Følgerne blive, dersom en Deel af Storbritanniens Indbyggere vilde sætte sig op imod nogle af de dyrebareste og ypperligste Rettigheder, som det lovgivende Departement har udstedt, og som Undersaatterne har nydt i mange Slægter? Vilde de ikke betragtes som i en oprørsk Tilstand? Vilde de ikke blive grebne og førte for de retmæssige Domstole, blive dømte og straffede som skyldige i Forræderi? Hvor langt større Straf maa da ikke den christne Verden faae! Thi deres Forbrydelse er langt større. De har ikke alene gjort Opstand imod de jordiske Regjeringer, men imod den himmelske Regjering; de har tilbagekaldt, afskaffet og sat sig op imod nogle af de allerhelligste Rettigheder, som Kongernes Konge har givet. Dersom en saadan Opstand imod de jordiske Regjeringers Love vilde paadrage den Person Døden, hvor stor monne da deres Straf være, som sætte sig op imod himmelske Regjeringer? O, Christenhed! hvad haver du gjort? Du har lukket

Himmelens Dør for dig selv og for Jordens Nationer! Du har gjort Himlens Vinduer som Kobber, at Øiet ikke lettigen kan see igjennem dem! Du har forkastet Aabenbaringens Nøgle, og saaledes afskaaren alle Meddelelser fra den himmelske Verden! Du har tilbagekaldt og gjort tilstaaede Privilegier til Intet, samt de allerhelligste Rettigheder, som Gud havde forordnet til sine Helliges Trøst, Underviisning og Fuldkommengjørelse! Du har indhyllet Himlene i Mørke, og iklædt Jorden Vildfarelsens sorte Kappe! O! Christenhed, hvad vil du gjøre! Og hvor vil du skjule dig paa din Hjemsøgelses Dag — paa den Almægtiges grumme Vredes Dag! Bjergene og Klipperne vil ikke dække din Skam, eller skjule din Brøde for Hans Øine, som gjennemforsker alle Ting! Omvend dig derfor fra din store Ugudelighed, o, Du Sjæles Fordærver! Opløft ei længer din Røst imod Aabenbarings den herlige Gave; fornegt ei længer de Rettigheder, som er givne til Guds Folk; modsæt dig ei længer Engles Betiening og at nyde Syners og Prophetiers Gave; søg ikke længer at tilbagekalde det, som Himlen har beskikket, og som Guds Børn nød i firetusinde Aar. Ihukommer at guddommelige Gaver og guddommelige Love kun kan tilbagekaldes ved guddommelig Myndighed.

20. Christenhedens Præster har nu fortalt os, at Gud har tilbagekaldt Aabenbaringsgaven, som ikke længere nødvendig. Men de har aldeles undladt til denne Dag at vise den Aabenbaring, som indeholder denne Tilbagekaldelse. Det Gamle-Testamente indeholder den ikke — det Ny-Testamente indeholder den eiheller. Eftersom Tilbagekaldelsen ikke findes i Bibelen, hvor skal man da finde den? Dette er et meget vigtigt Spørgsmaal! Om en saadan Tilbagekaldelse har fundet Sted, maatte den findes et eller andet Sted, eller hvorledes kunde disse Præster have vidst det? Vi opfordre Christenheden til at komme frem og vise **Tilbagekaldelsesloven** af deres hellige Archiver. Lad os lede om den; — lad os see hvad Gud har sagt om, at Verden havde Aabenbaring nok. Lad os see paa hvilken Tid Tilbagekaldelsen skeete, naar den traadte i Kraft, — hvorlænge den skulde være i Kraft, — og om der er nogen Sandsynlighed for en Gjenoprettelse af de forrige Privilegier! Ingen kan ansee dette Forlangende angaaende Tilbagekaldelsesloven urimeligt. Dersom Gud havde forordnet en saadan Lov, er det rimeligt, at vi skulde kjende den. Præsterne, sige de, kjende den. Hvorfor ikke lade Folket see denne Lov, at de ogsaa maa kjende den? Hvorfor holde dem i Mørket — dersom der er en saadan Lov til, bring den hid. I kan ikke sige, at det er en Lov, der ikke er meget vigtig; thi visselig, dersom Gud har udstedt en Lov, som tilbagekalder Aabenbaringsgaven — Propheties Gaven — Syner og Drømme af den Hellig-Aand — Engles Betjening — og alle andre mirakuløse Gaver, som ethvert af Guds Folk har nydt iblandt alle Nationer og gjennem alle Slægter i firetusinde Aar — dersom han har borttaget alle disse længe bestaaende og herligste Privilegier fra Kirken ved en tilbagekaldende Lov, saa maatte det være een af de allervigtigste Love, som nogensinde er bleven kundgjort for Mennesket; det er en Lov, som Enhver burde være betjendt med; og man burde ikke hindre Nogen i at læse eller undersøge den.

21. Da Gud tilbagekaldte Mose Lov, beholdt han det ikke for sig selv; men han fortalte Folket tydeligt ikke alene om *Tilbagekaldelsen*, men ogsaa om den *nye Lov*, som blev indført i dens Sted. Mose Lov forlangte, at en Mand skulde give et Skilsmissebrev, dersom han ønskede at skille sig ved sin Hustru; men Jesus tilbagekaldte denne Lov og gav en ny i dens

Sted. Mose Lov forlangte, at Folket skulde „holde Herren deres Eder;" men Jesus tilbagekaldte denne Lov, og bød Folket „aldeles ikke at sværge". Mose Lov forlangte „Oie for Oie, og Tand for Tand;" men Jesus tilbagekaldte ogsaa denne Lov, og bød Folket „ikke at sætte sig imod det Onde". Her har vi altsaa den tilbagekaldende Lov, som ophævede Mose Lov, og den ny Lov, som traadte i dens Sted: begge er aabenbarede i fuldkommen Reenhed: der er ingen Tvivl eller Uvished om, hvad der er tilbagekaldt, eller om hvad der er traadt i Stedet derfor. Dersom det syntes at være nødvendigt at aabenbare til Menneskens Børn, at visse Privilegier, som Mose Lov ydede, var tilbagekaldte, hvor meget mere er det da ikke nødvendigt, at Menneskens Børn skulde vide om Tilbagekaldelsen af Velsignelser og Privilegier, der var langt større og vigtigere end dem af Mose Lov! Vilde Gud saa nøie passe paa at berette Mennesket om Tilbagekaldelsen af Mose Lov, og dog forlade det i aldeles Uvidenhed med Hensyn til Tilbagekaldelsen af Aabenbarings, Syners og Propheties Gave, etc.? Mose Lov „blev tilføiet for Overtrædelsers Skyld" og given „formedelst deres Hjerters Haardhed;" Paulus kalder den en „Lov af kjødelige Bud;" derfor kunde Menneskens Børn med Rette forvente dens Ophævelse. Men Ingen kunde blot et Oieblik have formodet, at Herren vilde tilbagekalde og afskaffe saa store og herlige Gaver, som Præster nu erklære at være unødvendige. Men hvad der synes endnu mere besynderligt, er, at han skulde tilbagekalde Privilegier, som ikke alene var skjenkede i den mosaiske Uddeling og i de foregaaende Tidsaldere før den, men ogsaa i Evangelie-Uddelingen lige ned til Slutningen af det første Aarhundrede, og dog ikke give os nogen Underretning om en saadan Tilbagekaldelse.

22. Men Præsterne af den frafaldne Christenhed paastaa, at Gud har tilbagekaldt disse ypperlige Gaver, og vi opfordre dem nu til at fortælle os, hvoraf de veed det. Har Gud aabenbaret det til dem? Nei, sige de, Gud aabenbarer Intet i denne Tidsalder. Lærte I det af ældre Aabenbaringer? Om saa er, da opfordre vi Eder i Herrens Navn, dersom I sætte Priis paa Eders egen Salighed og Andres, at vise os Aabenbaringen, at vi ogsaa maa kjende den. Om I ikke gjøre dette, vil I blive betragtede som om I ikke kjende nogen Saadan, men at I er komne til Folket ligesom Achabs Propheter med en Løgn paa Eders Mund for at bedrage, fortære og fordærve. O, I Præster af den moderne Christenhed — I Fjender af ny Aabenbaring! hvorledes kan I undfly Helvedes Fordømmelse! Hvormange Millioner af gode og oprigtige Mennesker har I ikke bedraget med Eders spidsfindige Konster og løgnagtige Hykleri! Hvormange Millioner vilde have paakaldt Gud i Tro om Aabenbaringer, Prophetier, Syner og Engles Betjening, og have annammet disse ypperlige Velsignelser, havde det ikke været for disse ugudelige, vederstyggelige og sjælefordærvende Løgne, som I har indgydt dem i deres Oren ved at fortælle dem, at disse Ting var tilbagekaldte og afskaffede! Omvender Eder derfor fra denne store Ugudelighed og bliver døbte til Eders Synders Forladelse, og I skal annamme den Hellig-Aand, som skal give Eder Syner og Aabenbaringer, og vise Eder tilkommende Ting; og medmindre I gjøre dette, skal det Væsens Vrede og Fortørnelse, som I har løiet imod, hasteligen overraske Eder, og I skal udslettes af Jorden. **Vend derfor hasteligen om, at I maa finde Naade.**

Liverpool, den 15de October 1850. [**Priis: 12 ß.**]

Mormons Bogs guddommelige Troværdighed.

Af Orson Pratt,
een af de tolv Apostle i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages-Hellige.

Oversat fra Engelsk
af F. J. Hahn. **Nr. 2.**

Mere Aabenbaring er uundgaaelig nødvendig.

1. I det forrige Nummer er der bleven viist, at det, at forvente mere Aabenbaring, hverken er ubibelsk eller ufornuftigt; som en Følge deraf er der en stor Sandsynlighed for, at der vil blive givet mere i vore Dage, ligesom i nogen af de forrige Tidsaldre. Hensigten med dette Nummer er at vise, at mere Aabenbaring er uundgaaelig nødvendig,

For det Første, for Embedsmænds Kaldelse i Kirken.

2. Naarsomhelst Gud i een eller anden Tidsalder eller Uddeling har kaldet og bemyndiget Mennesker til at udføre et Værk, er det skeet ved Aabenbaring og ikke ved lette Indtryk eller nogle ubestemte indvortes Følelser, som efterlod Sindet i Uvished og Tvivl. Noah blev kaldet ved Herrens Ord til at prædike Retfærdighed, og bygge en Ark. Abraham, Loth, Isaak, Jakob og Joseph blev kaldte ved Aabenbaring til at udføre mange forskjellige Pligter. Moses og Aaron blev kaldte til Præsteembedet ved den Store Jehovas Ord. Halvfjerdsindstyve Ældster af Israel blev kaldte ved Aabenbaring til at være Moses behjelpelig. Josva blev ved Herrens Ord gjennem Moses beskikket til at være dennes Efterfølger i at lede Israel. Aarons Efterkommere blev beskikkede til Præstedømmet ved Aabenbaring. Dommerne af Israel blev kaldte ved Syner, ved Engle og ved Aandens Inspiration. Samuel blev kaldet ved Herrens Røst. Og til Slutning, alle deres Embedsmænd, Viismænd, Propheter ned til Malachias' Dage blev kaldte ved ny Aabenbaring.

3. Embedsmænds Kaldelse under den christne Uddeling fortsattes paa samme Maade. Johannes, Christi Forløber, blev kaldet ved Propheties Aand, som blev kundgjort ved Englen Gabriel og hans Fader Zacharias. Jesus blev kaldet af sin Fader, og beskikket til Præst for evig efter Melchisedeks Viis: St. Paul kalder ham, „vor Bekjendelses Apostel og Ypperstepræst." Eftersom Jesus var en Apostel, kaldte han Andre til det samme Embede, og sagde til dem: „I har ikke udvalgt mig, men jeg har udvalgt

Eder, og beskikket Eder, at I skal gaae hen og bære Frugt." (Joh. 15, 16.) Da Judas faldt i Overtrædelse, beskikkede Apostlene ikke en Anden til at overtage Bispeembede efter et flygtigt Indtryk; men de anraabte Herren om at vise dem, hvem han havde udvalgt; og „Lodden faldt paa Matthias." (Ap. Gr. 1, 15—26.) De halvfjerdsindstyve Disciple blev kaldte ved Herrens Ord. Paulus og Barnabas blev begge Apostle (see Ap. Gr. 14, 14.) og udtagne til den Gjerning, Gud havde kaldet dem til, ved ny Aabenbaring igjennem de inspirerede Propheter og Lærere, som var i Menigheden i Antiochia. (Ap. Gr. 13, 1—4.) At de Ældste af Menigheden i Ephesus blev kaldte ved Aabenbaring er klart af det Efterfølgende, som Paulus talte til dem: „Giver derfor Agt paa Eder selv, og den ganske Hjord, iblandt hvilken den Hellig Aand satte Eder som Tilsynsmænd, at vogte Guds Menighed, hvilken han forhvervede med sit Blod. (Ap. Gr. 20, 28.) Timotheus, den første Biskop af Ephesus, blev beskikket ved Propheti og under Haandspaalæggelse. (1 Tim. 4, 14.) Titus, den første Biskop paa Creta, blev beskikket af Apostlen Paulus til „at ordinere Ældster i enhver Stad;" disse Ældster skulde ordineres efter den Viis og paa den Maade, som Paulus havde beskikket Titus. (Titum. 1, 5.) Og vi har allerede seet, at en prophetisk Aand var nødvendig til at ordinere en Biskop; og eftersom Biskop Titus skulde ordinere Ældster i enhver Stad efter det Mønster, hvorefter han var bleven ordineret, maatte han for at have udført de Ordrer, der var given ham, have havt Prophetiens Aand. Dersom de Ældste af Ephesus blev beskikkede til Opsynsmænd i Menigheden ved den Hellig Aands Aabenbarelse, er det rimeligt at antage, at Aabenbarelse var nødvendigt til Ældstes Beskikkelse i alle andre Stæder. Paulus siger: „Som Gud haver tildeelt Enhver, som Herren haver kaldet Enhver, saaledes vandre han; og saaledes beskikker jeg i alle Menigheder." (1 Cor. 7, 17.) Paulus fordristede sig ikke til at ordinere andre i alle Menighederne, end Saadanne som var kaldte af Herren, og han ordinerede dem i Overeensstemmelse med den Kaldelse; og saadanne Kaldelser kunde kun blive kundgjordt ved Aabenbarelse.

4. Da Menneskens Børn ved deres Frafald mistede Prophetiens og Aabenbarelsens Aand, mistede de ogsaa de andre overnaturlige Gaver af den Aand, saasom Helbredelse, Mirakler, Tungemaal, Tungemaals Udlæggelser o. s. v. Disse Gaver ophørte ikke alle paa eengang, men gradviis, indtil Aanden ganske var bortvegen og kun havde efterladt en kraftløs Skikkelse. Nødvendigheden af Aabenbaringer, Syner, prophetiske Gaver, Engles Betjening og mirakuløse Gaver blev aldrig fornegtede, førend Menneskens Børn fandt, at de manglede disse forjættede Velsignelser; da foregav man, at de kun var bestemte for de første Christne; Folket begyndte lidt efter lidt at troe denne ugudelige Paastand, indtil de tilsidst dristigt fornegtede enhver mirakuløs Magts Nødvendighed. Millioner i enhver efterfølgende Slægt har vedblevet at vandre i de tidligere Frafaldnes Fodtrin, og har i enhver Henseende opfyldt Pauli Forudsigelse, at „i de sidste Dage skal vanskelige Tider være at forvente; thi Menneskene skal være egenkjerlige, pengegjerrige, o. s. v.; som har Gudfrygtigheds Skin, men fornegte dens Kraft" (2 Tim. 3, 1—5.) Uagtet dette Frafalds Almindelighed har dog talrige religiøse Samfund, som gaae ud paa at samle Religionen, den store Dumdristighed bestandig at kalde

sig Christne, eller Christi Kirke. Men dersom de var Christi Kirke, da vilde Christi mirakuløse Kræfter og Gaver øegges for Dagen iblandt dem, og som forhen vilde deres Embedsmænd blive kaldte ved Aabenbaring. Christi Kirke kan ikke existere paa Jorden uden en befuldmægtiget Embedsstand. Denne Embedsstand kan ikke blive kaldet og befuldmægtiget uden ny Aabenbaring. „Ingen tager sig selv denne Ære, (det er Præstedommets Ære) men den, som er kaldet af Gud, ligesom og Aaron var.“ (Heb. 5, 4.)

5. Uden ny Aabenbaring vilde nødvendigviis ethvert Embede i Kirken blive ledigt. Det er sandt, at de, som beklædte Embede paa den Tid Aabenbaring ophørte, bestandig under deres naturlige Liv vilde vedblive at beholde det, medmindre de ved Overtrædelse lovlig skulde blive berøvet det. Dersom Aabenbaring ophørte ved Slutningen af det første Aarhundrede, er det ikke ganske sandsynligt, at nogen af de Embedsmænd, som da besadde Myndighed, vilde være i Live et Aarhundrede efter; og da de ikke vilde have nogen Fuldmagt til at ordinere andre uden ny Aabenbaring, saa maatte Fuldmagten paa Jorden nødvendigviis ophøre, naar de døde. Hvor nedslaaende er ei den Tanke! Dog er der ingen Slutning mere vis. Dersom alle Embederne blev ledige, kunde der ikke skee nogen Formerelse til Kirken ved Daab; thi det vilde være en stor Synd for et privat Medlem at tiltage sig den Fuldmagt at døbe; derfor, saasnart som de, der lovmæssigen var bleven døbte, var døde, vilde Verden ganske mangle baade Embedsmænd og private Medlemmer af Christi Kirke. Men naar baade Embedsmændene og Medlemmerne ophøre, hvad er der da tilbage? aldeles Intet. Hvorfor Kirken uden fortsat Aabenbaring ikke kunde mere fortsætte sin Tilværelse paa Jorden, end et Legeme kunde leve uden Aand. Derfor, om Aabenbaring ophørte med Apostlene, som Menneskens „Artikler“ og „Bekjendelser“ erklære, saa maa enhver Meddelelse af Fuldmagt, saavelsom Kirken selv, være bleven udslettet af Jorden, idetmindste saa tidligt som i det tredie Aarhundrede; siden den Tid har Jorden været forbandet med Præstelist og Frafald, og med enhver Slags Ugudelighed.

6. Siden Kirken med dens Myndighed og Kraft har været bortrykt fra Jorden, har den store „Skjøgernes Moder“ med al hendes Afkom gudsbespottelig tiltaget sig Fuldmagten til at forvalte nogle af Evangeliets hellige Anordninger. De har bespottet Faderens, Sønnens og den Hellig Aands Navn ved at bruge det uden Fuldmagt under deres Forvaltninger. De har vanæret Christi Navn ved at kalde deres kraftesløse, frafaldne, urene og heel vederstyggelige Kirker Christi Kirke. Det hele romerske, græske og protestantiske Præsteskab, fra Paven ned igjennem enhver Embedsgrad, mangler ligesaavel Fuldmagt fra Gud, som Djævelen og hans Engle. Den Almægtige foragter alle deres ugudelige Fordringer, ligesom han foragter de virkelige Helvedes Porte.

7. Den christne Kirkes store Frafald begynder i det første Aarhundrede, medens der endnu var inspirerede Apostle og Propheter i dens Midte; hvorfor Paulus netop kort før sin Martyrdom opregner et stort Antal, som havde „liidt Skibbrud paa deres Tro“ og „vendt sig til forfængelig Snak;“ som lærte „at Opstandelsen er allerede skeet“, som „agtede Fabler og Slægt-Registre uden Ende“, som er „syge for Spørgsmaal og Ordkrig, hvoraf kommer Avind, Trette, ond Mistanke, og forvendte Handeler af Mennesker, fordærvede i Sindet, og berøvede Sandheden, som mene, at Gudsfrygt er

en Vinding." Dette Frafald var bleven saa almindeligt, at Paulus erklærer for Timotheus, „at alle de i Asia har vendt sig fra mig;" og atter siger han: „Ved mit første Forsvar mødte Ingen med mig, men Alle forlode mig;" videre bevidner han, at „der er mange Gjenstridige, som føre forfængelig Snak og bedrage", „idet de lære, hvad utilbørligt er, for slet Vindings Skyld." Disse Frafaldne foregave uden Tvivl, at de var meget retfærdige; thi, siger Apostlen, „de foregive, at de kjende Gud; men i Gjerningerne fornegte de ham, vederstyggelige som de er, og ulydige og uduelige til al god Gjerning." Nær Slutningen af det første Aarhundrede, var Frafaldet bleven saa almindeligt, at kun syv Menigheder over hele Asien, Afrika og Europa blev betragtede værd til enten at blive revsede eller velsignede ved Aabenbarings Røsten: og selv disse syv var saa fordærvede ved Nicolaiternes og Balaams Lærdom, ved Jesabels Utugt og Horeri, og ved at tabe deres „første Kjerlighed", og blive „hverken kolde eller varme", saa at den Almægtige ansaae dem med nogle meget faa Undtagelser som „døde" og truede med at „udspye dem af sin Mund" — at „kaste dem i stor Trængsel og ved Død bortrykke deres Børn" — at „stride mod dem med sin Munds Sværd" — og at „flytte Lysestagen" eller Menigheden „af dens Sted."

8. At dette Frafald, som blev saa frygteligt, medens inspirerede Apostler endnu var i deres Midte, skulde storligen tiltage, istedetfor at aftage, er klart af Skriftens Forudsigelser. Paulus propheterer, at „Christi Dag skal ikke komme, førend der først kommer et Frafald;" at „onde Mennesker og Forførere skulde blive værre og værre, forføre og forføres." Som en Grund til det strenge Embede, han paalagde Timotheus, forudsiger han, at „den Tid skal vorde, da de ikke skal fordrage den sunde Lærdom, men efter deres eget Behag tage sig Lærere i Hobetal efter hvad der kildrer deres Øren; og de skal vende Ørene fra Sandheden, men henvende sig til Fabler." Forudsigelserne angaaende Frafaldet var ikke udtrykte i et ubestemt og uvist Sprog, men i de tydeligste og kraftigste Ord. „Aanden siger klarligen", siger Paulus, „at i de sidste Dage skal Nogle affalde fra Troen, og hænge ved forføreriske Aander og Diævles Lærdomme, ved deres Hykleri, som tale Løgn, brændemærkede i deres egen Samvittighed." Petrus propheterer, at „der iblandt Eder skal være falske Lærere, som skal indføre fordærvelige Secter, og endog negte den Herre, som dem kjøbte; hvilke skal føre over sig en hastig Fordærvelse; og Mange skal efterfølge deres Ryggesløshed, for hvis Skyld Sandhedens Vei skal bespottes; og i Gjerrighed skal de med kunstige Ord søge Vinding af Eder." (2 Pet. 2, 1—3.) Disse „Fabler", „Diævles Lærdomme" og „fordærvelige Secter", som falske Lærere skulde indføre i Verden, skulde udgjøre Religionen i tilkommende Tidsaldere, og gjøre det menneskelige Samfunds Tilstand i høieste Grad frygtelig. Paulus giver en prophetisk Beskrivelse af de sidste Tiders Religion, som følger: „Men viid dette, at i de sidste Dage skal vanskelige Tider være at forvente. Thi Menneskene skal være egenkjerlige, pengegjerrige, overmodige, hoffærdige Bespottere, Forældre ulydige, utaknemlige, vanhellige, uden naturlig Kjerlighed, uforligelige, Bagtalere, umaadelige, umilde, uden Kjerlighed til det Gode, Forrædere, fremfusende, opblæste, som mere elske Vellyst, end de elske Gud, som har Gudfrygtigheds Skin, men fornegte dens Kraft.

Fly ogsaa disse. Thi af dem er de, som snige sig ind i Husene, og besnære Qvindfolk, som er betyngede med Synder, og drives af mangehaande Lyster, som lære altid, og kunde aldrig komme til Sandheds Erkjendelse. Men ligesom Jannes og Jambres, imodstode Moses, ligesaa imodstaae ogsaa disse Sandheden: Mennesker, fordærvede i Sindet, forkastelige i Troen. Men de skal ikke faae Fremgang ydermere; thi deres Galenskab skal blive aabenbar for Alle, ligesom og Hines blev.'' (2 Tim. 3, 1—9.)

9. Det synes af den foregaaende Forudsigelse, som om Religionen i de sidste Dage skulde blive ganske forfærdelig fordærvet; at de, som underviiste deri, skulde være valgt i Hobetal af Folket, istedetfor at være sendt ved ny Aabenbaring fra Gud. Disse af Mennesket valgte Lærere skulde vende Folkets Øren fra Sandheden eller fra sund Lærdom, og istedet derfor lære ,,Fabler'', ,,Diævles Lærdomme'', ,,fordærvelige Secter'' ,,ved hykkelst at tale Løgn''; de skulde komme ,,med kunstige Ord, eller med Forfængeligheds stolte Ord'' for at ,,søge Vinding af Folket''; de skulde have ,,Gudfrygtigheds Skin'', men ,,dens Kraft skulde de fornegte''; de skulde have stor Fremgang i at forføre Menneskenes Børn; thi ,,Mange skulde følge deres fordærvelige Vei.'' Folket skulde finde Behag i disse usle, diævelske, hyklerske, løgnagtige, fordærvelige Secter, medens Sandhedens Vei skulde blive ilde omtalt; og, ,,fordi de ikke annammede Sandhedens Kjerlighed'', skulde Gud ,,sende dem kraftige Vildfarelser, at de skulde troe Løgnen, at alle de maatte blive fordømt, som ikke troede Sandheden, men fandt Behag i Uretfærdighed.'' Saaledes skulde Religionen være i de sidste Dage, som den gamle Apostel prophetisk har beskrevet den; og saaledes er det nittende Aarhundredes papistiske, græske og protestantiske Kirkers Religion. Forudsigelsen skeete atten Aarhundreder tidligere, og den moderne Christendom frembyder den fuldkomneste Opfyldelse. Istedetfor at have Apostler, Propheter og andre inspirerede Mænd i Kirken nu, som annamme Syner, Drømme, Aabenbaringer, Engles Betjening og prophetiske Gaver for Embedsmænds Kaldelse og for Kirkens Bestyrelse, har de en ugudelig, fordærvet, uinspireret Pave, eller uinspirerede Erkebiskopper, Biskopper, Geistlige o. s. v. som besidde en stor Variation af fordærvelig Gudfrygtigheds Skin, men i høi Grad fornegte Aabenbaringsgaven og enhver anden mirakuløs Kraft, som nogensinde udmærkede Jesu Christi Kirke. Disse af Mennesket valgte, usle, hykkelske, falske Lærere ,,søge Vinding af Folket'' ved at prædike for stor Løn, som mange Gange beløber sig til titusinde Pund Sterling aarlig. De og deres bedragne Tilhængere er forkastelige i den Tro, som engang blev overantvordet til de Hellige. Den Tro, som engang slukkede Ildens Kraft, stoppede Løvers Mund, adskilte Vande og beherskede Naturens Kræfter, er forkastet som unødvendig. Den Tro, som indgjød Mennesker Aabenbarings Gaven — som aabnede Himlene og aabenbarede Hemmeligheder, hvilke ikke var tilladt et Menneske at udtale — som udfoldede Syner om det Forbigangne og Tilkommende — og som kaldte Englene af Himlen ned for at spise og drikke med Mennesker paa Jorden, holdes for at være uopnaaelig i denne Tidsalder. Den sunde Lærdom forkyndt af Apostlene, hvilken satte Menneskenes Børn i Besiddelse af disse herlige Gaver og Kræfter, kan man ikke fordrage. Uinspirerede Mænds Lærdomme, Befalinger, Fabler, Traditioner og Troesbekjendelser er nu traadt i Stedet for

directe Inspiration fra Gud. „De lære altid, men kan aldrig komme til Sandheds Erkjendelse.“ Gjetteværk, Gisning, Formodning og maaskee i nogle Tilfælde en Tro om Sandhed er alt, hvad de opnaae, hvorimod de ikke komme til Kundskab, fordi de fornegte ny Aabenbaring, som er det eneste Middel, hvorved den kan erholdes. Denne Mangfoldighed af falske Lærere, som har banet sig Vei iblandt alle Nationer „imodstaae Sandheden“ stride imod Evangeliets mirakuløse Kræfter, og forkaste inspirerede Mænd, ligesom Gjøglerne „Jannes og Jambres imodstode Moses“; men „deres Galenskab skal blive aabenbar for Alle, ligesom og Hines blev“; ja, alle Nationer skal see de retfærdige Domme, som hasteligen skal blive fuldbyrdet over dem; thi de skal ligesom Pharaos Hær hurtig bortryddes af Jorden.

10. Dersom Aabenbaringerne, som indeholdes i de sexogtredsindstyve Bøger af det Gamle og Nye Testamente, var de eneste, man maatte annamme, vilde det være umuligt for nogen Mand, efter Frafaldet, at bevise af disse Bøger, at han var kaldet af Gud. Biblen indeholder en Beretning om Manges Kaldelse og Beskikkelse, som levede under de første firetusinde Aar; men den siger ikke eet Ord om deres Kaldelse og Beskikkelse, som har levet under de sidste sytten Aarhundreder. Nogle, som har seet den Forfatning, hvori de var stedt ved at forkaste ny Aabenbaring, har stræbt at rede sig ud af den ved at foregive, at de Ordrer, som var givne til Apostlene, er tilstrækkelige i alle nuværende Tilfælde. Men dette sætter dem i en anden ligesaa stor Forlegenhed; thi hvorledes kan noget Menneske vide, om enten en Ordre given til Apostlene er anvendelig for ham eller ikke? Uden ny Aabenbaring kunde han aldrig vide det. Sandelig, den apostolske Beskikkelse bemyndiger ikke alle Menneskens Børn, som skulde leve i tilkommende Tidsaldre; og dersom den bemyndiger kun een Deel, saa vilde der visselig udfordres ny Aabenbaring til at betegne hvilken Deel det var. Derfor, om vi skulde gaae ind paa en saa urimelig Idee, vilde der endnu være en ligesaa stor Nødvendighed for ny Aabenbaring. Men Ordrer og Kald given til et Menneske bemyndiger aldrig, eiheller kan det nogensinde bemyndige, et andet. Menneskens Børn har ikke mere Myndighed til at prædike, døbe og forrette Evangeliets Ordinancer i Kraft af den apostolske Beskikkelse, end de har til at bestige Storbrittanniens Throne i Kraft af den Fuldmagt, som blev given Kong David.

11. Eftersom den engelske og andre protestantiske Kirker ikke erklære at have annammet nogen ny Fuldmagt, men derimod opfordrer deres Tilhængere til at forkaste alt af den Slags, maa man spørge, hvorledes fik de deres Myndighed? Man vil svare, at de annammede den fra Wickliffe, Cranmer, Luther, Calvin og forskjellige Andre, som afvege fra den pavelige Kirke. Men hvorfra fik disse Dissentere deres? De svare fra de Romersk-Catholske. Men Catholikkerne udelukte dem som Kjettere; og visselig, dersom de havde Magt til at give Myndighed, havde de ogsaa Magt til at tage den igjen. Derfor, om den romerske Kirke havde nogen Myndighed, kan Protestanterne, eftersom de er udlukte, ikke besidde nogen fra den Kilde. Men dersom Catholikkerne besidde Myndighed, saa maa de være den sande Kirke, og som en Følge deraf maa Protestanterne være Apostater; men paa den anden Side,

dersom Catholikkerne ikke er den sande Kirke, kan de ikke have nogen Myndighed selv, og derfor kan de ikke meddele nogen til andre.

12. Nu, den engelske Kirke beviser i een af hendes Homilier, „at Lægfolk og Geistlige, Lærde og Ulærde, Mænd og Qvinder og Børn, af alle Aldere, Secter og Stænder af den **ganske Christendom** engang har været begraven i **det allerafskyeligste Afguderi**, (Noget af det Forfærdeligste at tænke) og det i et **Tidsrum af ottehundrede Aar eller mere**."*) Wesley stadfæster i sin 94de Prædiken fordetmeste det Samme; han siger: „Den sande Aarsag, hvorfor den Hellig Aands overordentlige Gaver ikke længer var til at finde i den christne Kirke, var fordi de Christne var bleven Hedninger igjen, og havde kun efterladt et tomt Skin." Dersom da den „ganske Christendom", uden een Undtagelse, har været „begraven i det allerafskyeligste Afguderi i over otte hundrede Aar", som den engelske Kirke erklærer, og dersom de, fordi de mangle Naadegaverne, er end ikke nu Christne, men Hedninger, som Wesley paastaaer, saa spørge vi, hvor Myndigheden var under disse ottehundrede Aar, og hvor den nu er? Sandelig, Gud vilde ikke vedkjende sig, at „de allerafskyeligste Afgudsdyrkere" besadde Myndighed; hvis saa var, maatte deres Myndighed, der tilbede Juggernaut være ligesaa gyldig som den afgudiske Christendoms. Men „den ganske Christendoms" Afguderi maa have været mere fordærvelig, ifølge den engelske Kirke, end andre Afgudsdyrkeres; thi den kalder det „det allerafskyeligste Afguderi, og erklærer paa det allerbestemteste, at der er ingen Undtagelse, hverken af Geistlige eller Lægfolk — hverken af Mand eller Qvinde eller Barn — alle var begraven deri. Dette er Aarsagen til, (og vi nære ingen Tilbøilighed til at afdisputere den) at det ikke var muligt, at der kunde være nogen Leder paa hele Jorden, hvorigjennem Myndighed kunde være bleven overført fra Apostlene til vore Dage. Derfor er, som Wesley siger, den ganske Christendom sikkert nok „Hedninger", da de ikke har mere Myndighed eller Magt end Afgudsdyrkerne. Dersom da den „ganske Christendom" har været uden Myndighed og Magt „i ottehundrede Aar og over", spørge vi: naar blev Myndigheden gjengivet? Hvorledes blev den gjengivet? Og til hvilken Mand eller hvilket Folk blev den gjengivet? Den kunde ikke være bleven gjengiven til de papistiske Kirker; thi de paastaae ikke, at nogen saadan Gjengivelse er skeet til dem; den kunde ikke være bleven gjengivet til den engelske og andre protestantiske Kirker; thi de fordrage ikke nogen sildigere Aabenbaring end det Ny-Testamente; følgelig bevise deres egne Tilstaaelser allertydeligst, at den ganske Christendom fattes en bemyndiget Embedsstand. Derfor er det uundgaaeligt nødvendigt, at mere Aabenbaring skulde blive given for at gjengive Myndigheden til Jorden, og atter kalde Mennesker til Embedets Forvaltning ligesom i gamle Dage.

13. Mere Aabenbaring er ikke alene nødvendig for at gjenoprette en bemyndiget Embedsstand, at Kirken atter maa existere paa Jorden, men den er uundgaaelig nødvendig,

---

*) Homilie om Afguderies Onder.

For det Andet, for at vise Kirkens Embedsmænds Pligter.

At kalde Mennesker til Præsteembedet vilde være af megen lidt Gavn, medmindre de kaldede Personer kunde have en fuldkommen Kundskab om deres Kalds Pligter. Noah blev kaldet til at prædike Omvendelse og Retfærdighed til hans Samtidige; men uden videre Aabenbaringer kunde han aldrig have lært Guds Villie angaaende hvorledes han og Familie og forskjellige Dyrarter, Fugle og Krybdyr, baade rene og urene, af alt Kjød, skulde blive bevarede. Han kunde aldrig have lært hvilket Qvantum Føde af forskjellig Slags og fersk Vand, der vilde være tilstrækkeligt til at underholde en saadan samlet Skare af levende Væsener i et Tidsrum af hundrede og femten Dage, i hvilken Tid Floden skulde vare. Skjøndt Jacob blev kaldet af Gud, kunde han dog aldrig uden videre Aabenbaring have lært, hvad der skulde vederfares hans Sønners Efterkommere i de sidste Dage, saa at han kunde efterlade en prophetisk Velsignelse paa hvers Hoved overeensstemmende med Guds Sind. Skjøndt Aaron blev kaldet af Gud til Præsteembedet, og var i Besiddelse af den strenge Lov, kunde han dog aldrig have siddet paa Dommersædet og affagt Dom mellem Mand og Mand overeensstemmende med Guds Sind, uden „Rettens Brystspand" som indeholdt „Urim og Thummin" ved hvilket han kunde raadspørge Gud og annamme nøiagtig Underretning angaaende enhver Sag, som skulde komme for ham. Alle Guds Tjenere ned til Malachiæ Dage blev ikke alene kaldte ved den Almægtige, men ledet i alle deres mangfoldige Pligter til deres Dages Ende ved umiddelbar Aabenbaring.

14. I den christne Uddeling var det ligesaa. Enhver Embedsmand blev, efterat være kaldet, underviist og ledet ved fortsat Aabenbaring i hans Kalds forskjellige Pligter. Johannes, Christi Forløber, blev først kaldet; og var da istand til ved Aandens Inspiration at sige de Skriftkloge, Pharisæerne, Sadducæerne, Stridsmændene og alt Folket, hvad de skulde gjøre, naar de kom og raadspurgte ham. Endog Jesus tiltog sig ikke, skjøndt han var sendt af Gud og fremstod fra Gud, at undervise af sig selv eller at foretage Præsteembedets Forvaltning uden først at have erholdt en Aabenbaring fra Faderen til at beskikke ham. Han siger: „Jeg haver ikke talet af mig selv; men Faderen, som mig haver udsendt, han haver givet mig Befaling, hvad jeg skal sige, og hvad jeg skal tale. — — — Derfor, hvad jeg taler, taler jeg saaledes, som Faderen haver sagt mig." (Joh. 12, 49 og 50.) Atter siger han: „De Ord, som jeg taler til Eder, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bliver i mig, han gjør Gjerningerne, — — — og ligesom Faderen haver befalet mig, saa gjør jeg." (Joh. 14, 10 og 31.) Han vidner endvidere: „Jeg kan slet Intet gjøre af mig selv: ligesom jeg hører, dømmer jeg, og min Dom er retfærdig; thi jeg søger ikke min Villie, men Faderens Villie, som haver udsendt mig." (Joh. 5, 30.) Nu, dersom Verdens store og herlige Frelser ikke kunde gjøre Noget af sig selv henhørende til Præsteembedet, men var aldeles afhængig af de Aabenbaringer og Bud, som Faderen gav ham, om hvad han skulde gjøre, og hvad han skulde tale, hvormeget mere nødvendigt er det da ei for det stakkels, svage og let feiltagende Menneske, efter at være bleven kaldet af Gud, at blive ledet ved fortsat Aabenbaring i Alt, hvad der henhører til dets Kalds Pligter. Og

dog, underligt at sige, den hele Christendom har manglet denne væsentlige Gave i Aarhundreder og har stedse vovet at forvalte i Præsteembedet i Herrens Navn. O, den frafaldne Christenheds Ugudelighed! I Sandhed skuede Apostlen hende „fuld af Bespottelsens Navne" at gjøre alle Nationer drukken i hendes Ugudelighed.

15. Det Exempel, Jesus satte, ikke at handle eller at tale i sit Kalds Pligter uden ved ny Aabenbaring, blev efterfulgt af Apostlene. Alle de Lærdomme, som de havde hørt fra Frelserens Mund, medens han var hos dem, var ikke tilstrækkelige til at dygtiggjøre dem til deres Pligter i hans Fraværelse. Saasnart som han forlod dem, begyndte han at give dem Befalinger og Aabenbaringer ved den Hellig Aand. (See Ap. Gjern. 1. 2.) Og uden fortsat Aabenbaring kunde de, ligesom deres Herre og Mester, ingenting gjøre. Det nyttede ikke hvormegen menneskelig Viisdom og Lærdom de maatte have erhvervet, eller hvormange Aabenbaringer, der tidligere var bleven given; Saadant vilde paa ingen Maade dygtiggjøre dem til Præsteembedet; det fordrede bestandig Aabenbaring. St. Paul siger: „Ingen veed det, som er i Gud uden Guds Aand; og vi har ikke annammet Verdens Aand, men den Aand, som er af Gud, paa det at vi kan kjende, hvad der er os skjænket af Gud; hvilket vi og tale, ikke med Ord, som menneskelig Viisdom lærer, men med Ord, som den Hellig Aand lærer." (1 Cor. 2. 11—13.) Af disse Skriftsteder lære vi, at Ingen kan vide Guds Ting uden ved Aabenbaring, og for det Andet, at Ingen kan undervise deri tydeligt uden med Ord, „som den Hellig Aand lærer." Aabenbaring er altsaa nødvendig til at kalde og bemyndige Præstedømmet, til at aabenbare deres Pligter, til at kundgjøre dem Guds Ting, og give dem at udtolke dem, „ikke med Ord, som menneskelig Viisdom lærer", men med Ord, indblæste og lærte af den Hellig Aand.

16. Dersom menneskelig Viisdom og Lærdom kunde dygtiggjøre Nogen til Præsteembedet, kunde Paulus visselig have fordret en større Dygtighed end alle de øvrige af Apostlene; han var lærd; han var veltalende; han var udmærket beredt, saavidtsom menneskelig Viisdom var istand til at hæve Een til et høiere Standpunkt i Livet og til at tale med Ære og Værdighed for meget store Forsamlinger; han kunde alene ved menneskelig Viisdom eftertrykkeligt have skildret Christi Død og Lidelser, givet Grunde for det Gode, Forsoningen tilveiebragte, foreholdt Vigtigheden af at adlyde Evangeliets Fordringer, og med al hans Veltalenheds Torden have beskrevet den Ulydiges Elendighed og Uselhed — dog underretter han os om, at han ikke forkyndte Guds Ting med „Ord", som menneskelig Viisdom lærte. „Menneskelig Viisdoms Ord er Daarlighed i Guds Øine — de er ikke istand til rigtig at meddele det som er aabenbaret af Aanden. Aanden giver ikke alene Begreberne, men i en vis Grad iklæder dem passende og rigtige Ord. Denne er Aabenbarings Aanden, som de Hellige saa overflødigen nød i alle Tidsaldre, som saa rigt begavede deres Sind med himmelsk Kundskab og dygtiggjorte dem til at tale som Guds Orakeler, ved at de talte Ord, lærte af den Hellig Aand. Denne er Aabenbarings Aanden, som er forkastet og afskaffet i den moderne Christenheds „Troes-Artikler" og „Bekjendelser", og i hvis Sted er traadt „Ord, som

menneskelig Viisdom lærer.“ Denne er Aabenbaringsaanden, som er saa nødvendig for at udfolde for den Christi Tjener de Pligter, som han aldrig kunde lære af gammel Aabenbaring eller af uinspirerede Mænds Viisdom og Skrifter.

17. Uden denne Aabenbarings Aand kunde Josva aldrig have kjendt Herrens Hu i Henseende til at indtage Staden Jericho; han kunde aldrig have vidst, at det var Guds Villie, at Israel skulde marschere rundt om dens Mure i syv Dage, og blæse i Trompeter af Væderhorn. Dersom Israel havde været overladt til deres egen Viisdom, vilde det aldrig have faldet dem ind at underkaste sig en Stad ved saadanne simple Midler. Sandelig, det var kun nødvendigt ved den ene Leilighed; og den ene Leilighed fordrede en ny Aabenbaring til at kundgjøre Guds Hensigt og Villie. Til at underkaste sig en anden Stad eller Nation vilde Herren maaskee have en ganske anden Plan, saa at den Regel, der fulgtes ved een Leilighed, ikke kunde anvendes ved en anden; heraf er fortsat Aabenbaring nødvendig; thi det var ikke nogen Guds Tjener eller Veileder i Israel muligt at lære Guds Hensigt uden den. „Guds Veie er ikke vore Veie, eiheller hans Tanker vores Tanker.“ Derfor kan Menneskets Viisdom, uden Hjelp af umiddelbar Aabenbaring ikke udføre nogen for Gud velbehagelig Gjerning enten i at lede en Armees Bevægelser, eller i at prædike Fredsevangeliet, eller i at forestaa sin egen Huusholdning, eller i at bestyre en Nations Sager. Naar Israel drog i Krig, raadspurgte de først Gud, og handlede efter hans Befaling: Naar de salvede Konger til at sidde paa Thronen, gjorde de det ved Aabenbaring: Naar en Stad skulde advares for forestaaende Dom, blev en Loth, eller en Jonas, eller en eller anden inspireret Mand sendt ved Aabenbaring til at gjøre det: Naar Israel afveeg fra Guds Lov, blev ikke alene mangfoldige Propheter sendte ved Aabenbaring til at irettesætte dem, men det Budskab, som de skulde forkynde, blev ogsaa given ved Aabenbaring: Da Herren saae, at Philip havde advaret Folket i Samaria tilstrækkeligt, overlod han ham ikke til hans egets Sinds ubestemte Formodninger, om, hvor han dernæst skulde gaae hen, men han sendte en Engel, som talte til ham, sigende: „Staae op, og gak mod Sønden, paa den Vei, som gaaer ned fra Jerusalem til Gaza; den er øde.“ (Ap. Gr. 8, 26.). Dersom Philip havde været overladt til sin egen Viisdom, kunde han aldrig have lært, enten hans Mission var fuldført i Samaria eller ei; og om han endog havde lært det, vilde det øde Land henne mod Sønden have været det sidste Sted, hvorhen menneskelig Viisdom vilde have ledet ham. Men da Philip havde naaet denne eensomme Ørk, behøvede han endnu Aabenbaring til at lede ham i hans fremtidige Pligter. Hvad vi dernæst finde aabenbaret til ham var ved Aanden, som sagde til ham: „gak frem, og hold dig til denne Vogn.“ Han adlød, og det lykkedes ham derefter at overbevise en meget mægtig Mand, en Gilding, om Evangeliets Sandheder; og efterat have døbt ham „bortrykte Herrens Aand Philip, saa at Gildingen ikke saae ham mere.“

18. I Damaskus var der en anden Guds Tjener, ved Navn Ananias; han var ikke en protestantisk Geistlig, thi han troede paa Syner og Aabenbaringer; „og til ham sagde Herren i et Syn: Ananias! Men han sagde: see, her er jeg, Herre! Og Herren sagde til ham: staae op, gak hen i den

Gade, som kaldes den Lige, og spørg i Judæ Huus efter Een ved Navn Saulus fra Tarsus; thi see, han beder; og han har seet i et Syn en Mand, ved Navn Ananias, at komme ind og lægge Haanden paa ham, at han skulde blive seende." (Ap. Gr. 9, 10—12.) Her er to Mænd, som havde Syner, Ananias og Saulus; dersom de havde levet i vore Dage, vilde de være bleven betragtede af dem, som fornegte ny Aabenbaring, som passende Subjekter til Galehospitalet. Det er saa naturligt for Menneskens Børn at tænke, at deres egen Dom er tilstrækkelig til at lede dem paa Pligtens Vei, at endog Ananias var mest tilbøielig til at spørge om Aabenbaringens Rigtighed og følge sin egen Viisdom: thi han svarede: „Herre, jeg haver hørt af Mange om denne Mand, hvormeget Ondt han haver gjort dine Hellige i Jerusalem; og han haver her Magt af de Ypperstepræster, at binde alle dem som paakalde dit Navn." (13de og 14de Vers.) Men Herren, som ikke havde Lyst til at lade sig lede af Ananiæ svage Skjønnende, bød ham atter, sigende: „Gak hen; thi denne er mig et udvalgt Redskab, at bringe mit Navn frem for Hedninger og Konger, og Israels Børn; thi jeg vil vise ham, hvormeget det bør ham at lide for mit Navns Skyld." (15de og 16de Vers.)

19. Petrus var ogsaa een af disse Personer, som havde Syner, hvilke er saa meget forhadte af moderne religiøse Mennesker. Een af de første Aabenbaringer han erholdt var om at Jesus var Christus. Det synes, som om der var mange forskjellige Meninger iblandt dem, som ikke søgte efter nye Aabenbaringer, angaaende hvem Jesus var; Nogle mente, han var een af de gamle Propheter; Andre mente, han var Johannes den Døber, der var opstanden fra de Døde; menneskelig Viisdom havde fremstillet mange forskjellige Meninger om ham. Petrus, som ikke var tilfreds med Menneskers Formodninger desangaaende, var netop simpel nok til at spørge Faderen, hvem Jesus var. Faderen sagde ham, at Jesus var „Christus, den levende Guds Søn." Her var da Visshed — Formodning og Mening var flygtet bort. Da Frelseren spurgte sine Desciple, hvem de ansaae ham for at være, kunde Petrus besvare Spørgsmaalet uden nogen Trivl eller Betænkning; og paa Grund af denne Kundskab velsignede Jesus ham, og sagde til ham: „Kjød og Blod haver ikke aabenbaret dig det, men min Fader, som er i Himmelen." (Matth. 16, 17.) Den store Masse Jøder manglede denne Kundskab; de søgte ikke af Faderen en Aabenbaring derom, men støttede sig, ligesom denne Slægt, paa tidligere Aabenbaring og deres egen Viisdom, og derfor korsfæstede de ham, da de ikke vidste ved ny Aabenbaring, at han var Frelseren. Fordi Petrus havde Tro nok til at faae een Aabenbaring, ansaae Christus ham værdig til at annamme mere, derfor tog han ham op paa et Bjerg med Jacob og Johannes, „og han blev forvandlet for dem, og hans Ansigt skinnede som Solen, og hans Klæder bleve hvide som Lyset. Og see, Moses og Elias viste sig for dem, og talede med ham." (Matth. 17, 1—3.) Disse Personer, som havde Syner, kunde nu vidne til Nationerne, om hvad de havde seet, og hørt, og vidste om Jesus, om Gud og om Engle. Men at et saadant Vidnesbyrd blev given i disse Dage, vilde blive anseet som den høieste Gudsbespottelse. Men spørge vi: hvad veed den moderne Christenhed om Gud? De har ikke hørt hans Røst, eiheller har de annammet nogen Aabenbaring fra ham. Hvad vide de om Jesus? Ingenting, kun hvad de

har læst om Andres Kundskab. Hvad vide de om Englene? De har aldrig seet dem, eiheller hørt deres Røst. Hvad vide de om Syner? Aldeles Intet, de foragte alle dem, som paastaae at have seet Syner siden Apostlenes Dage. Og til Slutning, hvad vide de om den Hellig Aand? Den har aldrig talt til dem eiheller til nogensomhelst Anden af deres Tænkemaade i de sidste sytten Aarhundreder. De har ikke selv hørt, seet, forvaltet eller kjendt Noget ved Aabenbaring: følgelig er de ganske udygtige til at være Vidner om nogen aandelig eller himmelsk Kundskab: De kjende Intet, uden „hvad de kjende sandseligen, som de ufornuftige Dyr, deri fordærves de." (See Judæ V. 10.) Uden ny Aabenbaring er de ganske uduelige til at dømme om Guds Ting: De vilde være ligesaa tilbøielige til at kalde Godt Ondt og Ondt Godt, og holde Lys for Mørke og Mørke for Lys, som de gamle Aabenbarings Fornegtere var. Deres Prædiken vilde ikke retfærdiggjøre eller fordømme Nogen, fordi de kjende ingenting, andet end hvad Andre har skrevet, og derfor ikke kan vidne. Dette er den moderne Christenheds sørgelige, forfærdelige og saare elendige Tilstand.

20. Petrus havde et andet Syn, medens han var i Bøn paa Taget af et Huus: han saae Himmelen aabnet, og alle Slags Dyr og Fugle at nedlades og optages trende Gange; og „medens Petrus grublede over Synet, sagde Aanden til ham: see, tre Mænd lede efter dig; staae derfor op, stiig ned, og drag med dem uden at tvivle; thi jeg haver udsendt dem." (Ap. Gr. 10, 19 og 20.) Petrus lærte, ved dette Syn og ved Aandens Sigende, Pligter, som henhørte til hans Kald, som aldrig kunde være bleven lært sandseligen. En saare stor Kundskab var tidligere bleven aabenbaret til Petrus, men det kunde ikke kundgjøre ham de ham forhaandenværende Pligter. Forhaandenværende Pligter fordrede Aabenbaring samtidig dermed; og uden den, udførte, eller kunde nogen Guds Tjener ikke nogensinde udføre Guds Gjerning. Uden den veed han ikke, hvor han skal gaae, eller hvad han skal prædike. Men siger Opponenten, det gjør intet til Sagen, hvor han prædiker; thi han kan ikke gaae forgjæves; Alle maa vistnok have Rettighed til at høre. Vi svare, at skjøndt Alle maa høre, saa udvælger dog Herren Nogle til at høre fremfor Andre, som er klart af den Kjendsgjerning, at det blev Paulus og Timotheus „forbudt at forkynde Ordet i Asia;" og atter, „efter at de kom hen til Mysien, forsøgte de at reise igjennem Bethynien; men Aanden tilstædte dem det ikke." (Ap. Gr. 16, 6 og 7.) Heraf lære vi, at Herren har at udvælge, hvor hans Tjenere skal gaae; og at paa nogle Steder, hvor deres egne Domme skulde lede dem til at gaae, Herren ikke ønsker, at de skulde gaae, og virkeligen forbyder dem at gaae. Nu, hvorledes skal Guds Tjenere uden ny Aabenbaring vide Herrens Beslutning, som, hvor han skal gaae eller ikke skal gaae? Vilde nogen tidligere Aabenbaring meddele ham den forønskede Kundskab? Visselig ikke; tidligere Aabenbaring indeholder Historien om Guds aabenbarede Villie til Andre, men den opregner ikke Stykke for Stykke al Guds aabenbarede Villie til os. At læse om hvad Andre lærte af Guds Villie angaaende deres Kald og Missioner, og nod af Kundgjørelser af Aanden ved Syner, Drømme, Engle, o. s. v., vilde ikke gavne os mere, end at læse en Historie om et godt Middagsmaaltid, naar vi var hungrige. Det er den forhaandenværende

Nydelse af Velsignelser, som vi ønske, og ikke blot Historien om Andres Velsignelser.

21. Hvorledes kunde Paulus have vidst Guds Beslutning, om at han skulde gaae til Macedonien, uden at det blev sagt ham? Derfor „om Natten saae Paulus et Syn: en Macedonisk Mand stod der, og bad ham, sigende: kom over til Macedonien, og hjelp os.“ (Ap. Gr. 16, 9.) Og atter, hvorledes vidste Paulus, at det var hans Pligt at tøve i Corinth omtrent halvandet Aar? Han forstod det ved et Syn. „Men Herren sagde til Paulus i et Syn om Natten: frygt ikke, men tael, og tie ikke; fordi jeg er med dig, og Ingen skal lægge Haand paa dig, at gjøre dig ondt; thi jeg haver meget Folk i denne Stad.“ (Ap. Gr. 18, 9 og 10.) Hvorledes lærte Paulus, at det var nødvendigt for ham hurtigt at vige ud af Jerusalem, og gaae til andre Nationer? Han lærte det ved et Syn i Templet: Han siger: „Og det skede mig, der jeg kom tilbage til Jerusalem, og bad i Templet, at jeg faldt i Henrykkelse, og saae ham, sigende: skynd dig og gak hastig ud af Jerusalem, thi de vil ikke annamme dit Vidnesbyrd om mig.“ (Ap. Gr. 22, 17 og 18.) Og da Paulus tvistede med Herren om den Sag, da han tænkte, at de, paa Grund af deres Kjendskab til hans tidligere Levnet, skulde annamme hans Vidnesbyrd, bød Herren ham atter, sigende: „Reis hen; thi jeg vil udsende dig langt bort til Hedningerne.“ Saaledes see vi, hvor umuligt det er for en Forkynder af Evangeliet at lære, hvad han skal gjøre, eller hvorhen han skal gaae, eller hvad han skal sige, medmindre han bliver underviist derom ved ny Aabenbaring. Uden dette himmelske Princip, vilde hans egen Dom bestandig lede ham vild fra den rette Vei.

22. Ny Aabenbaring er ikke alene høilig nødvendig til at kalde Mennesker til Præsteembedet, og siden efter undervise dem i deres Kalds forskjellige Pligter, men den er uundgaaelig nødvendig,

For det Tredie, til at trøste, revse og undervise Kirken.

Jesus lovede før sin Himmelfart sine Disciple den Hellig Aand, som han kalder „Trøsteren“. De havde forhen været trøstede ved Jesu Ord: han havde udfoldet sine Lignelser for dem; han havde underviist dem i tre og et halvt Aar; han havde givet megen Underretning om mange forskjellige Gjenstande; og nu, da han stod i Begreb med personlig at skilles fra dem, lovede han at sende dem en anden Trøster. Han siger: „Dersom I elske mig, da holder mine Befalinger; og jeg vil bede Faderen, og han skal sende Eder en anden Trøster, at han skal blive hos Eder evindeligen: den Sandheds Aand, hvilken Verden ikke kan annamme, thi den seer ham ikke, kjender ham eiheller; men I kjende ham, thi han bliver hos Eder, og skal være i Eder.“ (Joh. 14, 15—17.) Den Hellig Aand kaldes Trøsteren efter det Embede han skulde forrette; han skulde trøste Disciplene ved bestandig at aabenbare dem mere Kundskab om Guds Ting. Menneskets Sind er for svagt til at annamme paa eengang al den Kundskab, som Gud er villig til, at det skulde fatte: derfor siger Jesus: „Jeg haver endnu meget at sige Eder; men nu kan I ikke bære det. Men naar han, den Sandheds Aand,

kommer, skal han veilede Eder til al Sandhed; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvadsomhelst han hører, skal han tale, og de tilkommende Ting skal han forkynde Eder. Han skal herliggjøre mig; thi han skal tage af mit og forkynde Eder. Alt, hvad Faderen haver, er mit; derfor sagde jeg, at han skal tage af mit og forkynde Eder." (Joh. 16, 12—15.) Her finde vi, hvorledes Disciplene, efterat Jesus ophørte med personlig at tale til dem, bestandig skulde blive ledet ved Aabenbaring. Meget, som de ikke kunde bære paa Grund af deres Sinds Svaghed, skulde sidenefter aabenbares dem igjennem Trøsteren: han skulde lede dem til al Sandhed. Men endog den Hellig Aand skulde ikke lære uden først at faae en Aabenbaring, om hvad den skulde lære; „thi", siger Jesus, „han skal ikke tale af sig selv, men hvadsomhelst han hører, det skal han tale." Det er i Sandhed besynderligt, at den moderne Christenheds Embedsmænd tør tale af sig selv uden at faae nogen ny Aabenbarelse, da endog hverken Jesus eller den Hellig Aand vilde tiltage sig at gjøre noget Saadant. Trøsteren skulde være Disciplenes Veileder, ikke alene i dette korte Liv, men for evig. Atter, siger Jesus: „Trøsteren, hvilken er den Hellig Aand, som Faderen skal sende i mit Navn, han skal lære Eder alle Ting, og minde Eder paa alle Ting, som jeg haver sagt Eder." (Joh. 14, 26.)

23. Denne samme Trøster, som skulde være Disciplene en bestandig Aabenbarer blev paa Pintsedagen lovet **Alle** som vilde adlyde Evangeliet. Efterat han var nedkommen over Eenhundrede og Tyve paa den Dags Morgen og havde aabenbaret dem ikke alene andre Tungemaal, men ogsaa Guds underfulde Gjerninger, opvakte han Tusinders Opmærksomhed, som, da de lærte, at det var den Hellig Aand, der virkede saa kraftigt, følte meget bekymrede for at erholde den samme Gave, og der blev dem sagt de Betingelser, paa hvilke de alle kunde annamme den. „Omvender Eder", sagde Petrus, „og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Christi Navn til sine Synders Forladelse; og I skal annamme den Hellig Aands Gave." (Ap. Gr. 2, 38.) Saaledes forstaae vi, at Forjættelsen skete til Tusinder paa visse Betingelser, endog Forjættelsen om den Hellig Aand, „hvilken Forjættelse", Petrus siger, „hører Eder og Eders Børn til, og alle dem, som er langt borte, hvilkesomhelst Herren vor Gud vil kalde dertil." (39te Vers) Som en Følge heraf har Alle, i alle Slægter og Tidsaldere, som vil opfylde disse Fordringer, Forjættelsen om den Hellig Aand: den samme Aand, som Jesus forjættede, og den samme som blev given paa Pintsedagen — Alle kunde annamme Aabenbarings=Aanden og blive ledet til al Sandhed. For endydermere at vise, at den Hellig Aand skulde være Kirken en Aabenbarer, saavelsom for Apostlene, vil vi anføre Johannis Ord, skrevne til Kirken i Almindelighed: — „I har Salvelse af den Hellige, og vide Alt." Og atter, „den Salvelse, som I annammede af ham, bliver i Eder, og I har ikke behov, at Nogen skal lære Eder; men ligesom denne Salvelse lærer Eder Alt, og er Sandhed, og ingenlunde Løgn: da bliver i ham, som den haver lært Eder." (1 Joh. 2, 20 og 27.) Intet er mere vist, end at Kirken, saavelsom Apostlene, skulde annamme den forjættede Trøster, og at han skulde lære Kirken saavelsom dens Embedsmænd alle Ting; derfor er den Hellig Aands Aabenbaringer nødvendige til at trøste og undervise Kirken.

24. Da visse Mænd begyndte at lære Kjetteri og indføre falske Lærdomme i Kirken ved at byde Hedningerne at lade sig omskjære, gav den Hellig Aand strax en Aabenbaring derom og rettede Vildfarelsen; og forhindrede saaledes evige Modsigelser og Strid. (See Ap. Gr. 15.) Dersom denne Kirkens store Veileder og Aabenbarer forkastes som unødvendig, hvor hurtigt falder da ikke Legemet i Fordærvelse! Ny Aabenbaring er det eneste Princip, som vil bevare Kirkens Eenhed. Menneskets Viisdom, taget enkeltviis, eller Forsamlingers Viisdom, idetheletaget, er feilagtig — medmindre den er ledet ved umiddelbar Aabenbaring — og derfor tilbøielig til Vildfarelse; heraf følger, at alle Lærdomme, eller Principer, eller Sager af Modsigelse, som ikke tydelig er aabenbarede i ældre Aabenbaring, bestandig vil være Stridspunkter; og dersom noget Menneske eller Raad, uden Hjelp af umiddelbar Aabenbaring, skal tage sig for at afsige en Dom om saadanne Sager og foreskrive „Troes-Artikler“ eller „Bekjendelser“ til at lede Andres Troe eller Anskuelser, vil der være Tusinder af velmenende Mennesker, som ikke vil have Tillid til hvad disse let feiltagende Mænd har forfattet, og derfor vil forfatte Bekjendelser af deres Eget, som de antage er mere bestandige. Paa denne Maade opstaae Stridigheder, Delinger tiltager, Sekter stiftes, Kirken bliver sønderreven i tusinde Stykker, og hele Verden bliver et Babybylon af Forvirring. Som en kraftig Forebygger mod al falsk Lærdom, mod al Strid og Deling, mod al Trætte og Modsigelse i Kirken har Gud sat i den en stor og ufeilbarlig Lærer eller Aabenbarer, kaldet Trøsteren, hvilken ikke kan fare vild, hvis Kjendelse er en Ende paa Modsigelse, hvis Raad er fuldkomment, og hvis Dom i alle Lærdoms-Punkter ikke kan være andet end rigtig. Menings-Forskjel kan ikke existere i Kirken for nogen lang Tid; thi den Hellig-Aand vil afgjøre alle Stridssager, og saaledes forhindre Uenighed i Kirken; medens Alle, som modsætte sig dens Afgjørelse blive excommunicerede (udelukte) som Kjettere eller Apostater, og ikke udgjøre noget Lem af Christi Kirke, mere end Chineserne vil udgjøre en Deel af den engelske Regjering. Heraf følger, at der i Christi Kirke er en Troesenighed — en Aandseenhed — saaledes som ikke charakteriserer noget andet Folk. I Christi Kirke kan der ei være nogen Meningsforskjel med Hensyn til Daab, eller nogen anden Anordning; thi den Hellig-Aand vil lede Kirken i al Sandhed og undervise den i alle Ting henhørende til Læren eller Anordningerne, det Forhaandenværende og det Tilkommende. Den store Forskjel af Meninger, som har sønderreven den moderne Christenhed og forvildet Millioners Sind, kan ikke bestaae i Christi Kirke; thi der afgjøres alle Sager af Vigtighed ved Aabenbaring og ikke ved Bekjendelser forfattede ved menneskelig Viisdom; der aabenbares Guds dybe og skjulte Ting ved Sandhedens Aand; der bringes rige Skatte af Viisdom og Kundskab for Lyset; der behøve de ikke uinspirerede Raad til at forfatte „Religions-Artikler“, at fængsle Menneskets Sind til; der tager den Hellig-Aand Faderens Ting og viser dem ved Aabenbaring til Kirken, og der er Ufeilbarlighed uudslettelig og uforanderlig stemplet paa enhver Lærdom, Prinip, Ordinanz og Lov i Kirken. Med en saadan Aabenbarer er Vished og Kundskab mangfoldig i ethvert Hjerte, opklares Lignelser, Hemmeligheder og indviklede Sager, bortflye Gjetteværk, Formodninger og Meninger. Med en saadan Veileder er der ingen Fare for at blive forført.

De Udvalgte kan ikke blive forført; thi de har en ufeilbarlig Aabenbarer af Forførelse, hvor snildt den end er overlagt. De har en Prøvesteen, hvorpaa de kan undersøge Alt, prøve Alt, bedømme Alt, og fatte Alt, som er beskikket af Gud; de kan hæve sig op i den tredie Himmel og undrende beskue de Velsignedes Boliger, hvor den høieste Kundskabs-Orden hersker; eller de kan nedstige i Aandens Syner og skue de Riger, Herredømmer, Fyrstendømmer og Magter i Verdener af en ringere Orden, i det uendelig store Rum.

25. Naar Kirken falder i Synd, og afviger fra hendes Pligter, er ny Aabenbaring nødvendig til at irettesætte hende og gjøre hende tugtig, at hun maa angre og blive tilgivet. Vi har hyppige Exempler paa, at Guds Folk er bleven revset ved Aabenbaringer af den Hellig-Aand. Corinthierne blev strengt revsede ved Aanden indblæst af Gud, fordi de havde tilladt Trætte og Splid at gaae i Svang iblandt dem, og forstyrre Menighedens Fred og Harmoni. Skjøndt den Splid, som herskede der, ikke var angaaende Læren, men angaaende Pauli, Apollos' og Kephas' Talenter og Dygtighed, blev de dog endog derfor kaldte Kjødelige. (See 1 Cor. 3, 1—7.) Dersom Corinthierne var Revselse værd, fordi de var splidagtige om Christi Tjeneres Talenter og Egenskaber, hvormeget mere vilde de da ikke have været Daddel værd, om de havde været splidagtige om Læren, ligesom den moderne Christenhed? Alle Splidagtigheder i Kirken, af enhver Slags, er aldeles fordømt af Apostlen, og han gaaer i Rette med dem om at banlyse alt Saadant fra deres Midte og dyrke en fuldkommen Enighed i alle Ting. Han siger: „Nu jeg formaner Eder, Brødre, ved vor Herres Jesu Christi Navn, at I alle føre den samme Tale, og at der ikke maa findes Splidagtigheder iblandt Eder, men at I skal være forenede i det samme Sind og i den samme Mening.“ (1 Cor. 1, 10.) Er Nutidens religiøse Mennesker „forenede i det samme Sind og i den samme Mening?“ føre de alle „den samme Tale?“ Nei, langtfra: de forkynde Lærdomme tværtimod hinanden; dog har de den Dumdristighed at anerkjende hinanden som Christne, begavede med den Hellig-Aand. Men det er en Bespottelse mod den Hellig-Aand at sige, at to Kirker, som er splidagtige i Læren, begge nyde Underviisning af ham. Hvor den Hellig Aand er, veileder han til al Sandhed; og hvor to Kirker troe Lærdomme, der er hinanden stik modsatte, maa een af dem, om ikke begge, være forladt af Aanden. Den Hellig Aand maa være en meget usikker Veileder, dersom han vilde lære een Kirke at bestænke Børn, lære en anden kun at neddyppe Voxne, give en tredie Rettighed til at neddyppe, overøse eller bestænke Personer ganske efter Behag, sige til en fjerde at døbe til Syndsforladelse, og forbyde en femte at døbe Nogen, indtil de bare det Vidnesbyrd, at deres Synder var dem forladne, og lære en sjette at det overhovedet ikke er nødvendigt for dem at blive døbte. Dersom alle disse Kirker, som lære og praktisere saa meget forskjellige Lærdomme, er i Besiddelse af den Hellig Aand, saa maa den Hellig Aand være „splidagtig med sig selv, og blive til Intet.“ Men den Hellig Aand er Sandhedens Aand og lærer den samme Lærdom alle Steder; og hvorsomhelst vi finde forskjellige Meninger om Læren, kan vi vide paa det allersikkreste, at Veilederen, den Hellig Aand, ikke er der; idetmindste maa alle Kirker mangle den Hellig

Aand, undtagen een, og endog denne haver ham ikke, medmindre hun annammer umiddelbar Aabenbaring til hendes Underviisning og Opbyggelse.

26. Nogle har antaget disse Splidagtigheder (Menings Uligheder) at være uafværgelige, da de er nødvendige Følger af Menneskens feilagtige Domme. At Menneskens Domme er feilagtige, og at Splid er en Selvfølge af Feilagtighed, fornegte vi aldeles ikke; men at sige, at de er uafværgelige, kaster Foragt og Bespottelse paa den Hellig Aand, og fremstiller ham som uduelig til at veilede Kirken til al Sandhed. Som Splid er Følgen af Feilbarlighed, er Enighed Følgen af Ufeilbarlighed. Frelseren bad om at den fuldkomneste Enighed maatte være i Kirken. Han bruger følgende Sprog: „Men jeg beder ikke alene for disse, (menende Apostlene) men ogsaa for dem, som formedelst deres Ord skal troe paa mig, (menende hele Kirken) paa det at de maa alle være eet, ligesom du Fader, i mig, og jeg i dig, at de og skulde være eet med os; at Verden kan troe, at du haver udsendt mig. Og jeg haver givet dem den Herlighed, som du haver givet mig; paa det de skal være eet, ligesom vi er eet: jeg i dem, og du i mig, paa det de skal være fuldkommede til eet, og at Verden kan kjende, at du haver udsendt mig, og haver elsket dem, ligesom du haver elsket mig.“ (Joh. 17, 20—23.) Eenheden, her bedet for, skulde være af den allerfuldkomneste Slags: der skulde ikke være mere Trætte — ikke mere Forskjel i Mening — end der er mellem Faderen og Sønnen. Nu, der er ingen Maade, hvorpaa det er muligt at udvirke denne fuldkomne Eenhed og Enighed i en Kirke bestaaende af ufuldkomne Væsener, uden ved Hjelpen af umiddelbar Aabenbaring. Denne, og alene denne, kan fuldkomme Værket, og fuldkommengjore de Hellige i Kundskab, Viisdom og Kraft. Alt Andet vil blive fundet at være aldeles uhensigtsmæssig til den Dont; thi medmindre Sandhed er aabenbaret, og tillige kjendt, efterat den er aabenbaret, vil Menneskenes usle Domme støde imod hinanden; modsigende Begreber vil blive udbasunede, og Uenighed vil lægge sig for Dagen. Og her er Religionen af Himlen udmærket fremfor alle andre Religioner. **Fortsat Aabenbaring** var altid, og er nu, dens Motto, og **Enighed, fuldkommen Enighed**, den nødvendige og absolutte Følge deraf; hvorimod alle andre Religioner mangle dette bindende og forenende Princip, og vil snart svinde bort og forgaae med Alle, som følge dem.

27. Nogle af de Corinthier var faldne i en anden afskyelig Synd, nemlig i Horeri, i dets allerværste Skikkelse: — „saadant Horeri,“ siger Paulus, „som ikke end nævnes iblandt Hedningerne, at En lever med sin Faders Hustru.“ (1 Cor. 5, 1.) Uden videre Aabenbaring vilde Kirken have været uvidende om, hvorledes den skulde forholde sig i en saadan Sag. Nogle kunde maaskee have antaget, at den, som begik denne store Forbrydelse, kunde blive tilgiven, om han bekjendte, og forbleven i Menigheden. Men Apostelen, som kjendte Forbrydelsens grumme Størrelse, afgjorde Sagen ved

den af Gud indblæste Aand ganske anderledes; derfor bød han dem, sigende: „i vor Herres Jesu Christi Navn, naar I er forsamlede, og min Aand hos Eder, med vor Herres Jesu Christi Kraft, at overantvorde Satan en Saadan til Kjødets Fordærvelse, at Aanden maa frelses paa den Herre Jesu Christi Dag." (4de og 5te Vers.) Her see vi da den Straf, som skulde paalægges for denne Slags Overtrædelse: For det Første, en Overantvordelse til Satan; for det Andet, en Kjødets Fordærvelse, og for det Tredie, ingen Frelse for Aanden, førend den Herre Jesu Dag. Menneskelig Viisdom vilde have været ganske ude af stand til at affige en rigtig Dom i denne Sag, derfor fordrede den Guds Viisdom ved Aabenbaring. Selv de Corinthier synes at have været uvidende om deres Pligt i denne Sag; thi Paulus siger til dem: „I er opblæste, og er ikke meget mere sørgmodige, saa at den, som haver gjort denne Gjerning, maatte udstødes fra Eder." (2det Vers) O! hvor forskjellige er ikke Aandens Domme fra det feiltagende Menneskes Domme!

28. Det var nødvendigt at de Corinthier skulde irettesættes ved Aandens Røst for at søge Rettergang med Vantro. De blev underrettede om, at baade Mennesker og Engle skulde dømmes af de Hellige, og derfor burde de imellem dem selv dømme i Menighedens mindre Sager, som henhørte til dette Liv. Det var nødvendigt, at de skulde revses for at deeltage i Herrens Nadvere uværdeligen, idet Nogle brugte Vinen til Overvældelse, blev drukne og „ikke gjorde Forskjel paa Herrens Legeme." Sygdom og Død herskede iblandt Mange af den Menighed, hvortil Aarsagen blev aabenbaret dem ved Apostlen: han underretter dem om, at de havde ikke forud ret prøvet sig selv, om de var værdige til at annamme denne hellige Ordinanz, og „derfor," siger Paulus, „er Mange skrøbelige og svage idlandt Eder, og Endeel er hensovede." (1 Cor. 11.) Dersom Sygdom og Død hersker i en viid Udstrækning iblandt Nutidens Religiøse, istedetfor at faae Aabenbaring til at kjende Aarsagen dertil, indbilde de sig mange forskjellige Aarsager: En forestiller sig Eet og en Anden et Andet, og de Aarsager, man har tænkt sig er næsten ligesaa talrige som Individerne. O! hvilken Velsignelse det vilde være for den moderne Christenhed, dersom de havde en inspireret Mand iblandt sig, der ligesom Paulus kunde vise dem den sande Aarsag til Cholera og saadanne lignende Plager, hvormed de saa hyppigen er hjemsøgte. Naar de kjendte Aarsagen, kunde de, med en gjennemgribende Reformation faa Dommen afvendt fra dem; men saalænge som de er uvidende om Aarsagen, og forlade sig paa deres egne Formodninger derom, vil de ikke blive i Stand til at angre, som det er Gud behageligt, saa at de kan faae disse Domme afvendte.

29. De syv Menigheder i Asia blev revsede ved Aabenbaring for deres Synder, truet med forskjellige Domme, dersom de ikke omvendte sig, og lovedes paa visse Betingelser store og uskatteerlige Velsignelser. Disse Trudsler og Forjættelser var ikke eens til alle Menigheder, men hver havde sine særegne

Forjættelser og Trudsler efter dens Gjerninger. Men i Aarhundreder, som er forgangne, har Herren ikke havt en Kirke paa hele Jorden, som han ansaae værd til at blive revset ved Aabenbaring, eller til at annamme nogen Forjættelse. Ingen kjender Noget om Gud, eller Himlen, eller den tilkommende Tilstand, uden hvad Andre har fortalt dem i de hellige Skrifter. Evigt Liv er ikke i dem; thi Jesus siger: „dette er det evige Liv, at de kjende dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesum Christum." (Joh. 17, 3.) Det eneste Middel, hvorved det er muligt at kjende Gud er ved ny Aabenbaring; thi Jesus siger atter: „Ingen kjender Faderen uden Sønnen, og den, som Sønnen vil **aabenbare** det." (Matth. 17, 27.) Her er det allerbestemteste Vidnesbyrd om at Ingen kan kjende Gud, uden han erholder en Aabenbaring, og at Ingen kan have det evige Liv uden saadan aabenbaret Kundskab. Tænker paa disse Frelserens Udsagn alle I Fjender af ny Aabenbaring, og skjælver ved Eders forfærdelige, formørkede og syndefulde Tilstand. Ihukommer at den eneste Vei til at erholde evigt Liv er a t k j e n d e G u d, og den eneste Vei til at kjende ham er ved **ny Aabenbaring**.

30. Videre Aabenbaring er uundgaaelig nødvendig,

For det Fjerde, for at kundgjøre Kirken det Tilkommende.

I enhver Tidsalder af Verden har Gud anseet Kundskab om det Tilkommende af den største Vigtighed for sit Folk. Til at meddele denne Kundskab har han uforanderlig beskikket et vist Embede iblandt hans Folk, kaldet det prophetiske Embede. De, som beklædte dette Embede, var fyldte med den Hellig Aand, som underviste dem, ikke alene om Læren og Principerne, men om det Tilkommende. Een af de tidligste Propheter, om hvem Skriften giver os en Beretning, var Abel. Frelseren regner Abel iblandt Propheterne, naar han siger til de ugudelige Jøder, at alle Propheternes Blod, fra den retfærdige Abels Blod til Sacharias, Barachias Søns, Blod, hvilken blev ihjelslagen imellem Templet og Alteret, skal komme over den Slægt. Enoch, den Syvende fra Adam, forudsagde Ting, som endnu ikke er skete. (See Juda V. 14.) Noah forudsagde Begivenheder af den største Vigtighed for den Slægt, hvori han levede. Alle Patriarkerne, som blev kaldede af Gud, fra Noah til Moses, blev begavede med den prophetiske Aand. Moses var i Besynderlighed velsignet med Kundskab om tilkommende Begivenheder. Herren indskrænkede ikke den prophetiske Aand til Moses alene, men udgjød sin Aand paa de halvfjerdsindstyve Ældster af Israel, og de prophetered alle. Eldad og Medad, trende som blev tilbage i Leiren, propheterede ligesaagodt som dem der var forsamlede tilsammen; og da Josva hørte om dette, og var af noget indskrænkede Anskuelser om denne herlige Gave, udbrød han: „min Herre, Moses! forhindre dem. Og Moses sagde til ham: er du nidkjer for

mig? gid alt Herrens Folk var Propheter, og Herren vilde give sin Aand over dem!" (4de Mose B. 11, 26—29.) Vi har ikke nogen skreven Beretning om de Spaadomme, som blev forkyndte af disse halvfjerdsindstyve Propheter, og derfor er det ikke rimeligt, at de kunde være til nogen Nytte for Efterslægterne; men det er meget rimeligt, at de Ting, som blev forudsagte, var berammede til især at gavne den Slægt af Israel. Moses havde hidtil hele Byrden paa sig selv, men nu blev den deelt iblandt Andre; og for at de skulde være skikkede til at tage Deel i Israels Underviisning og Veiledelse, var det nødvendigt, at de skulde kjende tilkommende Begivenheder, at Alle maatte være beredte til at handle med Hensyn til saadanne Begivenheder, og saaledes, ved at forudsee det Tilkommende, undgaae tusinde Ulykker. Alle Propheterne besidde ikke Forudvidenheden i lige høi Grad eller Maal; thi Herren sagde til Israel: „Hører mine Ord: dersom der er nogen Prophet iblandt Eder, vil jeg, Herren, give mig tilkjende for ham i et Syn, og i en Drøm vil jeg tale med ham. Saa er ikke min Tjener Moses; han er trofast i mit ganske Huus. Med ham vil jeg tale mundtligen, og synligen, og ikke i mørk Tale, og han skal beskue Herrens Lignelse." (4de Mose B. 12, 6—8.) Til nogle Propheter taler Herren i Syner, Drømme og mørke Taler; til andre aabenbarer han i megen Tydelighed. Nogle Prophetier er skrevne; andre kun bekjendtgjorte mundtlig.

31. Store Skoler af Propheter existerede iblandt Israel til forskjellige Tider. Da Saul efter sin første Sammenkomst med Samuel, den Seer, traf paa en af disse Hobe af Propheter, „kom Guds Aand heftig over ham, og han propheterede midt iblandt dem." (1 Sam. 10, 10.) Da han sidenefter skikkede Sendebud for at gribe David, at han kunde ihjelslaa ham, traf de paa en af disse Hobe af Propheter med Samuel over dem, og Guds Aand kom over Sendebuddene og de propheterede ogsaa: Saul udsendte da en anden Hob, og de blev alle Propheter; og han udsendte en tredie, og det Samme hendtes med dem; og fortvivlet over hvad der var tildraget sig med hans Sendebud, besluttede han at gaae selv, og medens han var paa Veien, „Guds Aand var ogsaa over ham, og han gik flux og propheterede, indtil han kom til Najoth i Ramah. Og han førte sig ogsaa selv af sine Klæder, og propheterede selv ogsaa for Samuels Ansigt, og faldt nøgen ned den samme ganske Dag, og den ganske Nat; derfor siger man: er Saul ogsaa iblandt Propheterne?" (1 Sam. 19, 20—24.) I Eliæ og Elisæ Dage var der saare mange Propheter: disse Propheter syntes at have Kundskab om næsten enhver Begivenhed, forend den fandt Sted: Da Elias skulde optages til Himmelen, kunde han ikke holde det hemmeligt, skjøndt han meget flitigt forsøgte at gjøre saa; Elisa var for meget en Prophet til at være uvidende om, hvad der snart skulde skee, derfor fulgte han Elias, hvorhen han gik; og ogsaa halvtredsindstyve andre „Propheter gik og stode tvers over for langt fra." (2 Kong. 2, 7.) Disse Propheter boede i forskjellige Stæder, og havde i Almindelighed Mestre eller Ypperste-Propheter over sig. Een Hob boede i Ramah, over

hvilke Samuel var beskikket til at præsidere, som nylig er omtalt; en anden Hob boede i Bethel; og en tredie i Jericho. (2 Kong. 2, 3—5.) Da Jesabel slog Herrens Propheter ihjel, var der et hundrede, som det lykkedes Obadias at holde i Live ved at skjule dem i Huler. (See 1 Kong. 18, 13.) Heraf seer man, at Propheterne paa den Tid var meget talrige i Israel. Og, uden Tvivl, dersom vi havde alle deres Prophetier, skulde vi have mange Bind meget større end Biblen; men deres Prophetier blev ikke alle skrevne, og af den Kjendsgjerning har vi Grund til at troe, at deres Gave var bestemt mere til deres eget og til Andres Bedste i deres Dage, end for tilkommende Tidsaldere.

32. Nogle har antaget; at den christne Kirke efter Christi Komme ikke mere skulde velsignes med Propheter; men dette er en Misforstaaelse; thi Jesus siger selv til Jøderne: „See, jeg sender til Eder Propheter, og Vise, og Skriftkloge; og Nogle af dem skal I ihjelslaae og korsfæste, og Nogle af dem skal I hudstryge i Eders Synagoger, og forfølge dem fra een Stad til en anden.“ (Matth. 23, 34.) Og Paulus underretter ogsaa de Epheser om, at „Christus da han opfoer til det Høie, bortførte Fanger, og gav Menneskene Gaver.“ Endvidere vidner han, at „han beskikkede Nogle til Apostler, Nogle til Propheter, Nogle til Evangelister, og Nogle til Hyrder og Lærere.“ (Eph. 4, 8—11.) Propheter var altsaa iblandt de Gaver, som blev Menneskene givne efter vor Frelsers Himmelfart: Dette stemmer overeens med hvad Paulus et andet Sted siger, nemlig: „Gud haver sat i Menigheden, først Apostler for det Andet Propheter, for det Tredie Lærere,“ o. s. v.; (1 Cor. 12, 28.) og ogsaa naar han taler om de forskjellige Gaver, som Aanden uddeelte til Menigheden, siger han: „Een er given Viisdom, en Anden Kundskab, en Anden Tro, en Anden **prophetisk Gave,**“ o. s. v. Af disse Skriftsteder lære vi, at Propheter var ligesaameget bestemte for den christne Kirke som Lærere, Hyrder, Viisdom, Kundskab, Tro, eller nogensomhelst anden Gave. Og dog udelukke de, som paastaae at have den christne Religion, Propheter af deres Kirker; med den samme Rettighed kunde de udelukke Viisdom, Kundskab, Tro, Lærere, Hyrder, og enhver anden Gave, som er lovet i Evangeliet.

33. Vi skal nu vise, at Propheter og alle andre Embedsmænd, eller Gaver, er aldeles uundværlige, som Paulus siger: „Til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Christi Legemes Opbyggelse; indtil vi alle naae til Eenhed i Troen og Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed til Christi Fyldes voxne Alder; at vi ikke mere skal være Børn, og lade os tumle som Bølger, og omdrives af ethvert Lærdoms Veir, ved Menneskens Spil, ved Trædskhed og Forførelsens Kunstgreb. Men at vi, Sandheden troe udi Kjerlighed, skal i alle Maader opvoxe til ham, som er Hovedet, til Christus, af hvem det ganske Legeme, sammenføiet, og sammen-

lige Plage — den ødelæggende Krig — den fortærende Hungersnød — og den Almægtiges forfærdelige Domme, som hænge over deres Hoveder. Naar ikke længer levende Propheters og Apostlers Røst høres i Landet, er der en Ende paa de Helliges fuldkomne Beredelse og Opbyggelse — der er en pludselig Ende paa „Embedets Forvaltning" — en Ende paa at erholde den Kundskab, som er nødvendig til evigt Liv — der er en Ende paa Alt, hvad der henhørende til Religionen af Himlen er stort, ophøiet og herligt — der er en Ende paa Christi Kirkes sande Tilværelse paa Jorden — der er en Ende paa Salighed i det himmelske Rige. Vogner derfor op! o, I slumrende Nationer — vogner op fra Dødsslummeren, og Christus skal give Eder Lys ved Aabenbaringer af den Hellig Aand!

Liverpool, den 1ste November, 1850.

Priis 12 Sk.

Mormons Bogs guddommelige Troværdighed.

Af Orson Pratt,

een af de tolv Apostle i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages-Hellige.

Oversat fra Engelsk

af Alexander Weihe. Nr. 3.

Biblen og Tradition uden videre Aabenbaring er en utilstrækkelig Veileder.

1. I de foregaaende Numre af denne Række er der bleven beviist, at mere Aabenbaring hverken er ubibelsk eller ufornuftig, men uundværlig nødvendig for Guds Kirkes sande Tilværelse paa Jorden. I dette Nummer vil der blive viist, at Biblen uden videre Aabenbaring er en utilstrækkelig Veileder. Den Deel af Bibelen, der kaldes det Nye-Testamente, blev skreven mange Aar efter den christne Kirkes Oprettelse. Hvorledes blev Kirken grundlagt og regeret, forend det Nye-Testamente blev skreven? Svar: ved Christi og den Hellig-Aands Aabenbaringer, forkyndt ved Apostlene og Profeterne. Disse Aabenbaringer var mundtlige og ikke skrevne: de blev forkyndt ved Munds Ord og ikke ved Pen og Blæk. Store og talrige Menigheder blev oprettede i Palæstina, i Asien, i Europa og iblandt de forskjellige Nationer paa den østlige Halvklode, hvilke blev overmaade velsignede med Aabenbaringer, med Profeter, med Drømme og Syner, med Engles Betjening og med den Hellig-Aands mirakuløse Kræfter og Tilkjendegivelser; og dog havde de ikke det Nye-Testamentes Skrifter.

2. Dersom Kirken kunde blive grundlagt, og voxe, og blomstre, og blive fuldkommen beredt uden det Nye-Testamentes Skrifter: dersom den ved mundtlig Aabenbaring kunde lære ethvert Lærdoms Princip og blive underviist om enhver Pligt under det meste af det første Aarhundrede, kunde den samme Aabenbarings og Profeties Gave have underviist den i alle efterfølgende Slægter, endog om det Nye-Testamente aldrig var bleven skreven. Dersom inspirerede Apostler, Profeter og andre Embedsmænd kunde fuldkommen berede de Hellige i det første Aarhundrede, saa kunde visselig ogsaa de samme Slags Embedsmænd fuldkommen berede dem i alle tilkommende Tidsaldre. Skrevne Aabenbaringer blev aldrig bestemte til at tilsidesætte mundtlig og fortsat Aabenbaring gjennem det levende Præsteskab. Dersom Christi Kirke var forbleven paa Jorden, vilde Apostler og Profeter successive være forblevne med hende, begavede med alle den Førstes

Kræfter og Gaver: og Aabenbaringerne i hver efterfølgende Slægt vilde have været ligesaa hellige, som de der blev givne til den første; og man vilde ikke have faldet paa noget Saadant som at den bibelske Kanon var tilstrækkelig og fuldkommen.

3. Der bliver mange Ting praktiseret baade af romerske og protestantiske Menigheder, som Skrifterne ikke klart aabenbarer, derfor maa begge holde for, at Skrifterne ikke er en tilstrækkelig Veileder. Vi underrettes i Skriften om, at Giftermaal er beskikket af Gud, men vi underrettes ikke i Skriften om hvem der har Ret til at forrette denne Ceremoni. Hvo kan af det Nye-Testamente fortælle noget om den Orden, der skulde iagttages i Henseende til denne Gjenstand? Vi læse: „hvad Gud har tilsammenføiet skal ikke Mennesket adskille“; men gjennem hvilket særdeles Embede forener Gud Kjønnene tilsammen i Ægteskab? Kan Lægfolk forrette den Handling? Kan hine udenfor Kirken forrette den? Kan en Qvinde forrette den? Kan Partierne føie sig selv tilsammen i Ægteskab i Herrens Navn? Hvo kan besvare disse Spørgsmaal alene af Bibelen? Ikke Een. Bibelen veileder ikke Kirken i denne vigtige Anordning.

4. Hvo kan sige af Bibelen om enten Lærere eller Diaconer har Myndighed til at døbe eller ikke? Daab er en vigtig Anordning og burde administreres ved passende Myndighed; men kan hversomhelst i Kirken administrere den? Kan private Medlemmer døbe? Kan Qvinder døbe? Forbyder Bibelen dem det nogensteds, eller siger at de er ikke bemyndigede? Johannes den Døber, som holdt det Aaronske Præstedømme, havde Myndighed til at døbe. Apostler, Ældster og Evangelister døbte. Strakte den Myndighed sig til nogensomhelst lavere Embedsmænd eller Medlemmer? Bibelen underretter os ikke derom; derfor er Bibelen ikke en tilstrækkelig Veileder.

5. Atter, hvilke Embedsmænd i Kirken har Ret til at forrette Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave? Kan Nogen uden Apostle administrere Aanden ved denne hellige Anordning? Ananias blev sendt til Paulus for at døbe ham og lægge sine Hænder paa ham, paa det at han kunde „blive fyldt med den hellige Aand“. Var Ananias en Apostel? eller beklædte han et lavere Embede? Philip kunde døbe Samaritaneren, men Peter og Johannes lagde Hænder paa baade Mænd og Qvinder for den Hellig-Aands Gave. Det store Spørgsmaal er, kan Nogensomhelst uden Apostler forrette Haandspaalæggelse ved Confirmations-Ordinanzen? Bibelen besvarer ikke dette Spørgsmaal, derfor er Bibelen ikke en tilstrækkelig Veileder.

6. Man har indrømmet at Herrens Nadvere er en guddommelig Anordning; men hvo er bemyndiget til at bryde Brødet og velsigne det, og ligeledes Vinen, og administrere det til de Hellige? Kan Lærere og Diaconer gjøre dette med Myndighed? Kan private Medlemmer eller Qvinder administrere i denne høitidelige Ordinanze? Der er Intet i det Nye-Testamente, der hverken bemyndiger eller forbyder dem at gjøre det. Kan Nogensomhelst uden at være underrettet ved ny Aabenbaring administrere Herrens Nadvere i hans Navn, med hans Myndighed og hans Bifald? Bibelen besvarer ikke dette Spørgsmaal, derfor er Bibelen en utilstrækkelig Veileder.

7. I hvilke særdeles Punkter er en Lærers Pligt forskjellig fra en

Diacons? Hvori er Ældsters, Evangelisters og Hyrders Pligter forskjellige? Hvilke Myndigheder har den Ene, som den Anden ikke besidder? Alle disse ere Spørgsmaal, som Bibelen ikke besvarer tydelig nok, til at være en tilstrækkelig Veileder, den burde besvare alle saadanne Spørgsmaal bestemt.

8. Er Barnedaab ret eller vrang? Lærer Bibelen Barnedaab nogensteds ved Bud eller Exempel? Dersom Barnedaab er ret, har Bibelen ikke underrettet os derom, derfor maa den være en utilstrækkelig Veileder. Dersom Barnedaab er vrang, i hvilken Alder skulde man da døbes? I dette Spørgsmaal er Bibelen ogsaa taus.

8. Burde Medlemmerne eller Embedsmændene af Kirken lægge deres Hænder paa smaa Børn, og bede for dem og velsigne dem, efter det Exempel Jesus har givet eller ikke? Dette er et Spørgsmaal, som ikke kan blive afgjort ved Bibelen.

10. Burde alle de Hellige toe den Ene den Andens Fødder, eller er denne Ordinanze indskrænket til Apostlerne og Kirkens Embedsmænd? Bibelen er atter taus, og besvarer ikke dette Spørgsmaal tydeligt.

11. Atter, skal den syvende Dag eller den første Dag i Ugen helligholdes for Herren? Det Nye-Testamente besvarer ikke dette Spørgsmaal klart. Der er snarere mere Vidnedsbyrd i den Bog for at helligholde Sabbathsdagen eller Løverdagen, end der er for at helligholde den første Dag eller Søndagen. Det Nye-Testamente er meget ubestemt angaaende denne Gjenstand, og derfor er den en utilstrækkelig Veileder.

12. Endvidere, hvor i Bibelen siges der, at Kongen og Folket i England burde frafalde fra den romerske Kirke, og paa egen Haand danne en Kirke ved en Parlaments-Act? Dersom Bibelen var en tilstrækkelig Veileder, hvorfor var da en Parlaments-Act nødvendig som en anden Veileder til at danne den engelske Kirke? Dersom Bibelen var en tilstrækkelig Veileder, hvorfor blev da en anden Bog forfattet, kaldet den „almindelige Bønnebog“, og Folket tvunget til at agte den under Straf af Banlysning, ja endogsaa Død? Dersom Religions-Artiklerne, der indeholdes i det Nye-Testamente, var en tilstrækkelig Veileder, hvorfor blev da „niogtredive Artikler“ flere paanødte Folket ved Parlaments-Acter, og Folket slagtet og myrdet, fordi det ikke samvittighedsfuldt kunde føie sig derefter? Det er vist, at denne af Parlamentet nylig stiftede Kirke anseer Bibelen at være ufuldkommen som Veileder, eller de vilde aldrig have taget Tilflugt til saadanne blodtørstige, morderiske Midler til at indføre andre Bøger som Tillæg til Bibelen.

13. Dersom Protestanterne antager Bibelen at være en tilstrækkelig Veileder, som de bestandig fortæller deres Tilhængere, vil de da være saa god at udpege hvilken Deel af den hellige Bog, der kaldede Luther, Calvin, Cranmer, Wesley og mangfoldige Andre til at prædike, døbe og administrere mange andre Ordinanzer saadanne som den gamle Kirke administrerede? Isandhed, hvilken Deel af Bibelen kalder og beskikker nogen af Præsterne i de sidste Dage? Man kan sige uden nogen Frygt for Modsigelse, at Bibelen ingensteds har kaldet et enkelt Individ til Embedets Forvaltning i de sidste sytten Aarhundreder. Derfor er Bibelen en utilstrækkelig Veileder til at kalde Præster.

14. Atter, hvilken Deel af Bibelen har indført Kirkens forskjellige Embedsmænds Løn? Dersom det var nødvendigt, at Prædikanter skulde have Løn, hvormeget det da skulde være? Hvormeget skal en Apostel have mere end en Profet? Dersom en Biskop faaer fra ti til tyvetusinde Pund for at prædike et Aar, hvormeget skulde da en inspireret Apostel og Profet have? Eller hvormeget skulde en eller anden af de ringere Embedsmænd have? Det Nye-Testamente siger os ikke Beløbet paa den Løn, religiøse Leiesvende skulle have, derfor er Bibelen, om det skulde være vigtigt at vide, en utilstrækkelig Veileder. Der siges forresten, at Apostlerne skulde „medtage hverken Pung eller Penge"; men den lader os ganske i Mørke om hvormeget Biskopper, Erkebiskopper og andre Embedsmænd skulle have. Vilde det ikke være en viis Plan for en Parlaments-Act at forøge deres Løn en Smule, for at de ikke skulde lide Nød? Vi see klart, at Bibelen ikke er en tilstrækkelig Veileder i mange, saare mange Punkter, som den hele protestantiske Verdens Gjerninger paa det allertydeligste erklærer.

15. Lad os nu see enten de Romersk-Catholske betragter Bibelen som en tilstrækkelig Veileder eller ei. De sige os tydelig i deres Skrifter, at de gjøre det ikke. Forsaavidt stemme de altsaa overeens; men hvad antager de erstatter Ufuldkommenheden? De svarer: „**Tradition**", eller Guds „ikke skrevne Ord", som det blev talet af Apostlerne og overleveret ufordærvet indtil den nuværende Dag. Hans Høiærværdighed Doctor Milner, en meget duelig og lærd catholsk Biskop, siger: „Den catholske Rettesnor for Tro, som jeg før bemærkede, er ikke alene Guds skrevne Ord, men hele Guds Ord, baade skreven og ikke skreven; med andre Ord: Skrift og Tradition, og disse foredraget og fortolkede af den catholske Kirke"*). Catholikerne troer ikke paa nogen sildigere Aabenbaringer end de, der blev given i Christendommens første Tidsalder: dette kan man see af deres Skrifter. Doctor Milner siger, idet han taler om den papistiske Kirke: „Det er en fundamental Lærdom hos dem Alle, aldrig at antage nogen Lære, uden saadan som alle Biskopperne troer og som deres Forgjængere op til selve Apostlerne troede"**). Ifølge dette gaaer Romanisterne ikke ind paa nogen ny Lære. Efter deres Anskuelse kan ingen nye Aabenbaringer blive given — Alt som de troer og annammer maa forfølges tilbage igjennem alle deres Forgjængere op til selve Apostlerne: det er dem ikke tilladt at tro Noget som deres Fædre var uvidende om. Naar Noget fremstilles for dem, er Spørgsmaalet ikke, om det er en ny Aabenbaring fra Gud; men de spørge strax: har man troet det i Kirken siden det første Aarhundrede? Dersom man ikke har troet det, bliver det forkastet. Den catholske Kirke fordrer ikke Aandens Assistance til at aabenbare noget Nyt; „men kun", som Biskop Milner udtrykker sig, hun fordrer: „Guds hellige Aands Hjælp til at dygtiggjøre hende til ret at skjelne hvad hendes Tro er og altid har været i saadanne Artikler, som er bleven kundgjort ved Skrift og Tradition"***).

---

*) „End of Controversy", 10. Brev, Pag. 125.

**) Samme, 12. Brev, Pag. 166.

***) Samme, 12. Brev, Pag. 168.

16. Efterat Aabenbaring ikke meer blev given og følgelig Christi Kirke endte sin Tilværelse paa Jorden, foregav mange af de første Apostater, at Skriften og Tradition var en tilstrækkelig Veileder, og at intet Nyt behøvedes. Irenæus, som levede i det andet Aarhundrede, synes at have forglemt, at Gud satte i sin Kirke inspirerede Mænd til bestandig at undervise hende ved ny Aabenbaring, og ligesom alle efterfølgende Apostater lægger stor Vægt paa Tradition. Han siger: „**Dersom Apostlerne ikke havde efterladt os Skrifterne, burde vi da ikke alligevel have efterfulgt den overleverede Ordinanze**, som hun da overdrog dem, til hvem de anbetroede Menighederne? Det er denne overleverede Ordinanze", vedbliver han, „som mange Folkeslag af Barbarer, der troer paa Christus, efterfølger, uden Brugen af Breve eller Blæk"*). Tertullian, som levede ved Slutningen af det samme Aarhundrede beraaber sig, da han finder Skrifterne er en utilstrækkelig Veileder, paa Tradition istedetfor paa ny Aabenbaring. Han siger: „Vi begynde derfor med at opstille det som en Grundlære, at disse Mænd (talende om sin Menigheds Modstandere) burde sletikke tilstedes at disputere om Bibelen. I Sandhed", vedbliver han, „disse Disputatser om Skriftens Mening har i Almindelighed ingen anden Virkning end at bringe enten Maven eller Hjernen i Uorden. Det er derfor den vrange Methode at beraabe sig paa Skifterne, da disse enten sletikke yder nogen Afgjørelse eller i det høieste kun en tvivlsom. Og om dette end ikke var Tilfældet, saa fordrer dog Tingenes naturlige Orden, at vi, naar vi beraaber os paa Skrifterne, skulde først undersøge hvem Skrifterne tilhører. Fra hvem, og ved hvem, og ved hvilken Leilighed, og til hvem den Tradition blev leveret ved hvilken vi bleve Christne". (Præsc. Advers. Hæres., edit. Rhenan, pp. 36, 37). Denne Forfatter beviser meget vidtløftigt, som Doctor Milner bemærker i et andet Værk (De Corona Melit.), den absolute Nødvendighed af at antage Tradition som Troens Regel, ligesaa meget som Skrift, eftersom mange vigtige Puncter, hvilke han omtaler ikke kan bevises uden den.

17. Doctor Milner henviser os, for at vise at Apostlernes Tradition tilligemed Skrifterne var Troens eneste Regel i hans Kirkes tidlige Alder, til hvad St. Clement af Alexandria, St. Cyprian, Origen, med Flere af det tredie Aarhundrede har skrevet, hvad St. Basil og St. Epiphanius af det fjerde Aarhundrede, og St. John Chrysostom i Begyndelsen, og St. Vincent af Lerins mod Enden af det femte Aarhundrede, har skrevet. Istedetfor at stride for den store og uforfeilelige Veileder, nemlig **Ny Aabenbaring**, hvilken underviste Kirken i Løbet af det første Aarhundrede, har alle disse Skribenter blot stridt for den gamle Skrift og Tradition som deres eneste Veileder — som deres eneste Troesregel. Saaledes kan vi see, hvor tidlig Frafaldet kom istedetfor Christendommen — hvor tidlig Troens Regel blev ombyttet.

18. Dersom alle Pavens Lovbud og Afgjørelser, og Catholikernes Generalraadsforsamlinger blev undersøgt, vilde man see, at saadanne Lovbud og Afgjørelser foregive at være grundede, ikke paa ny Aabenbaring, men paa gamle Skrifter eller Tradition. De foregiver at deres Ge-

*) Advers. Hæres., 4. Brev, C. 64.

neralraadsforsamlinger veiledes ved den Hellig-Aand i at komme til Vished om hvad de apostoliske Traditioner er, men at den Hellig-Aand ikke giver noget Nyt. At disse virkelig er Catholikernes Anskuelser, kan man mærke næsten paa enhver Side i nogle af deres fornemste Værker. Den høiærværdige Biskop Milner har i sin „Ende paa religiøs Strid", meget bestemt og noget langt, fremsat denne Anskuelse. J. Murdoch, en romersk-catholsk Biskop har høiligen anbefalet et Værk af Joseph Mumford, betitlet: „Spørgsmaal om Spørgsmaal" eller „Hvo burde være vor Dommer i alle Stridigheder?" I dette Værk fremsætter Forfatteren paa det klareste, at den romersk-catholske Kirke „**gjør ikke Paastand paa nye Aabenbarelser, men alene at forklare tydelig, hvad hun finder at have tilforn været aabenbaret**" (Question of Questions, Sec. XXIV. par. 14). Disse Generalraadsforsamlinger betragtes som ufeilbarlige, ikke fordi de ere inspirerede med Guds Ord directe til dem selv, for denne Magt, de benegter, men fordi de formoder at den Hellig-Aand hjælper dem at udfinde gammel Tradition. Vi vender os atter til det sidstomtalte Værk.

19. Nu vil vi see hvad Raadsforsamlingerne har at gjøre; jeg maa fortælle Eder, at deres fornemste Forretning er at undersøge Stridspuncterne, at høre Alt hvad der forekommer baade paa den ene og paa den anden Side, og lade Besvarelser gjøres og indføres itide, om der mangler nogle. Efterat denne Forsigtighed er brugt, overveier de, hvad der synes meest overeensstemmende med Guds Ord, og Alle vil give deres Stemme dertil. Men her maa jeg fortælle Eder, at med Guds Ord har alle catholske Raadsforsamlinger og orthodoxe Troende altid meent, ikke alene Guds skrevne Ord, der indeholdes i Skriften, men ogsaa hans uskrevne Ord, bekjendtgjort til Kirken **alene** ved Tradition, hvilken Tradition ogsaa er og altid var, af Menigheden anseet som den allerbedste og sikkreste Fortolker af Skriften. Derfor forlanges Stemmerne af de i Raad forsamlede Fædre, ikke alene om hvad de tænker at være dannet efter Guds Ord, der er skrevet i den hellige Skrift, men ogsaa hvormeget saadant et Punct passer, eller ikke passer med den Tradition, som de Alle har annammet fra Fædrene af deres Kirke, som det var nedarvet fra deres Fædre som Guds Ord, ved Tradition anbetroet deres Forfædre som saadant fra Apostlerne selv. (Ibed., Sec. XIX.)

20. Lad Ingen tænke, at Catholikerne troer paa ny Aabenbaring; thi i ovenstaaende Uddrag er det udtrykkelig bekræftet at „det uskrevne Ord er bekjendtgjort til Kirken **alene** ved Tradition", og at denne Tradition maa komme igjennem deres Fædre „fra Apostlerne selv". De catholske Raadsforsamlingers Forretning er altsaa, ikke at faae noget Ord fra Gud directe til dem selv, men at bestemme hvad Gud sagde til Apostlerne. At dette er Alt hvad de mener at gjøre, er ogsaa øiensynligt af Vincentius Lirinensis Ord, som er anført af Mumford; han siger: „Dette er Alt, hvad den catholske Kirke udretter ved sin Raadforsamlings Decreter, ikke Andet; hvad de har annammet alene ved Tradition, fra deres Forgjængere, det efterlade de nu i authentisk Skrift til alle Efterkommerne". (Question of Questions, Sec. XIX., par. 2). Raadsforsamlingerne komme altsaa sammen for at fastsætte Traditioner — de kommer sammen, for at skrive Traditioner i Form af Decreter. Nu, Alt dette er godt, saa vidt som

det gaaer, men det er meget langt fra den sande Troes=Regel i den apostoliske Kirke, nemlig: **directe og umiddelbar Aabenbaring** igjennem deres Embedsmænd, enten forsamlede i Raad eller adspredte enkeltviis iblandt Nationerne.

21. At den frafaldne pavelige Kirke ikke erholder ny Aabenbaring, som den apostoliske Kirke altid gjorde, det er endvidere øiensynligt af hendes Afgjørelse om de kanoniske Bøger, som kaldes den hellige Skrift. Dette blev først gjort i den tredie Raadsforsamling i Carthago i Aaret 397. Indtil den Tid havde der været mange forskjellige Meninger med Hensyn til hvilke Bøger, der var inspireret af Gud. Mumford taler saaledes om denne Gjenstand: „Dersom I flyer til Kirkens Tradition alene af de første fire hundrede Aar, saa husk paa, at Raadsforsamlingen i Carthago, der blev holdt strax derefter, anerkjendte den gamle Tradition af deres Fædre, hvilken de dømte at være tilstrækkelig for at definere vor Kanon. De, som var saa nær ved hine første fire hundrede Aar, kjendte langt bedre den paa den Tid meest almindelig udbredte Tradition end **vi** kan, tolv hundrede Aar efter. Sandt er det, (da Intet var afgjort før den Tid), private Lærde havde Frihed til at følge hvad de dømte at være sandest; og ligesom I finder dem afvigende fra vor Kanon, Nogle i nogle Bøger, Andre i andre, saaledes vil I finde dem afvigende fra hverandre, og afvigende ogsaa fra Eder" (menende den protestantiske Kanon), „thi i hine første fire hundrede Aar udelukkede Melitus og Nazianzen Esters Bog, hvilken I tilføier. Origen tvivler om Epistlen til de Hebræer, om St. Petri anden, om den første og anden af St. Johannes; St. Cyprian og Nazianzen udelader Apokalypsen eller Aabenbaringen af deres Kanon. Eusebius tvivler om den." Et andet Sted siger han: „Alle hine hellige Fædre var altid enige i dette, at saadanne Bøger upaatvivleligen var Guds Ord, som upaatvivleligen havde en tilstrækkelig Tradition om dem. I hine Fædres Dage, som saaledes afvigede fra hinanden, var det ikke ved noget ufeilbarligt Middel kundgjort for Alle, at hine Bøger om hvilke deres Meningsforskjellighed var, var anbefalede som det sande Guds Ord, der var nedarvet ved en Tradition, tydelig og tilstrækkelig til at begrunde Tro; thi Kirken har ikke endnu undersøgt og afgjort om Traditionen klarlig nok viste saadanne og saadanne Bøger at være det sande Guds Ord. Men i St. Austins Dage undersøgte den tredie Raadsforsamling i Carthago i Aaret 397, hvor tilstrækkelig eller utilstrækkelig Kirkens Tradition var, og anbefalede hine Bøger som hellig Skrift, om hvilke der var saa megen Trivl og modsatte Meninger. De fandt alle de Bøger, der indeholdes i vor Kanon (af hvilke I regner saa mange at være apokryphiske), at have været anbefalede ved Tradition, tilstrækkelig til at grunde Troen paa. Derfor erklærede de alle Bøgerne i vor Kanon at være kanoniske. „Fordi", siger de, „vi har lært af vore Fædre, at hine Bøger var til at læse i Kirken". Pave Innocens den Første, som levede i Aaret 402 svarede, da han var blevet anmodet af Exuperius, Biskoppen i Toulouse, om at erklære for ham, hvilke Bøger var kanoniske, at han, efterat have undersøgt hvad tilstrækkelig Tradition fremviste, fastsætter i Enden af sit Epistel, hvilke Bøger, der indbefattes i de hellige Skrifters Kanon; nemlig de selvsamme som vi nu har i vor Kanon, og „**Endskjøndt han forkaster mange andre Bøger**, saa forkaster han dog ikke een af disse". (Question of Questions, Sec. III., pars. 4, 12).

22. Her er det meest ubestridelige Beviis, at denne frafaldne Kirke, som

bestemte Skrifternes Kanon i Slutningen af det fjerde Aarhundrede, ikke troede paa nogen inspireret Bog, der var given efter det første Aarhundrede. Thi dersom den havde troet at nogen Mand eller Embedsmand i dens Samfund havde været inspireret til at skrive Guds Ord i Løbet af det andet, tredie, eller fjerde Aarhundrede, vilde den ganske sikkert have indlemmet saadanne inspirerede Skrifter i den hellige Kanon; men selve den Kjendsgjerning, at ingen Bøger, som var skrevne efter det første Aarhundrede, blev ved Raadsforsamlingen i Carthago tilstedt Plads i Kanonen, viser paa en afgjørende Maade, at de ikke ansaae nogen senere Bog som inspireret. Her er da et bestemt øiensynligt Beviis, at den frafaldne romerske Kirke, i Løbet af det andet, tredie og fjerde Aarhundrede, var blottet for hin store og ufeilbarlige Regel, nemlig: **ny Aabenbaring**, hvilken udmærkede Kirken i det første Aarhundrede og i alle forrige Tidsaldre naarsomhelst og hvorsomhelst Gud havde et Folk levende i Retfærdighed for sit Aasyn.

23. Saa blottede var denne frafaldne Kirkes Embedsmænd for Aabenbaringsaanden, at de kunde ikke, uden blot igjennem Tradition sige, hvilke Bøger var hellige og hvilke ikke var det; og herfor opstod der iblandt dem en stor Tvistighed og en stor Meningsforskjel om denne Gjenstand. Endelig møder de samme tvistende Partier tilsammen i Egenskab af en Generalraadsforsamling, og afgjør hvilke Bøger der skal indesluttes i Kanonen. Erindre, kjære Læser, at denne Afgjørelse foregiver ikke at være grundet paa ny Aabenbaring, men paa Tradition, og det tilmed Tradition, der var saa saare ufuldkommen, at den ledte Een til at forkaste een Bog og en Anden en anden Bog, og frembragte denne store Meningsforskjellighed, der existerede førend Raadsforsamlingen. Hvem kan for eet Dieblik antage, at et Raad, der er sammensat af nogle splidagtige Apostater, saa blottet for Sandhedens og Troens Aand, at de kunde ikke adspørge Gud og faae en anden Aabenbaring angaaende en Sag, hvor vigtig den end kunde være — hvem, siger jeg, kan antage, at de kunde sidde i Dom over Guds hellige Ord, og ved Hjælp af Tradition alene, uden ny Aabenbaring, afgjøre, hvilke Bøger var Guds Ord og hvilke var det ikke? Havde de troet paa ny Aaabenring, og adspurgt Gud hvad der var hans Ord og hvad der ikke var det, da vilde der have været nogen Grund til at troe deres Afgjørelser; men som det er, kan man næppe have nogen Tillid til dem med Hensyn til denne Sag. Hvor inspirerede Embedsmænd, med Magt til at erholde ny Aabenbaring, har ophørt, der har Ufeilbarligheden ophørt, og Intet er tilbage uden Usikkerhed og Tvivl. Tal ikke om at den romerske Kirkes Raadsforsamlingers Afgjørelser er ufeilbarlige; hvem hørte nogensinde om nogen Raadsforsamling at den var ufeilbarlig, hvor der var ingen Profeter og Aabenbarere, der kunde afgjøre med et „**Saa siger Herren**", og saaledes gjøre Ende paa al Strid. Guds Kirke gjorde aldrig Paastand paa Ufeilbarlighed uden at have disse Embedsmænd; dog kan denne frafaldne „Skjøgernes Moder" med eet Aandedræt kalde sig selv ufeilbarlig, og med det næste Aandedræt fornegte ny Aabenbaring.

24. At de Romersk-Catholske har forblevet i deres frafaldne Tilstand indtil denne Dag, bevises af den Kjendsgjerning, at de har ikke føiet een eneste Bog til deres Kanon siden de først dannede den. Nu, dersom der havde været nogen Profet eller Apostel iblandt dem, i Løbet af de sidste sytten Aar-

hundreder, da vilde de sikkert have kanoniseret hans Epistler, Aabenbaringer og Profetier, som ligesaa hellige, som de af det første Aarhundrede. Men da de ikke har gjort dette, er det tydeligt og klart, at de ikke selv mener at de har havt Apostler, Profeter og Aabenbarere iblandt dem i hin lange Tidsperiode. De har i Løbet af den Tid holdt mange Generalraadsforsamlinger, hvilke har anerkjendt den gamle Skrift-Kanon, men ikke i et eneste Tilfælde har de anerkjendt nogen anden Bog som Guds Ord, saa deres Kanon staaer nu ligesom Raadsforsamlingerne i Carthago forlod den, uden et Tillæg af een eneste Aabenbaring. Dette bekræfter uafhængig af al Strid, Vidnedsbyrdet af de fleste af deres egne fornemste Værker, af hvilke vi har gjort Uddrag, hvori der gjentagende paastaaes, at det „skrevne og uskrevne Guds Ord", aabenbaret førend og i det første Aarhundrede, er den eneste Troes-Regel, og „at Kirken ikke gjør Paastand paa nogen ny Aabenbaring, men alene at forklare tydeligen hvad hun finder at have været aabenbaret tilforn", og tillige at de Decreter eller Lovbud, der udgaaer fra hendes Raadsforsamlinger er overeensstemmende med hvad Gud sagde i det første Aarhundrede, og at de paa ingen Maade indrømmer, at han har sagt Noget af et senere Dato; og i Overeensstemmelse med disse Anskuelser, har de ikke indladt Nogenting i den hellige Kanon som hellig Skrift eller Guds Ord, der er skrevet under den lange Periode af syttenhundrede og halvtredsindstyve Aar.

25. Over 250 Paver paastaaer successive at have siddet paa St. Peters Stol. Alle disse Paver, fortæller man, har besiddet den samme Myndighed og Magt som St. Peter, hvem de betegner som den første Pave; dersom dette virkeligen er Tilfældet, da maa enhver af disse Paver have været inspireret af Gud, og deres Skrifter maa være ligesaa hellige, som Pave St. Peters Skrifter. Hvorfor har Kirken da viist saa stor Partiskhed? Hvorfor har hun givet Pave St. Peters Skrifter Plads i den hellige Kanon, og udeladt alle de andre Pavers Skrifter?

26. Biskop Milner siger, efterat have anført mange Skriftsteder, og brugt mange Argumenter for at bevise Overlegenheden af St. Peters Kaldelse fremfor de andre Apostler, „at Biskopper i Almindelighed er Apostlernes Efterfølgere i Rang og Functioner, og efter samme Regel er St. Peters Efterfølgere i Bispedømmet af Rom, hans Efterfølgere i hans fortrinlige Værdighed og Jurisdiction". (End of Controversy, Letter XLVI, p. 439.) Dersom dette er sandt, „at Biskopperne i Almindelighed er Apostlernes Efterfølgere i Rang og Forretninger," da maa enhver Biskop, ligesaavelsom Paven, være en Aabenbarer; thi Apostlerne var Aabenbarere, og een af „Functionerne" i deres Embede var „at annamme Aaabenbaringer"; alle de romersk-catholske Biskopper maa altsaa, dersom de efterfølge i den samme Rang og har de samme „Functioner" som Apostler, være Aabenbarere. Ifølge heraf maa Catholikerne, siden det første Aarhundrede have havt mange tusinde Aabenbarere, og dog, besynderligt at tænke paa, ingen af deres Aabenbaringer er tilladt at have Plads i den hellige Kanon iblandt andre Skrifter, givne i det første Aarhundrede. Her er i Sandhed en besynderlig Urimelighed! Den catholske Kirke selv, sætter øiensynligen ingen Tillid til Paverne og Biskopperne, de foregivne Efterfølgere af St. Peter og Re-

sten af Apostlerne; dersom hun gjorde det, vilde hun have kanoniseret deres Aabenbaringer tilligemed Resten af det Nye=Testamentes Aabenbaringer. Hvad kan vi da troe angaaende at hendes Biskopper er lige med Apostler i Rang og Embede? Vi kan ikkun troe at det er aldeles Bedrageri — et ugudeligt, sjælefordærvende Bedrageri, der øves imod Nationerne af en fordærvet, frafalden Kirke, hvis Embedsmænd ikke har mere „Apostlers Rang og Embede" end de frafaldne Ypperstepræster iblandt Jøderne. I Sandhed, saa længe som „de ikke gjør Paastand paa nogen ny Aabenbaring, kan de ikke udføre Apostelembedets Forretninger".

27. Det er forgjæves for den romerske Kirke at paastaae, at Guds Ord, talt til Apostlerne, er en tilstrækkelig Veiviser for alle tilkommende Tidsaldre. Det er tvertimod Guds Handlinger i alle tidligere Uddelinger. Han forlod aldrig sit trofaste Folk i een Tidsalder afhængende alene af det Ord, der var talt i en tidligere Tidsalder. Catholikerne har, idet de beraabe sig paa Tradition og de gamle Skrifter, som deres eneste Troesregel, stræbt at retfærdiggjøre sig ved falskeligen at fortælle til Folket, at Menneskeslægten var afhængig af en Tradition som en Troesregel fra Adam til Moses — en Periode af omtrent fireogtyvehundrede Aar. Een af deres Skribenter taler saaledes: „Den ganske Kirke over den ganske Verden blev styret ved Tradition **alene** for de første totusinde Aar". (Question of Questions, Sec. XIX. par. 8). Dette er øiensynlig falsk; thi den ganske Kirke styredes fra Adam til Moses baade ved Tradition og ny Aabenbaring. Enhver Tidsalder i Løbet af den Periode forsynede Kirken med Aabenbarere, som meddeelte dem Herrens Ord, og den blev styret ved det Ord, og tillige ved Traditionerne af de tidligere Tidsaldre, forsaavidtsom de var anvendelige.

28. Kirken blev ikke alene styret fra Adam til Moses ved ny Aabenbaring, men ogsaa fra Moses til Slutningen af det første Aarhundrede af den christelige Tidsregning. Guds Ord, givet i forbigangne Tidsaldre, enten skrevet eller uskrevet, blev aldrig betragtet af den sande Kirke som en tilstrækkelig Troesregel, ikke i nogen Uddeling siden Menneskets Skabelse. Saadan en Idee var aldrig opkommen i Guds Kirke. Det var de faldne Catholiker, der først begyndte med den Idee, og fra dem har dette skjæbnesvangre Selvbedrag gaaet fra Haand til Haand, fra Slægt til Slægt; og alle Børnene, som hun har frembragt, eller som har forladt hendes Samfund, har mere eller mindre indsuget de samme store Træk af Frafaldet. Vel maatte Aabenbareren Johannes, talende ved Profetiens Aand, kalde hende „**Moder til Skjøger og al Vederstyggelighed paa Jorden**". Det er hendes sande Navn, thi alle „**Skjøgerne**" som hun har frembragt, har vandret i deres Moders Fodspor i at erklære sig imod ny Aabenbaring, og i at paastaae at den gamle Aabenbaring var en tilstrækkelig Troes=Regel. Man maa jo vente, at som Moderen er, saaledes vil hendes Skjøge=Døttre være. Døttrene er i somme Henseender mere fordærvede end Moderen; thi de har indskrænket deres Troes=Regel meget mere end Moderen. Pave Innocenz den Første (som vi allerede har anført), sad i Aaret 402 i Dom over Skriftens Bøger og forkastede mange af dem, og vilde ikke give dem Plads i Kanonen. Elleve eller tolv Aarhundreder efter dette, troede een af Skjøge=Døttrene at hendes Moder

havde beholdt altfor megen Skrift i sin Kanon; hvorfor hun kom til den Beslutning at lave sig en ny Kanon, hvilket hun virkeligen gjorde, udeladende omtrent en halv Snees Bøger, som var i hendes Moders Kanon. Denne nylavede Kanon eller Bibel paalister man den brittiske Nation og de forenede Stater som en tilstrækkelig Troes-Regel. Nu maa vi erindre at hverken Moder eller Datter blev veiledet ved ny Aabenbaring, idet de dannede de to forskjellige Skrift-Kanoner. Ligesom Moderen afgjorde Guds Ord ved Tradition, saaledes gjorde Datteren; og ligesom Tradition lærte Moderen at forkaste somme Bøger og antage andre, saaledes Traditionen lærte Datteren at forkaste Alt hvad hendes Moder forkastede, og omtrent en halv Snees foruden. Efter nogen Tids Forløb frembragte denne Skjøge-Datter et talrigt Afkom af Børn, af hvilke enhver forandrede sin Troes-Bekjendelse, saa at den er ueens med baade Moders og Bedstemoders Troesbekjendelser; dog er den anglicanske Kirke enig med alle sine Døttre i at forkaste den gamle Skrift-Kanon og i at antage den nylavede.

29. Imidlertid var der en anden Skjøge-Datter af Catholikerne — Lutheranerne, der lavede en anden Kanon og forkastede mange Bøger, som den engelske Datter ikke forkastede. Hun udstødte St. Pauli Epistel til de Hebræer, St. Jacobi Epistel, St. Petri anden Epistel, den anden og tredie af St. Johannes, Epistlen af St. Judas, og Apokalypsen eller Aabenbaringen. Her er syv Bøger anerkjendte i den engelske Bibel, men ikke i Lutheranernes Bibel. Saaledes seer vi tre forskjellige Kanoner foreslaaet for Menneskeslægtens Tro. Dersom Bibelen alene er en tilstrækkelig Veileder, hvilken af disse tre Bibeler skal vi da tage? Skal vi tage den engelske, den catholske, eller den lutherske Bibel? Den catholske Bibel indeholder mange Ting, som den engelske og lutherske ikke indeholder, og den engelske indeholder mange Ting, som den lutherske ikke indeholder. Hvilken skal vi tro? Dersom man svarer, at vi skal tage Alt, hvad Gud nogensinde har aabenbaret og ladet skrive som vor Troes-Regel, da vil der behøves en Aabenbarer til at bringe for Lyset omtrent tyve hellige Bøger, der er bekjendt en Gang at have existeret, men er ikke nu til at finde i de ovenomtalte tre Bibeler. Dersom vi derfor skal tage alt det skrevne Guds Ord, som vor Troes-Regel, saa vil der behøves at gjøres en anden hellig Kanon, indeholdende alle de tabte Bøger. Dette kan ikke skee formedelst en romersk eller protestantisk Raadsforsamling, thi Tradition vil ikke erstatte tabte Bøger. Det er vist, dersom alt det skrevne Guds Ord er nødvendigt til en fuldkommen Troes-Regel, at hverken Catholiker eller Protestanter kan have en fuldkommen Regel, thi de har blot endeel af Guds skrevne Ord. Dersom man siger at endeel er tilstrækkelig, som en Troes-Regel, da opstaaer der strax et Spørgsmaal: hvor stor en Deel vil være tilstrækkelig? Een Sect vil svare, at den Deel der indeholdes i den lutherske Bibel er tilstrækkelig; andre Secter ville sige: Nei, den lutherske Bibel indeholder ikke Tilstrækkeligt, men den engelske Bibel indeholder Nok; nei, svarer en anden Klasse, den engelske Bibel indeholder ikke Nok, men den catholske Bibel indeholder netop Nok: og hvor skal vi standse? Hvo er den, der har Lys nok til at bestemme om den catholske Bibel, hvilken indeholder langt mere end de andre to, har en Tiendedeel af hvad der er nødvendigt for en fuldkommen Troes-Regel. Dersom en Deel af Guds Ord gjør en fuldkommen Troes-Regel, vil jeg vove at sige, at der er ikke et Menneske levende,

der er istand til at sige hvilken Deel af hans Ord skal forkastes og hvilken Deel skal beholdes, for at danne denne fuldkomne Regel.

30. I hine hellige Bøger, skrevne af Profeter, Seere og Apostler, hvilke ikke er naaet ned til vor Dag, men som vi veed at de engang existerede, eftersom der i Skriften henvises til dem — der kan være mange store og vigtige Lærdomme og Ordinanzer aabenbarede, der ikke indeholdes i vore Skrifter. Isandhed, Ingen veed, uden videre Aabenbaring, om en Hundrededeel af Saliggjørelsens Lærdomme og Ordinanzer, der indeholdes i de faa Bøger, som har naaet ned til vore Tider, hvorledes kan det da afgjøres at de er en tilstrækkelig Veileder? Kan der ikke endnu indeholdes nogle store og vigtige Ting „i Profeten Nathans Bog, og i Ahija's Profeti, og i Iddo den Seers Syner, og i Gad den Seers Bog?" (2. Krøn., 9., 29. — 1., Krøn., 29., 29.).

31. Kan der ikke indeholdes vigtige Lærdomme i somme af Pauli Epistle, hvilke vi ikke har faaet? I den sidste Epistel, Paulus skrev fra Rom til Kolossenserne, befaler han dem „ligerviis at læse Epistlen fra Laodicea". (Kolos., 4., 16.), I den, der sædvanlig kaldes hans første Epistel til de Korinthier, siger han (5., 9.): „Jeg skrev til Eder et Brev". Hvor er disse to Epistle, hvilke Paulus selv taler om? De er borte. Der kan i disse tabte Epistle være Lærdomme af uendelig Vigtighed, hvilket vi ikke veed noget om. At Korinthierne havde været underviste i en Lærdom, som hele Christenheden nu er uvidende om, er øiensynlig af et særegent Spørgsmaal, som han gjør dem, hvilket lyder som følger: „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke opreises? Hvi døbes de da for de Døde"? (1. Kor., 15., 29.). Denne Lærdom om Daab for de Døde maa have været vel forstaaet af dem, ellers vilde Paulus aldrig have gjort dette Spørgsmaal uden videre Forklaringer over den Sag. Naar og paa hvilken Maade var denne Lærdom bleven meddeelt dem? Den kan have været fuldkommen udviklet for dem i den Epistel, som han siger at han har iforveien skrevet til dem. Denne Lærdom har maaskee været ligesaa vigtig som Daaben er for de Levende. Mon det skrevne eller uskrevne Guds Ord, som Christenheden kjender, giver dem nogen Underviisning om hvorledes denne Ceremoni skal fuldbyrdes? Mon det underretter dem om hvilken Embedsmand, der skal forrette den? Hvem skal døbes paa den Dødes Vegne? Hvilke af de Døde skal det gavne? Mon Skriften eller Traditionen underretter os isærdeleshed om hvorledes Daaben for de Døde vil vedrøre dem i Opstandelsen? Mon den underretter os om enten Daaben for de Døde kan administreres paa alle Steder, eller alene i en Døbefont, i et Tempel der er indviet til den Hensigt? Alle disse vigtige Spørgsmaal bliver ikke besvarede af Skriften og Traditionen. Catholikerne selv, som praler af Skriften og Traditionen, som deres ufeilbarlige Troes-Regel, de kan ikke og tør ikke paastaae at afgjøre disse Lærdoms-Spørgsmaal.

32. Den Velærværdige Dr. Milner siger, idet han taler om den catholske Kirke: „Hun dicterer ikke en Fremstilling af den hele Bibel, fordi hun har ingen Tradition angaaende en meget stor Deel af den, som f. Ex., angaaende Enochs Profeti, omtalt af Judas 14; og Daaben for de

Døde, hvilken St. Paulus omtaler". (End of Controversy, Letter XII., p. 169). Dersom „en forholdsviis meget stor Part" af Bibelen ikke kan forklares af Mangel paa tilstrækkelig Tradition, saa kan denne „meget store Part" af Bibelen ikke være til nogen Nytte; og den forholdsviis meget lille Part af Bibelen, hvilken Traditionen forklarer, maa være en meget ufuldkommen Troes-Regel. Der kan være flere hundrede Millioner af de Døde, der ikke vil opnaae at faae Deel i den første Opstandelse, som Catholikerne veed Ingenting om, fordi Traditionen ikke forklarer dem Nødvendigheden af at døbes for de Døde. Traditionen og den lille Part af Skriften, som den forklarer, er derfor ikke en tilstrækkelig Veileder. Dersom Catholikerne havde alle de tabte Bøger af Skriften og en fuldkommen Tradition af alt det uskrevne Guds Ord, der har været talet siden Verden begyndte, da vilde de have lidt mere Paaskud for at fremholde Skriften og Traditionen som en ufeilbarlig Veiviser, men uden det, har de ingen Myndighed til at prædike endeel af Skriftens Bøger, forenet med saalidt Tradition, som en ufeilbarlig Troes-Regel.

33. Catholikerne fortæller os „at mange, ja saare mange af de kanoniske Bøger af Skriften er ganske bortkomne, og end ikke fandtes i selve de gamle Fædres Dage; saa at Intet uden Navnene af hine Bøger er kommet til os". (Question of Questions, sec. 1, 7). Det er ogsaa anerkjendt af Catholikerne, at en forholdsviis meget stor Part af de faa Bøger, der er tilovers, ikke kan forklares: Det erkjendes endvidere, at Traditionen af det uskrevne Ord er saa indskrænket, at den ingen Kundskab giver dem om mange Lærepuncter; det erkjendes endvidere: at deres Kirke „gjør ikke Paastand paa nye Aabenbaringer", men alene at fortolke, saavidtsom de faa svage Glimt af Tradition, og den ringe Deel af Skrift som de siger at de forstaaer, vil sætte dem istand til, — og dog fortæller de os, efter alle disse Erkjendelser, at deres ringe Deel af Skrift og deres ringe Deel af Tradition, er en **Ufeilbarlig Troes-Regel**. — Maa man ikke skamme sig ved „Skjøgernes Moders" Urimeligheder! Hendes Krav paa Ufeilbarlighed er Gudsbespottelse. Hvorledes kunde Jordens Konger og alle Nationer blive saa forfærdelig bedragne! Nu vil de tage Hævn over hende, „og skal gjøre hende øde og nøgen, og skal æde hendes Kjød og opbrænde hende med Ild", thi saa har den Almægtige talet.

34. Vi skal nu gaae frem og pege paa en Ting af uendelig Vigtighed, hvilken er nødvendig til selve Tilværelsen af Guds Kirke paa Jorden, og dog kunde det aldrig læres enten af Bibelen eller Traditionen. Det er dette: for at den sande Kirke kan fortsætte sin Tilværelse paa Jorden, er det nødvendigt at der skulde holdes paa en bestandig og regulær Succession af Præstedømmets Ordener: dette indrømmes af Catholikerne, og de henviser til mere end 250 Paver, der har succederet St. Peter, og til mange Titusinder af Bisskopper, der har succederet de øvrige Apostler. Nu, dersom denne Succession virkelig kan bevises, da maa Catholikerne være den eneste sande og levende Kirke paa den ganske Jord, og alle de protestantiske Kirker er excommunicerede Apostater; paa den anden Side, dersom saadan Succession ikke existerer, da er baade Catholikerne og Protestanterne Frafaldne fra Christi apostoliske Kirke, der blev opbygget i det første Aarhundrede. Vi paastaaer, at der har ikke været nogen regelmæssig Succession af Præstedømmets Ordener i den catholske Kirke.

35. Det første Beviis, vi fremfører imod Tilværelsen af nogen saadan regulær Succession er den catholske Troes-Regel, nemlig gammel Skrift og Tradition. Hvilket Guds Ord, talt ved Apostlerne, enten det er skrevet eller uskrevet, har udpeget en af de Paver, der paastaaer at efterfølge St. Peter, i Løbet af de sidste syttenhundrede Aar? Vi opfordrer hele den catholske Kirke til at fremføre et eneste Ord af gammel Skrift eller gammel Tradition, til at bevise at Paverne af det tredie Aarhundrede, nemlig: Zephyrinus, Calixtus den Første, Urban den Første, Pontanius, Antherus, Fabian osv. osv., var de Personer, som skulde efterfølge St. Peter; dersom altsaa hverken Skriften eller Traditionen betegnede de Personer, der i Fremtiden skulde holde hint ansvarsfulde Embede, hvorledes skulde da Catholikerne af det tredie Aarhundrede vide, at de ovennævnte Personer var de rette? Maaskee Catholikerne vil svare, at endskjøndt der var ingen Skrift eller Tradition der pegede paa dem, saa var dog Kirken, idet den var ufeilbarlig, istand til at vide, hvilke der var de rette Mænd. Vi svarer at den catholske Kirke kan ikke være ufeilbarlig, eftersom hun „ikke gjør nogen Paastand paa nye Aabenbaringer", og som vi allerede har seet, hun paastaaer at være veiledet i alle hendes Afgjørelser og Decreter **alene** ved gammel Skrift og Tradition, og hun har ingen Skrift, eiheller apostolisk Tradition til at fortælle hende hvem, der iblandt alle det tredie Aarhundredes Millioner, er kaldet til St. Peters Stol; hvorfor St. Peters Stol maa forblive ledig indtil dette vigtige Spørgsmaal er bilagt. Og eftersom Catholikerne, overeensstemmende med deres egne Indrømmelser, ingen ny Aabenbaring har havt i den lange Periode af sytten Aarhundreder, maa St. Peters Stol have været ledig under denne lange Tidsperiode. Den samme Beviisførelse vil passe lige godt til enhver af Præstedømmets Ordener, fra St. Peters Stol ned til Lærer- eller Diacon-Embedet. Skrift og Tradition kalder ingen Mand ved Navn, der har levet i de sidste sexten Aarhundreder; derfor, Successionen kunde umulig fortsættes, eftersom der paa ingen mulig Maade kunde udfindes hvem der var kaldet og hvem der var ikke, med mindre de erholdt ny Aabenbaring og dette vilde modsige hvad vi har overflødig beviist at være deres Troes-Regel; altsaa er det beviist ved den ubestrideligste Øiensynlighed, at Præstedømmets Succession kunde ikke lovligen og lovmæssigen overføres hvor der er ingen ny Aabenbaring.

36. Det andet Beviis imod den catholske Succession er, at det igjennem gammel Skrift og Tradition alene, vilde være umuligt for de foregivne Efterfølgere af St. Peter og de øvrige Apostler at udøve deres Embeds-Functioner. Een af Apostlernes Hovedpligter var, at imodtage Befalinger og nye Aabenbaringer, for at undervise dem selv og den hele Guds-Kirke, der var sat under deres Varetægt; og een af en Profets Hovedpligter i den christelige Kirke var, at forudsige tilkommende Begivenheder efter ny Aabenbaring, og at advare Kirken saavelsom Individer om nogen forestaaende Fare. At disse Profeter profeterede ved ny Aabenbaring, er let at forstaae af følgende tydelige Skriftsteder, skrevne til de Korinthier: „Hvad bør da skee, Brødre? Naar I kommer sammen, da har enhver af Eder en Psalme, han har en Lærdom, han har en Tunge, han har en Aabenbaring, han har en Fortolkning?" (14., 26.). Atter St. Paulus siger til dem: „Lad Profeterne tale to eller tre, og lad de andre dømme. Men dersom en anden som sidder der, faaer en Aabenbarelse, da tie den første. Thi I kan

Alle profetere den ene efter den anden, at Alle kan lære og Alle blive formanede. Ogsaa Profeters Aander er Profeter underdanige. Thi Gud er ikke Forvirringens men Fredens Gud". (29. til 33. Vers). Profeten Agabus profeterede om en Hunger, og Menigheden, der saaledes var advaret, gjorde alle mulige Anstalter til at møde den, ved at sende Bidrag til de fattige Hellige paa andre Steder, og saaledes blev udentvivl megen Lidelse og Elendighed forebygget. Vi kan her tydelig mærke de to første Embeders fornemste Pligter i den christelige Kirke. Nu, dersom Catholikerne har en Succession af disse Embeder, da maa de udøve deres Functioner, ellers vilde Embederne være til ingen Nytte. Men de kan ikke udøve Embedsforretningerne og fuldbyrde Hovedpligterne af disse Embeder, med mindre de indeholder mange nye Aabenbaringer og Profetier, og dette kunde de ikke gjøre uden at gjøre Vold paa deres egen Troes-Regel, hvilken binder dem til gammel Skrift og gammel Tradition, som deres eneste Veileder. Endvidere erkjender Catholikerne virkeligen selv, at ingen af deres foregivne Efterfølgere i de apostoliske og profetiske Embeder, har modtaget nogen Aabenbaring eller Profeti derved, at de ikke har optaget nogen af dem i den hellige Skrift-Kanon. Saaledes seer vi at gammel Skrift og Tradition, fortolket af den catholske Kirke, hvilket de erkjender at være deres eneste Troes-Regel, kan aldrig qvalificere deres foregivne Efterfølgere til at tjene i de apostoliske og profetiske Embeder. Følgelig har hine Embeder ikke været, og kunde ikke være i den catholske Kirke; og derfor kan den catholske Kirke umulig være Christi Kirke.

37. Men dersom den catholske Kirke ikke kan være Christi Kirke af Mangel paa en lovlig Succession af Præstedømmets apostoliske og profetiske Ordener, saa kan hendes Døttre Protestanterne af samme Grund heller ikke være Christi Kirke, med mindre Gud har gjenoprettet Præstedømmet til dem ved en ny Aabenbaring og en authoritativ Ordination. Men de protestantiske Døttre, saavelsom den catholske Moder, gjør ingen Paastand paa ny Aabenbaring, hvilket viser sig af den Kjendsgjerning, at de Intet mere tilstede at optages i deres hellige Skrift-Kanon. Derfor kan hverken de protestantiske Kirker eller den catholske Kirke, paa nogen Maade være Christi Kirke.

38. De samme Grunde, der beviser at den catholske og de protestantiste Kirker er ikke Christi Kirke, vil ogsaa lægge for Dagen at den græske Kirke er ikke Christi Kirke; og saaledes seer vi at Christi Kirke har ikke existeret i de sidste sytten Aarhundreder paa den østlige Halvklode. Vi skal nu gaae frem til at besvare nogle Indvendinger.

39. For det første, den Indvending, at Frelserens Forjættelse, optegnet i Matthæi 28., 16. til 20., kunde ikke opfyldes med mindre Kirken skulde fortsætte sin Tilværelse paa Jorden. Disse Skriftsteder læses saaledes: — „Men de elleve Disciple gik til Galilæa, til det Bjerg, hvor Jesus havde bestilt dem. Og da de saae ham, tilbade de ham; men Nogle tvivlede. Og Jesus traadte frem og talte til dem, sigende: mig er given al Magt i Himlen og paa Jorden. Gaaer derfor hen, og lærer alle Folk og døber dem i Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands Navn. Og lærer dem at holde alt det, jeg har befalet Eder. Og see, jeg er med Eder alle Dage, indtil Verdens Ende!" Catholikerne fremføre det Argument, „at

Apostlerne selv skulde ikkun leve at opnaae et Menneskes almindelige Alder; derfor tilhører den Beskikkelse at prædike og betjene, tilligemed Forjættelsen om den guddommelige Assistanze, Apostlernes Efterfølgere ikke mindre end Apostlerne selv. Dette beviser, at der maa have været en uafbrudt Række af saadanne Efterfølgere af Apostlerne i enhver Tidsalder siden deres Tid; det vil sige, Efterfølgere til deres *Lærdom*, til deres *Myndighed*, til deres *Orden* og til deres *Mission*. Heraf følger det, at intetsomhelst religiøst Samfund, der ikke kan spore sin Succession i disse fire Puncter, op til Apostlerne, har nogen Fordring paa den charakteristiske Titel af „**apostolisk**". Dette Argument har jeg givet ordret efter en af deres lærde Biskopper, den Høiærværdige Doctor Milner, (End of Controversy, Letter XXVIII, p. 281). Nu, dersom det blev indrømmet at denne *Beskikkelse* og *Forjættelse* af vor Frelser, tilkom Apostlernes Efterfølgere (hvilket vi paa ingen Maade indrømmer), kilde det end ikke staae i de catholske Præsters Magt, at gjøre Fordring paa Beskikkelsen og Forjættelsen, førend de kunde bevise af Skrift og Tradition at hver een af dem var de virkelige Personer, der skulde være de sande Efterfølgere; og dette har vi allerede beviist at de ikke kan. Altsaa har de ingen Fordring mere paa Beskikkelsen og Forjættelsen, end de hedenske Præster har. Men vi indrømmer ikke at Forjættelsen — „*See jeg er med Eder alle Dage indtil Verdens Ende*", havde nogetsomhelst at gjøre med Nogen uden alene de **Elleve**, der omtales i det sextende Vers, hvilke efter en foregaaende Aftale havde begivet sig til et Bjerg i Galilæa: de var de eneste Personer, som han talede til og gjorde denne store Forjættelse. „*Men*", siger Doctor Milner, „*de skulde ikkun opnaae et Menneskes almindelige Levealder*", og følgelig drager han den Slutning, at Forjættelsen kunde ikke opfyldes til dem uden Efterfølgere. Efter denne kuriøse Slutning af den lærde Biskop, maa Herren have forsaget de *elleve* Disciple saa snart som de døde; thi dersom, han indrømmer at Jesus blev ved at være med dem efter deres dødelige Legemers Dødsperiode, og at han vil vedblive at være med dem lige til Verdens Ende, hvorfor skulde der da behøves Efterfølgere for at Forjættelsen kunde opfyldes? Beviis at Jesus har ikke været med de *elleve* Apostler fra deres Dødstid indtil nærværende Tid, og at han vil ikke være med dem „lige til Verdens Ende", og efterat I har beviist dette, I vil bevise at Jesus har forfalsket sit Ord, thi at være med Apostlernes Efterfølgere er ikke at være med dem. Men enten Apostlerne har Efterfølgere eller ikke, vil Jesus altid være med dem, og vil bringe dem med sig, naar han skal lade sig tilsyne i sin Herlighed, og de skal sidde paa Throner og dømme Israels Huus i Løbet af det store Millennium, naar Jesus vil ikke alene være med dem, men vil regere med dem lige til Verdens Ende. Der er altsaa Intet i denne Forjættelse af Jesus, der giver den fjerneste Antydning at en apostolisk Succession eller Christen-Kirke skulde fortsættes paa Jorden.

40. For det Andet gjøres der den Indvending, at dersom Christi Kirke ikke fortsattes, da maa Helvedes Porte have faaet Overhaand over hende; og de henviser os til hiint glædelige Skriftsted i Mathæus (16., 18.), hvilket læses saaledes: „Men jeg siger Dig ogsaa, at Du er Petrus; og paa denne Klippe vil jeg bygge min Kirke, og Helvedes Porte skal ikke faae Overhaand over den". De fremføre den Fornuftslutning, at dersom Kirken har ophørt

at existere, saa har Helvedes Porte faaet Overhaand over den, og Jesu Forjættelse er gjort til Løgn. Men vi siger Catholikerne, at Christi Kirke er ikke ophørt at existere, eiheller har Peter ophørt med sin Tilværelse, men baade Kirken og Peter er i Himlen, hvor Helvedes Porte ikke kan naae dem, og hvor Pavedømmets vederstyggelige, sjælefordærvende Bedragerier ikke kan naae dem. Helvedes Porte har faaet Overhaand og vil vedblive at have Overhaand over den catholske Skjøgernes Moder, og over alle hendes protestantiske Døttre; men hvad Christi apostoliske Kirke angaaer, den hviler sikker i den evige Lyksaligheds Boliger, hvor den vil forblive indtil den frafaldne catholske Kirke, med alle dens Paver og Biskopper, tilligemed alle dens Skjøge-Døttre, skal nedslynges til Helvede; da skal det siges: „Fryder Eder over hende, Du Himmel, og I hellige Apostler og Profeter; thi Gud har hævnet Eder paa hende"; og da skal der høres en stor Røst af meget Folk i Himmelen, sigende: „Priser Jehova! Saliggjørelsen og Herligheden og Æren og Kraften tilkommer Herren vor Gud, thi sande og retfærdige er hans Domme; thi han har dømt den store Hore, hvilken fordærvede Jorden med sit Skjørlevnet, og har hævnet sine Tjeneres Blod i hendes Haand". Og atter de skal sige: „Priser Jehova!" og hendes Røg skal stige op evindelig og altid. Og saaledes, naar Catholikerne og Protestanterne hører alle Himlene, og alle de hellige Apostler og Profeter, fryde sig over Babylons Fald, vil de faae at vide, at Christi Kirke endnu existerer i Himlen, og at Helvedes Porte har ikke faaet Overhaand over hende; da vil de erfare hvor den apostoliske og profetiske Kraft er; da vil de see Forskjellen imellem Christi Kirkes Herlighed og deres egen helvedske, pinefulde Elendighed og Usselhed.

41. Mange Protestanter siger, at de tager Bibelen som deres eneste Troes-Regel: dersom Bibelen skal tages som vor eneste Veiviser, er det af en uendelig Vigtighed at Bibelens guddommelige Troværdighed stadfæstes ufeilbarligen. Hvorledes monne Protestanterne beviser Sandheden af Bibelen? Hvilket øiensynligt Beviis har de paa at Matthæi Bog var inspireret af Gud, eller nogen anden af det Nye-Testamentes Bøger? Det eneste klare Vidnedsbyrd de har er Tradition. De har modtaget i deres Kanon saadanne Bøger alene som Traditionen erkjender at være ægte; medens hine Bøger, der ikke har en tilstrækkelig Tradition til at stadfæste deres guddommelige Inspiration, er forkastet fra Kanonen. Her seer vi da klarligen, at den første Grundsteen af den protestantiske Troes-Regel er Tradition. Tradition alene fortæller dem, at det Nye-Testamentes Bøger er sande, og saa snart som de har lært dette paa Traditions-Vidnedsbyrdet, antager de dem som en tilstrækkelig Veiviser; heraf seer man, at deres eneste Troes-Regel er grundet paa Tradition: men vi har allerede viist, at Tradition er en meget ufuldkommen Veiviser. Traditionen lærte Lutheranerne at forkaste syv Bøger af det Nye-Testamente, hvilke Traditionen lærte Anglikanerne at annamme: at udelukke omtrent en halv Snees Bøger fra deres Bibel, hvilke Traditionen lærte Catholikerne i den tredie Raadsforsamling i Carthago at annamme; og Traditionen lærte Raadsforsamlingen i Carthago at forkaste mange Bøger, hvilke Traditionen lærte adskillige af deres lærde Biskopper og Andre i det andet, tredie og fjerde Aarhundrede, at annamme. Naar nu Traditionen er saa aldeles usikker, kan den da ikke have bedraget Catholikerne og Protestanterne angaaende Ægtheden af mange af de Bøger, hvilke de beholde i deres Kanoner? Og kan

ikke denne meget ufuldkomne Tradition have lært dem at forkaste mange Bøger der er lige saa hellige, som de Bøger de har beholdt. Tradition kan ikke give en absolut Vished angaaende Sandheden af nogen af disse Bøger. I de tidlige Tids-Aldre cirkulerede og anerkjendtes et stort Antal af Bøger, hvilke nu siges at være apokryfiske. Men hvorledes, spørger vi, kan uinspirerede Mænd, ved at bruge Traditionen alene, udvælge en ægte Bog midt udaf en talrig Samling af uægte Evangelier og Epistler, og Profetier, der var publiserede under Apostlenes Navne, og under andre hellige Mænds Navne samtidige med dem? Det vilde være ligesom at trække en Pris i et Lotteri hvor der var et Hundrede Niter til een Pris. Det er absolut nødvendig at vide for vist hvad der er sandt og hvad der er falsk, hvad der er Guds Ord og hvad der ikke er det; thi uden denne Vished bygger vi maaskee vor Tro paa opdigtet Skrift, og forkaster sand Skrift, og ledes til alle Slags Vildfarelse. Eftersom Traditionen ikke kan give os absolut Vished, hvorledes skal man da erholde denne meget ønskelige og uendelig vigtige Kundskab? Vi svarer, at ved ny Aabenbaring kan Ægtheden af alle Bøger proberes; og uden den maa Uvished og Tvivl altid hvile over mange af dem.

42. Om endog Traditionen kunde lægge for Dagen med den største Vished, at nogen eller alle af de Bøger, der er annammede af Chatolikerne, blev i deres Original skrevet af de Personer, der forestilles at være deres Forfattere, saa kan det jo dog ikke stadfæstes, at Originalerne blev skrevne ved guddommelig Inspiration? Adskillige lærde Protestanter saasom Hooker, Chillingworth og Andre, indrømmer at Skriften kan ikke selv bevidne at den er skreven ved Inspiration. Hvorledes kan da Protestanterne kjende uden ny Aabenbaring, at nogensomhelst Bog af Bibelen er guddommeligen inspireret? Hvoraf veed de andet end at den var blot skrevet overeensstemmende med Forfatterens bedste Skjønnende? Bibelen kan ikke give dem nogen Underretning førend Bibelens Inspiration er stadfæstet. Dersom det indrømmes at Apostlene og Evangelisterne skrev det Nye Testamentes Bøger, saa sige vi, det beviser ikke af sig selv at de var guddommelig inspirerede paa den Tid de skrev. De var Mennesker, og var underkastede Skrøbeligheder ligesom andre Mennesker, og udsatte for at fare vild, uden, naar de var under Aandens umiddelbare Inspiration. Hvorledes kan det kjendes uden ny Aabenbaring, at disse Skribenter ikke sommetider skrev deres egne Ord og Meninger istedetfor Herrens Ord, som det gives ved den Hellig-Aand? Somme Ting, som Paulus skrev, erkjender han at han havde ingen Befaling fra Herren at skrive saaledes, men han gav sin egen Dom og sine egne Formodninger. (See 1 Corinth. 7, 6, 25, 26.) Eftersom Paulus og andre Skribenter af det Nye Testamente ikke har fortalt os hvilken Deel de skrev ved Inspiration, og hvilken Deel de skrev efter deres egne Meninger og Dom hvorledes kan vi da gjøre Udvalg af de inspirerede Dele fra de uinspirerede Dele af hver Bog. Vi svarer, at Tradition vil aldrig afgjøre dette vigtige Spørgsmaal; og derfor, kan hverken Catholiker eller Protestanter med Visbed kjende hvilke Dele af de oprindelige Bøger er de virkelige Ideer og Ord, der er givne ved Inspiration. Eiheller kan de vide om ikke somme hele Bøger, af dem de annammer som hellig Skrift, er skrevne ved menneskelig Viisdom alene. Om endog Skriften blev tilstedet at bære Vidnesbyrd om sin egen Inspiration, selv da er der mange Bøger i den hellige Kanon, hvilke ikke bærer noget saadant

Vidnesbyrd, og derfor er det eneste Beviis, som Protestanterne **kan have om** deres Inspiration, grundet alene paa Tradition.

43. Dersom det kunde endvidere overtydes ved Tradition, at enhver Deel af enhver Bog af det Gamle og det Nye Testamente var i sin Original virkeligen skreven ved Inspiration, kan det dog ikke fast bestemmes at der er een eneste sand Copi af hine Originaler nu i Tilværelse. Den hele Catholske og Protestantiske Verden kan ikke frembringe de originale Skrifter af een eneste Bog af enten det Gamle eller Nye Testamente. Originalerne er ingensteds at finde iblandt Christne, Hedninger, Jøder, eller Muhamedaner. Originalskrifterne af Moses og de gamle Profeter blev, efter hvad de Lærde troer, alle ødelagde ved Assyrerne nærved sexhundrede Aar før Christum. (Brett's Dessertation in Biskop Watson's Collect., 3. D. P. 5.) I Apokrypha underrettes vi om, at Profeten Esdras eller Ezra var inspireret til at omskrive alle hine gamle Bøger igjen; og paa denne Maade fik Jøderne dem eengang endnu, ved Slutningen af deres Babyloniske Fangenskab. Disse Bøger omkom igjen i den store Forfølgelse af Antiochus (Ibid). Hvorledes Jøderne derefter blev forsynede med Afskrifter, veed ingen noget om nu, Protestanterne veed ikke at Esdras var en sand Profet! I Sandhed de viser at de tvivler om at han var en sand Profet derved at de sætter hans Bøger i Apokrypha; derfor kunde de ikke med Tillid stole paa nogen Bog som han skulde foregive at gjenindsætte ved Inspiration.

44. De Copier vi nu har af Mose og andre gamle Profeters Bøger kan være saare meget fordærvede; vi er sikkre paa at Nogen eller Nogle, som har levet mange Aarhundreder efter Moses, har føiet Noget til dem; dette er øiensynligt af Bøgerne selv: for Exempel, det 31. Vers af det 36. Kapitel af Genesis eller første Mose Bog blev vistnok tilføiet af nogen som levede efter at Israels Børn havde Konger. Det læses saaledes: „disse er de Konger, som regerede i Edoms Land, førend Israels Børn havde nogen Konge." „Her er ligefrem Beviis paa at Afskriveren af første Mose Bog levede efterat Israels Børn havde Konger, og tilføiede disse sine egne Ord til denne Mose første Bog. Nogen anden Person efter Mose Dage tilføiede hele det sidste Kapitel af Femte Mose Bog. Adskillige andre Steder i Mose Bøger har været tilføiede eller forandrede siden hans Død. Lærde Commentatorer (Bonfrerius, Torniellus) har været enige i at lignende Forandringer og Tillæg har skeet med adskillige andre Bøger af det Gamle Testamente med ubekjendte Personer. Hvem kan fortælle nutildags hvilke der var de Personer som skrev Bøgerne om Josva, Ruth, Dommerne, Esther, Kongernes Bøger, og Krønikernes Bøger? Blev de skrevne af inspirerede Mænd? om saa er, hvad var da deres Navne, og hvilke Beviser har Christenheden paa at de var inspirerede.

45. Disse usikkre og forandrede Afskrifter af nogle af det Gamle Testamentes Bøger blev oversatte fra Hebraisk til Græsk en to eller tre Aarhundreder før Christum; dette kaldtes Septuaginta. Men selv de originale Exemplarer af denne Oversættelse er ingensteds til at finde. Saadanne Copier som den Engelske Oversættelse blev skreven efter, befandtes mangesteds at være saa meget fordærvede, uovereensstemmende indbyrdes, saameget at de Engelske Oversættere var sommetider nødte til at oversætte fra det Hebraiske, hvilket er erkjendt ogsaa at være saare meget fordærvet. De Hebraiske Copier formoder

de Lærde at have være bleven forandrede af de ugudelige Jøder selv, efter at de forkastede Christum, for at bortskaffe Styrken af mange Forudsigelser med Hensyn til ham. St. Chrysostom (Homil. 9) skriver saaledes: „Mange af de profetiske Mindesmærker er omkomne; thi da Jøderne er skjødesløse, og ikke blot skjødesløse, men ogsaa ryggesløse, har de ganske tabt nogle af disse Mindesmærker; andre har de deels brændt, deels revet i Stykker." St. Justin, idet han skriver imod Tryphon, viser høist klarligen at Jøderne ødelagde mange Bøger af det Gamle Testamente „paa det at det Nye ikke skulde synes at stemme overeens dermed, som det skulde." Hvilken Tillid kan da Catholiker eller Protestanter have til disse halv-ødelagde, fordærvede, læmlæstede Hebraiske Haandskrifter? De ældste Copier af det Gamle Testamente, om enten Hebraiske eller Græske, hvilke de Engelske Oversættere kunde forskaffe sig, er uenige med hinanden i mange, ja saare mange Steder; ja endog i saa høi en Grad, at det var umuligt for dem at afgjøre hvilken der var correkt. I Sandhed, saamegen Fordærvelse i de gamle Haandskrifter var skikket til at kaste en Taage af Mørkhed og Uvished over det hele af dem. Een af de gamle Skribenter, Jerome, beklager sig i sine Udtolkninger over Profeterne, over sine haandskrevne Græske Copiers Fordærvelse. Ballarmine vidner at de Græske Copier af det Gamle Testamente er saa fordærvede, at de synes atter at være en ny Oversættelse, ganske forskjellig fra andre Oversættelser. Alt er derfor Uvished hvad der angaaer de Hebraiske og Græske Haandskrifter af det Gamle Testamente; de kan bevises at være forandrede, føiet til, og fordærvede i næsten enhver Text.

46. Det er overflødigen beviist af forskjellige lærde Skribenter, at de Græske Copier af det Nye Testamente er skrækkelig fordærvede næsten i enhver Text. Hr. Crossy skriver med disse Ord, „Biskop Usher tilstod i mit Paahør, at ihvorvel han i mange Aar tilforn havde en Attraa til at publisere det Nye Testamente med forskjellige Lectioner og Anmærkninger: og i den Hensigt havde anvendt megen Flid, og spanderet mange Penge for at forsyne sig med Manuskripter, saa blev han dog, til Slutningen tvunget til at afstaa aldeles derfra; thi, dersom han skulde skarpsindigen have noteret alle de forskjellige Læsemaader han selv havde samlet, vilde deres utrolige Mængde næsten i hvert Vers, snarere have gjort Mennesker til Gudsfornegtere, end tilfredsstillet dem om den sande Mening af noget særdeles Skriftsted. (Exomol. Cap. 8, Nr. 3). Lad dem som tage Bibelen for deres eneste Veiviser tænke paa dette. Dersom de faa Manuskripter som Biskop Usher havde forskaffet, indeholder næsten i hvert Vers „en utrolig Mængde af forskjellige Læsemaader," hvilke Grunde har Protestanterne da for Tillid til een af disse Læsemaader fremfor til en anden? Hvo kan af et Tusinde forskjellige Manuskripter, afvigende næsten i enhver Text, udvælge den sande? Isandhed, der vil da være næsten en uendelig Usandsynlighed for at een eneste Afskrift skulde være sand. Nu, det var fra saadan en Masse af modsigende Græske Manuskripter at det Engelske Nye Testamente blev oversat.

47. Men ikke at sige noget om den utrolige Mængde af forskjellige Læsemaader i de græske Manuskripter selv; Oversætterne af disse Manuskripter er udsatte for at begaae mange Feil, som det er øiensynligt af det uhyre Antal af meget forskjellige Oversættelser man har gjort. Der er ikke to Over-

sættelser, der stemmer overeens. Dette er da en anden frugtbar Vildfarelses-Kilde, hvilken er beregnet paa at kaste endnu mere Uvished over de nærværende Copier af Skrifterne.

48. Hvad skal vi da sige angaaende at Bibelen er en tilstrækkelig Veiviser? Kan vi stole paa den i dens nærværende velbekjendte fordærvede Tilstand, som en trofast Optegnelse af Guds Ord? Vi Alle veed, at kuns nogle faa af de inspirerede Skrifter har steget ned til vore Tider, hvilke faa Bøger omtaler Navnene paa omtrent tyve andre, der er tabte, og det er ganske sikkert at der var mange andre inspirerede Bøger af hvilke ikke engang Navnene har naaet til os (Esdras taler i hans anden Bog om et stort Antal af Bøger, hvilke vi ikke har faaet). De faa, der har naaet ned til vor Dag, de er bleven lemlæstede, forandrede og fordærvede, og det paa saadan en skammelig Maade, at ingen af de to Manuscripter stemmer overeens. Vers, ja endog hele Kapitler er bleven tilføiet af ukjendte Personer, og vi kjender ikke engang somme hele Bøgers Forfattere; og vi er ikke sikkre paa at alle dem vi kjender, blev skreven ved Inspiration. Naar vi nu lægger al denne Ufuldkommenhed til Oversættelsens Uvished, hvo kunde da, naar han er ved sin fulde Forstand, for et Øieblik formode Bibelen i sin nærværende Form at være en fuldkommen Veiviser? Hvo veed om eet Vers af den hele Bibel har undgaaet Besmittelse, saa at det giver den samme Betydning nu som i Originalen? Hvo veed hvormange vigtige Lærdomme og Ordinanzer, nødvendige til Saliggjørelse, der maaskee er begravne i Forglemmelse i nogen af de tabte Bøger? Hvo veed om selve Ordinanzerne og Lærdommene, som synes at være fremsatte i den nærværende engelske Bibel, at de ligner Originalen noget? Catholikerne og Protestanterne kjender ikke noget dertil, fordi Traditionen er altfor ufuldkommen til at give denne Kundskab. Der kan ikke være nogen Sikkerhed med Hensyn til Indholdet af de inspirerede Skrifter førend Gud skal inspirere Nogen til at skrive alle hine Bøger om igjen, ligesom han inspirerede Esdras i gamle Tider. Der er ingen mulige Midler til at komme til Sikkerhed paa nogen anden Maade. Ingen eftertænksom Mand kan benegte Nødvendigheden af saadan en ny Aabenbaring.

49. Vi appellerer nu til alle gode og moralske Menneskers Ærlighed, gode Forstand, og Lærdom at bevidne deres Overbeviisning med Hensyn til Utilstrækkeligheden af deres Troes-Regler. Er der et Menneske iblandt Eder, der har oprigtig betragtet den nærværende forvirrede, deelte, forvendte Tilstand af al Christenheden, og ikke er fuldkommen overbeviist om, at den er fordærvet i Bund og Grund? Mange af Eder har uden Tvivl i Eders alvorlige Betragtnings-Øieblikke, beskuet de forvildede, blinde, kolde, stive, kraftløse Religions-Systemer med hvilke I var omringede, med Sorg og Væmmelse. I har ønsket at kjende Sandheden, men ak! hvorsomhelst I har vendt Eders Efterspørgelser, har Mørkhed og Uvished stirret Eder i Ansigtet. Røsterne af adskillige uenige, tvistige og sjælesygnende Sekter, lød bestandig i Eders Øren; enhver foregivende at være bygt paa Bibelen og dog enhver afvigende fra alle de øvrige. Under denne forvirrede Tingenes Tilstand, har I maaskee ufrivilligen udraabt: „Kan Bibelen være Guds Ord? Vilde Gud aabenbare et Religions-System udtrykt i saadanne u b e s t e m t e K u n s t o r d at tusinde forskjellige Religioner skulde gro ud deraf? Har Gud aabenbaret det store Sa-

liggjørelses=System i saadant vaklende, usikkert Sprog i den Hensigt at forlyste sig ved sine Skabningers Strid og Splid derom? Vilde Gud agte faldne Mennesker saa meget, at han vilde give sin eenbaarne Søn hen til at døe for dem, og da aabenbare sin Lærdom til dem i et aldeles tvetydigt og usikkert Sprog? Saadanne Spørgsmaal er der udentvivl opkommet i Manges Hjerter, der er tilbøielig til Religiøsitet. Millioner har følt at der var Midnats-Mørkhed, men har ikke kjendt den sande Aarsag; de har erkjendt at de kunde ikke forstaae en forholdsviis meget stor Deel af Bibelen, dog har de troet at den var Guds Ord; de har forundret dem over at Bibelen skulde være deres eneste Troes=Regel, og dog saa Faa være istand til at forstaae den eens. Mange, som har seet Modsigelserne, Ustadigheden og Usikkerheden af alle moderne Religioner, der give sig ud for at være udvældede fra den samme Gud, har følt saadan Væmmelse, at de har gjort Afkald paa Bibelen, som en ved Præstelist opfunden Fabel; Andre, der frygtede for at gjøre dette, har nøie efterseet hele Bibliotheker af uinspirerede Udtolkninger, søgende efter den sande Mening af det, som de troer Gud har aabenbaret; og tilsidst, idet de finder de lærde Udtolkere ligesaa uenige som Sekterne selv, har de sluttet, at Bibelen er et stort Mysterium og at det ikke var Guds Hensigt at have den forstaaet da han aabenbarede den. Atter Andre, idet de har en Smule mere Udholdenhed, og troer at Gud vilde ikke sende en Aabenbaring, som han ikke ønskede at Folk skulde forstaae, har med stor Flid samlet uhyre Antal af de alleræld ste græske og hebraiske Manuscripter af de hellige Bøger, men her finder de sig selv yderlig i Vildrede: disse gamle Manuscripter om hvilke de haabede at de vilde aabenbare Sandheden, er forvendte og fordærvede i næsten enhver Text, saa at de finder „et utroligt Antal af forskjellige Læsemaader" paa enhver Side og næsten i hver Sætning. Fra denne uligeartede Masse af modsigende Manuscripter giver de en engelsk Oversættelse og kalder den Bibelen; og efterlader saaledes Millioner til at gjette sig til den sande Mening og at trættes og kives med hverandre, naar de ikke gjetter eens.

50. Den sande Aarsag til alle de Splidagtigheder, der sønderslider den moderne Christenhed er Mangelen paa inspirerede Apostler og Profeter: de tabte formedelst Ugudelighed og Frafald, Aabenbarelsens Nøgle for en sytten Aarhundreder siden, siden hvilken Tid de har allesammen været udygtige til at aabne Kundskabens Dør. Satan har benyttet sig af deres mørke, forblindede Tilstand, og berøvet Verden et stort Antal hellige Bøger, idet han fordærvede de faa tiloversblevne i saadan en Grad, at han har faaet hele Christenheden til at kjævles om deres sande Mening. Dette morer ham: han bryder sig ikke om hvormeget de kives og fegter om Religionen saalænge som han veed at deres Religion er falsk: eiheller bryder han sig om hvormeget de er enige om Religionen, saalænge som han veed at den er ikke af den rette Slags. Han kan taale, og isandhed hjælpe hans velærværdige Præster at udbrede alle Slags Religion, undtagen den, der har sande Aabenbarere og Profeter i sig: ingen anden Slags Religion mishager ham. Men naar en Profet eller Aabenbarer opretter en Religion paa Jorden, det er mere end han kan med Rolighed finde sig i; det slaaer et Dødsslag til Alt hvad han har gjort siden det store Frafald. Han er saare bange, at ikke nogen af de gamle tabte Bøger af de gamle Profeter og Apostler atter skal blive aabenba=

rede igjen paany i deres Reenhed som i Førstningen; ja, han er bange for, at ethvert Punct af Christi Lære igjen skal aabenbares i et saadant jævnt, bestemt og ligefremt Sprog, at ingen to Personer muligen kan være uenige om det. Dette vilde være overmaade farligt for hans Rige; det er da intet Under at han er fuld af Vrede! Men den, der oprigtigen, ærligen og ydmygeligen søger efter Sandheden, vil have Leilighed til at finde den, og det tilmed i den største Jævnhed, førend alle Nationers Nederlag, at de, ved at annamme den, kan undfly det store Babylons Domme. Ja! Dagen er kommen og Tiden er forhaanden, da alle Nationer skal høre Herrens Ord af hans udvalgte Apostlers og Profeters Mund, til hvilke han har gjengivet Aabenbaringens Nøgle for sidste Gang, og til Tidernes Fyldes Huusholdning, paa det at alle Ting maa være beredte og beseglede til Enden paa alle Ting, imod Hviledagen for de Sagtmodige paa Jorden.

Liverpool, Wilton Street Nr. 15, d. 1. December 1850.

Mormons Bogs guddommelige Troværdighed.

Af Orson Pratt,

een af de tolv Apostle i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages-Hellige.

Oversat fra Engelsk

af Alexander Weihe. Nr. 1.

Klare Beviser af Bibelen og Mormons Bog sammenlignede.

1. Mormons Bog gjør Fordring paa at være det gamle Amerikas hellige Historie, skreven af en Række af Profeter, der boede i hint vidtløftige Land. Guldtavlerne, der indeholdt denne Historie, blev opdagede af en ung Mand, hvis Navn var Joseph Smith, formedelst en hellig Engels Betjening, om Aftenen og Morgenen af den 21. og 22. September, Herrens Aar 1823. — Fire Aar efter deres Opdagelse, eller om Morgenen den 22. September, H. A. 1827, tillod Herrens Engel Smith at tage disse hellige Optegnelser fra deres Forvaringssted. Den Høi, i hvilken de fandtes begravede, er beliggende i Manchester-Township, Ontario-County, i New-York Stat. Hos Tavlerne fandtes ogsaa de Urim og Thummim. Hver Tavle var ikke langt fra 7 og 8 Tommer i Brede og Længde, værende ikke ganske saa tykke, som almindeligt Blik. Enhver især var opfyldt paa begge Sider med indgravede ægyptiske Charakterer, og det Hele var bunden tilsammen til en Bog, idet den ene Kant af Bladene var hæftet med tre Ringe. Charaktererne eller Bogstaverne paa den ubeseglede Deel var smaa og smukt indgraverede. Smith oversatte denne Optegnelse ved Hjælp af de Urim og Thummim, og ved Guds Gave og Kraft, paa det engelske Sprog. Denne Oversættelse indeholder omtrent ligesaamegen Læsning som det gamle Testamente. Et stort Oplag af denne underlige Bog blev først publiceret tidlig i 1830. (For nogen videre Underretning med Hensyn til Englenes Betjening, og hvorledes Tavlerne bleve fundne og oversatte, henvises til min Piece, betitlet: „Mærkværdige Syner“).

2. Maaskee man spørger, hvilket videre klart Beviis har vi at Smith saae Engelen? Mon Sandheden eller Falskheden af Mormons Bog afhænger paa hans Vidnedsbyrd alene? Kan ikke Smith være en Bedrager? Disse er Spørgsmaal, ikke alene fornuftige, men af den største Vigtighed. Til Mange synes det visselig ikke fornuftigt at Gud, idet han sendte et Budskab, der vilde paavirke hele den nærværende Generations timelige og evige Velfærd, ikke vilde give mere end eet eneste Vidne. Da Gud sendte et profetisk Budskab angaaende Overskyllelsen, maa han have aabenbaret Sandheden deraf, ikke

alene for Noa, men ogsaa for hans tre Sønner; thi de synes alle at have arbeidet tilsammen, idet de byggede Arken; dette vilde de ikke have gjort, medmindre de havde været tilfulde forsikkrede om at Budskabet var af Gud. Dersom man altsaa antager at Noas tre Sønner var Vidner, saavelsom han selv, og at deres forenede Vidnedsbyrd blev givet, ved hvilket den ganske Verden blev fordømt og ødelagt, kan vi da ikke vente at et Budskab, hvis Forkastelse vil være den nærværende Generations Undergang, vil komme til os bekræftet ved idetmindste ligesaa mange Vidner, som der var om Overskyllelsen? Frelseren selv vidner, at „ligesom det var i Noas Dage, saa skal det ogsaa være i Menneskens Søns Tilkommelses Dage". Dersom Gud sendte fire Vidner i Noas Dage, saa kan Forberedelses-Budskabet for den brændende Dag eller for Menneskens Søns Tilkommelse, ogsaa have det samme Antal. Vel sandt, Frelseren har sagt, at „i to eller tre Vidners Mund skal ethvert Ord stadfæstes", dog, det forhindrer ham ikke fra at sende mere om det er nødvendigt.

3. For at Verden ikke skulde have nogen Undskyldning for Forkastelsen af Mormons Bog, opreiste Herren, forend han sendte den til dem, tre andre Vidner ved Siden af Smith, nemlig: Oliver Cowdery, David Whitmer og Martin Harris. Disse tre Mænd i Forening med Smith, bevidner, at til Svar paa deres Bønner i Aaret 1829, de saae en Guds Engel nedstige fra Himlen, klædt med Herlighed, og at han tog Tavlerne fra hvilke Mormons Bog blev oversat, og udstillede dem for deres Dine, saa at de saae dem nøiagtig, og tillige Indgraveringerne paa dem; endvidere bevidner de, at medens Engelen saaledes viste dem Tavlerne, de hørte Herrens Røst udaf Himlen, erklærende at de var korrekt oversatte, og de erklærer endvidere at Herrens Røst befalede dem at fremsende deres Vidnesbyrd, om hvad de havde seet og hørt, til alle Nationer, Slægter, Tungemaal og Folk. I Lydighed til denne himmelske Befaling, har de fremsendt deres skrevne Vidnedsbyrd i Forbindelse med Mormons Bog, for hele Verdens Gavn.

4. Intet fornuftigt Menneske vil sige, at disse fire Personer selv var bedragne; deres Vidnesbyrd er af saadan Natur, at de maatte enten være dristige, frække Bedragere, eller ogsaa maa Mormons Bog være sandfærdig. De bevidner at de saae Engelen stige ned — de hørte hans Røst — de saae Tavlerne i hans Haand. De saae Indgraveringerne paa dem, som Englen vendte dem, Blad for Blad — paa samme Tid hørte de Herrens Røst udaf Himlene. Hvad større oiensynligt Beviis kunde de have? De kunde ingen Ting have havt, der vilde have givet dem større Forsikkring. Dersom de var bedragne, da er der ingen Sikkerhed i nogen Ting. Dersom disse fire Mænd kunde være bedragne, idet de saae en Engel nedstige fra Himlen, saa kan ogsaa Apostlene have været bedragne, idet de saae Frelseren opstige til Himlen. Disse Mænd maa have havt ligesaa megen Forsikkring om hvad de saae og hørte og holdt i Hænderne, som de havde om Tilværelsen af nogen anden udvortes Ting. Og havende den fuldkomneste Kundskab om Sandheden af Mormons Bog, var de fuldelig beredte til at bære et kjækt, utvetydigt og frygtløst Vidnesbyrd til alle Nationer.

5. Er der ikke en Mulighed, at disse fire Vidner er alle ugudelige Bedragere, der har forenet sig tilsammen til at bedrage Menneskeslægten? Vi svare, at der vilde være en Mulighed, dersom der var ingen andre klare Beviser til at bekræfte deres Vidnesbyrd. Men naar vi tager i Betragtning

Kjækheden af deres Vidnesbyrd, og de dermed forbundne Omstændigheder, da er der ingen Sandsynlighed for at de var ugudelige Mænd. Er det sandsynligt at fire Mænd som for Størstedelen af deres Dage, havde været fremmede for hinanden, og boet i tre eller fire forskjellige Districter, alle skulde slutte sig tilsammen for at bevidne at de havde seet en Engel og hørt hans Røst og tillige Guds Røst, bærende Vidnedsbyrd om Sandheden af Mormons Bog, naar det ikke var skeet? Tre af disse Vidner, nemlig Joseph Smith, Oliver Cowdery og David Whitmer var unge Mænd, fra tyve til fem og tyve Aar gamle; de var Mænd, der havde været vante fra deres Barndom af til Landmandens fredelige Kaldspligter. Ubekjendte med de Bedragerier, der mere eller mindre praktiseres i de større Byer og Stæder; de besad den aabne Ærlighed og Enfoldighed, der er saa almindelige Charakteertræk af Landbofolk. Er det i den mindste Grad sandsynligt, at Mænd saa unge og uerfarne, vante til et landligt Liv, og ubekjendte med den vide Verden, vilde være saa ondskabsfulde, saa aldeles skjodesløse angaaende deres eget Fremtids Vel, saa himmeldjærve og gudsbespottende, som at bevidne for alle Nationer det, der om det var falsk, vilde for evig besegle deres Fordømmelse? Vi har læst om enkelte Bedragere, saasom Muhammed, der har vidnet om Engles Betjening, og har bedraget mange; men hvor har vi nogensinde hørt om fire Bedragere, alle enige i at slutte sig sammen, for at opspinde et Bedragerie, og sidenefter at fremsende deres forenede Vidnesbyrd til at bedrage alle Nationer paa Jorden? I de forskjellige falske Christi og falske Profeters Historie, der har viist sig iblandt Menneskene, finder vi som en almindelig Ting, at hver Een opspandt sit eget Bedragerie, og da overgav det til Verden paa hans eget Vidnesbyrd alene; men ikke saa med Mormons Bog, den var først bekræftet ved Engle og Herrens Røst til fire Vidner, forend den tilstedtes at trykkes og tilbydes til Verden med Myndighed. Vi vide vel, at der har mangfoldige Bedragerier været tilbudt Verden; og det er ofte Tilfældet at hundrede Bedragere forfegter eet System, paastaaende at de vide det at være sandt; men dersom man eftersporer saadant et System tilbage til dets Oprindelse, vil man finde at det ikke alene opvandt med een Mand, men blev først tilbudt til Verden paa hans Vidnesbyrd alene. Vi siger ikke imod at Herren maaskee undertiden sender alene eet Vidne til at bære Vidnesbyrd om Sandheden; som Exempler: Lot var den eneste, der var sendt til at advare hans Slægtninge i Sodom: Jonas alene blev sendt til Ninive; og Johannes den Døber synes at have været den eneste sendt til at advare Jøderne og berede Veien for vor Frelsers første Tilkommelse. Det er altsaa klart at Sandheden eller Falskheden af et Budskab afhænger ikke af dets Vidners Antal. Det er maaskee sandt, endskjøndt der er ikkun eet Vidne, og der er en endnu større Sandsynlighed for dets Sandhed hvor der er adskillige Vidner. Jo større Vidnernes Antal, desto mindre er man udsat for Bedragerie, især naar vi betragter at de fleste Bedragerier har været opspundne og tilbudte til Verden paa een Mands Vidnesbyrd alene. Vi vide ikke at der nogensinde var tre eller fire eller fem Bedragere, der opspandt et Bedragerie, og at det lykkedes dem at indbilde Verden at det var Budskab fra Gud. Saadan en Ting kunde nok være mulig, men den vilde være høist usandsynlig.

6. Dersom vi sammenligner disse fire Vidners selvstændige Vidnesbyrd med Guds Tjeneres selvstændige Vidnesbyrd i forrige Tidsaldere; dersom Vidnesbyrdene alene, uafhængige af Mirakler og alle andre Øiensynligheder,

sammenlignes, saa skal vi i mange Henseender have større Aarsager til at tro disse fire af de nyere Tider, end vi har til at tro hine af de ældre Tider. For Exempel: hvilke var Vidner om Christi Forvandling paa Bjerget paa den Tid Moses og Elias viste sig? Vi er underrettede om: at Peter, Jacob og Johannes var Vidner. Men hvorledes veed vi det? Ingen af dem har overleveret sit skrevne Vidnesbyrd desangaaende. Peter alene vidner om den Røst, som han og de Andre hørte fra Himlen, naar de var med Christo paa „det hellige Bjerg" (2. Peter, 1., 18.). Men hverken Peter, Jacob eller Johannes har fortalt os nogen Ting om Forvandlingen, eller om Moses' og Elias' Tilsyneladelse. Matthæus og Markus giver os et Vidnesbyrd paa anden Haand desangaaende. Men Matthæus og Markus var ikke tilstede ved Forvandlingen, og kunde derfor ikke vidne som Øievidner. Sammenlign da Matthæus' og Markus' Vidnesbyrd, hvilke ikke monne see de herlige Tilkjendegivelser paa Bjerget, med Vidnesbyrdet af de fire Vidner til Mormons Bog, hvilke baade saae og hørte, saa vil I være nødt til at indrømme at det sidste af disse Vidnesbyrd er langt større end det første.

7. Som et andet Exempel, lad os sammenligne disse fire Vidners abstrakte eller særegne Vidnesbyrd, som foregav at have seet Jesus efter hans Opstandelse. Hvor mange Øievidner var der som saae Jesum efter hans Opstandelse? Vi har ikkun det skrevne Vidnesbyrd af fire, nemlig: Mathæus, Johannes, Paulus og Petrus. Der er ingen Tvivl om at jo alle de elleve saae ham, endskjøndt otte af de elleve ikke har givet noget skrevet Vidnesbyrd desangaaende. Markus, Lukas, Jakob og Judas, de fire andre Skribenter af det Nye-Testamente, har ikke fortalt os i deres Skrifter, om de saae ham efter hans Opstandelse eller ikke. Adskillige Qvinder saae ham, men deres skrevne Vidnesbyrd har aldrig naaet til vor Dag. Paulus siger, at han var seet, ei alene af Apostlerne, men af „over fem hundrede Brødre paa eengang" (1. Cor. 15., 6.). Men ingen af hine fem hundrede Øievidner har efterladt noget skrevet Vidnesbyrd om hvad de saae. Altsaa er Mathæus, Johannes, Paulus og Peter de eneste Personer iblandt det store Antal, der saae ham efter hans Opstandelse, der har nedbændet til vor Dag deres skrevne Vidnesbyrd som Øievidner. Derfor, naar denne Slægt kan stadfæste disse fire Apostlers Skrifter, at være ægte, ufordærvede og korrekt oversatte, vil de have ligesaa mange Vidners Vidnesbyrd til at stadfæste Christi Opstandelse, som der var i Førstningen til at stadfæste Mormons Bogs guddommelige Troværdighed; men indtil da vil Vidnerne om Mormons Bog være, ei alene lige i Antal, men endog overlegen i Sikkerhed med dem, som denne Generation har om Christi Opstandelse. Hvorfor er det da at Mennesker vil tro fire Vidner som levede for atten Aarhundreder siden, og forkaste det samme Antal af Vidner, der har levet i deres egne Dage, hvilke vidner om Ting med lige saa megen Sikkerhed, havende baade seet og hørt? Det er fordi det er bleven vel anseet, formedelst Tradition at tro hvad deres Fædre troede, aldeles uden at spørge om Styrken af det Beviis, hvorpaa deres Tro er grundet.

8. Mange siger at de vil ikke tro Mormons Bogs guddommelige Ægthed, fordi der tales saa meget ondt imod de fire Vidner. Lad saadanne Personer ihukomme vor Frelsers Sigende: „Velsignede er de, som forfølges for Retfærdigheds Skyld; thi Himmerrige er deres. Velsignede er I, naar Menneskene skal forhaane Eder og forfølge Eder, og skal sige allehaande Ondt imod

Eder falskelig for min Skyld. Glæder og fryder Eder saare; thi stor er Eders Løn i Himlen; thi saaledes forfulgte de Profeterne, hvilke var før Eder". Og atter, Jesus sagde: „Vee Eder, naar alle Mennesker taler vel om Eder; thi saa talte Eders Fædre om de falske Profeter". Atter, han sagde: „I skal hades af Alle for mit Navns Skyld". Dersom de har kaldt Husbonden Belzebub, hvormeget mere skal de kalde hans Husfolk? Paulus vidner at de Hellige „blev regnet som Udskud for Verden". Mon Hadet, Forfølgelserne, og „allehaande Ondt", der blev sagt imod Apostlerne, svække eller ødelægge deres Vidnesbyrd? Nei: deres Vidnesbyrd var netop ligesaa sandt efterat de var ilde omtalte som før. Hvorfor skulde da Nogen forkaste Mormons Bog, fordi de fire Vidner har været forfulgte, og allehaande Ondt sagt om dem? Er det ikke et antageligt Vidnesbyrd til Gunst for Værket, istedetfor at være et klart Beviis imod det? Paa den anden Side, dersom alle Mennesker talte vel om disse fire Vidner, vilde de da ikke komme under Frelserens Vee, og vilde de ikke være denuncerede ligesom de falske Profeter, som Jøderne talte vel om? Somme vil maaskee sige, at de troer at det Onde, der blev talt om Apostlerne er falst, medens det Onde, der er talt om Hr. Smith og de andre Vidner er sandt. Men hvad klart Beviis har de som god Grund til at tro, at de Mennesker, der beskyldte Apostlerne for „allehaande Ondt", var Løgnere; medens de, der beskylder disse Sidstedags-Vidner er sandfærdige Mennesker? Er ikke de Førstedags-Anklagere ligesaa rimeligen Løgnere, som de Førstedags-Anklagere? Og er ikke de Sidstedags-Hellige, ligesaa meget udsatte for at blive falskeligen anklagede, som de Førstedags-Hellige? Lad Beskyldningerne være nok saa store eller nok saa talrige, det tilintetgjør dog ikke Sandheden af et Budskab nu mere end i gamle Dage.

9. Dersom vi skulde indrømme at Joseph Smiths og de andre Vidners Synder og Overtrædelser var saa store, som deres Fjender falskelig angiver dem at være (hvilket vi ingenlunde indrømmer), vilde det ikke svække eiheller tilintetgjøre deres Vidnedsbyrd. Ingen vil paastaae at da Saul, Israels Konge, formedelst Overtrædelse tabte Profetiens Aand, og blev en Morder i sit Hjerte, ved at tragte David efter Livet, tilintetgjordes eller svækkedes det Vidnesbyrd, som han havde tidligere leveret, som en Profet. Da David føiede Mord-Forbrydelsen til Ægteskabsbrudet, vil Nogen om dette gjøre den Paastand, at det affræftede hans Vidnesbyrd med Hensyn til Sandheden af hans tidligere profetiske Skrifter? Herren lod sig tilsyne for Salomon to Gange (1. Kong., 11., 9.); dog efter alt det, han faldt i Overtrædelse og blev en høist vederstyggelig Afgudsdyrker, tjenende talrige Guder og Gudinder, der dyrkedes af Hedningerne (1. Kong., 1.—10.). Nu, beviste denne store Forbrydelse, at hans Vidnesbyrd, angaaende at han saae Herren to Gange, var falsk og ikke til at stole paa? Mon hans ugudelige Afguderi beviser at hans Ordsprog og andre Skrifter var ikke inspirerede af Gud? Mon Peters Løgn og Banden og Sværgen og Fornegtelse af Christum, affræfte eller tilintetgjøre hans Vidnesbyrd angaaende den herlige Rost, han hørte paa Bjerget? Dersom da saadanne vederstyggelige og frygtelig ugudelige Forbrydelser, bedrevne af gamle Profeter og Apostler, ikke monne affræfte eiheller tilintetgjøre deres Vidnesbyrd om hvad de, medens de var retfærdige, havde seet og hørt, hvorfor skulde man da tænke at Vidnesbyrdet af Mormons Bogs fire Vidner kunde i mindste Maade svækkes eller gjøres tvivlsomt ved deres Overtrædelser og Synder? Dersom de formedelst Frygt kom til at lyve, bande og sværge, som

Peter gjorde, og at fornegte Mormons Bog, ligesom Peter fornegtede Christum, det vilde ikke bevise at deres forrige Vidnesbyrd var falsk. Dersom de skulde vende sig bort og tjene andre Guder, og begaae Ægteskabsbrud og Mord ligesom Salomon, David og Saul gjorde, det vilde ikke bevise at de havde ikke seet en Engel, og hørt Herrens Røst, bekræftende til dem Sandheden af Mormons Bog. Dersom saadanne Forbrydelser vilde afkræfte deres Vidnesbyrd med Hensyn til Mormons Bog, saa vilde lignende Forbrydelser iligemaade afkræfte Vidnesbyrdene af de gamle Profeter og Apostler med Hensyn til deres respective Budskaber.

10. Intet Menneske, der har nogen Grad af Guds Aand i sit Hjerte, kan læse Joseph Smiths Levnetsløb, som det er skrevet af ham selv, uden at blive fuldkommen overtydet om at han var ingen Bedrager. Hans meget unge Alder, da han modtog sit første Syn, maa have udelukket enhver Idee om Bedragerie, og tillige var Synet af saadan Beskaffenhed, at han selv ikke kunde have været bedragen. Han vidner, at da han var itkun i sit femtende Aar, var hans Sind fyldt med den dybeste Ængstlighed for hans Sjæls Frelse: hans Opmærksomhed blev kaldet til dette Subject formedelst en stor religiøs Opvækkelse, der herskede i hans Nabolag og i det omliggende Land; denne Opvækkelse existerede til en stor Udstrækning iblandt mange religiøse Sekter, men i Særdeleshed iblandt Presbyterianerne, Baptisterne og Methodisterne. Mange Stridigheder existerede angaaende hvilken af de talrige Sekter der var den rette. Fire af hans Faders Familie proselyteredes til den presbyterianske Tro. Han selv, ikke kjendende hvilken var rigtig, holdt sig tilside fra alle. Jeg vil her indrykke en Extrakt af hans Levnetsløb, i hans egne Ord; den læses som følger:

11. „Forvirringen og Striden imellem de forskjellige Partier var saa stor, at det var umuligt for et saa ungt Menneske som jeg, og saa ubetjendt som jeg var med Menneskene og Tingene, at komme til nogen bestemt Overbeviisning om hvilket der var rigtigt og hvilket der var urigtigt. Jeg var flere Gange stærkt beveget i mit Sind, thi Skriget og Tumulten var saa stor og uophørlig. Presbyterianerne stredes imod Baptisterne og Methodisterne, og anvendte alle deres Kræfter til Raisonnementer og Sofisterier, for at bevise deres Vildfarelser, eller idetmindste faae Folk til at tænke, at de var vildfarende. Baptisterne og Methodisterne var paa den anden Side ligesaa ivrige for at stadfæste deres egne Læresætninger og gjendrive alle andre.

„Midt i denne Ordstrid og Tumult sagde jeg ofte til mig selv: hvad er herved at gjøre? Hvilket af alle disse Partier er rigtigt? eller er de allesammen vrange? Dersom noget af dem er rigtigt, hvilket er det da, og hvorledes skal jeg kjende det?

„Medens jeg stred under Byrden af de store Vanskeligheder, hvilke disse religiøse Partiers Stridigheder foraarsagede, læste jeg en Dag Jakobs Brevs 1ste Capitels 5te Vers, hvilket lyder saaledes: „Dersom Nogen af Eder fattes Viisdom, han bede af Gud, som giver Alle gjerne og bebreider ikke, saa skal den gives ham“. Aldrig gjorde noget Skriftsprog stærkere Indtryk paa et Menneskes Hjerte, end dette da gjorde paa mit. Det syntes at indtrænge med stor Kraft i hver Følelsesevne af mit ganske Hjerte. Jeg tænkte over paa det flere Gange, vidende, at dersom Nogen trængte til Viisdom fra Gud, saa trængte jeg dertil; thi jeg vidste ikke hvad jeg skulde gjøre, og uden jeg kunde

faae mere Viisdom, end jeg da havde, vilde jeg aldrig faae det at vide; thi Religionslærerne i de forskjellige Sekter forstod det samme Skriftsprog saa forskjelligt, at de omstyrtede al Tillid i at besvare Spørgsmaalet ved at apellere til Bibelen. Endelig kom jeg til det Resultat, at jeg enten maatte forblive i Mørke og Forvirring eller gjøre som Jakob anviser, nemlig: „bede af Gud". Endelig kom jeg til den Beslutning: at „bede af Gud", formodende at dersom han gav dem Viisdom, der fattedes den, og vilde gjerne give og ikke bebreide, da kunde jeg vel gjerne vove det. Og saaledes begav jeg mig, overeensstemmende med denne min Beslutning, at bede af Gud, til Skoven for at gjøre et Forsøg. Det var en deilig, klar Morgen, tidlig om Foraaret Attenhundrede og tyve. Det var første Gang i mit Liv at jeg gjorde et saadant Forsøg, thi midt i al min Længsel havde jeg dog aldrig gjort Forsøg paa at bede med Ord.

„Efterat jeg havde begivet mig til det Sted, hvor jeg før havde besluttet at gaae hen, og seet mig omkring og fundet mig alene, knælede jeg ned, og begyndte at opsende mit Hjertes Ønsker til Gud. Neppe havde jeg gjort det, forend jeg strax blev overvældet af en Magt, der var mig ganske ubekjendt, og havde en saa forbausende Indflydelse over mig, at den bandt min Tunge, og jeg kunde ikke tale. Et tykt Mørke omgav mig, og det forekom mig nogen Tid, som om jeg skulde pludselig nedbrydes. Men jeg anvendte alle mine Kræfter for at anraabe Gud om at udfrie mig af denne Fjendes Magt, som havde overvældet mig, og i det Øieblik, jeg var nærved at nedsynke i Fortvivlelse og overgive mig til Nedbrydelse, ikke til en indbildt Ruin, men til et virkeligt Væsens Magt fra den useete Verden, som havde en saa forfærdelig Magt, som jeg aldrig før havde erfaret hos noget Væsen. Netop i dette forfærdelige Øieblik, saae jeg en Lysstøtte lige over mit Hoved, klarere end Solen, hvilken dalede ned indtil den faldt paa mig. Ikke saasnart viste den sig, forend jeg følte mig befriet fra den Fjende, der holdt mig bunden. Da Lyset hvilede paa mig, saae jeg to Personer, hvis Skjønhed og Herlighed overgaaer al Beskrivelse, staaende oven over mig i Luften. Een af dem talede til mig, kaldende mig ved Navn og sagde (pegende til den anden): „Denne er min elskelige Søn, hør ham".

„Min Hensigt med at gaae og adspørge Herren var at faae at vide, hvilken af alle Sekterne var den rigtige, for at faae at vide til hvilken jeg skulde føie mig. Ikke saa snart blev jeg derfor Herre over mig selv, saa at jeg var istand til at tale, forend jeg spurgte de Personer, som stode oven over mig i Lyset, hvilken af alle Sekterne var den rette (thi dengang var det endnu aldrig faldet mig ind, at de alle vare vrange), og hvilken jeg skulde føie mig til. Svaret var, at jeg ikke maatte føie mig til nogen af dem, thi de var alle vrange, og den Person, som tiltalte mig, sagde: „at alle deres Troesbekjendelser var en Vederstyggelighed i hans Aasyn; at hine foregivne Religiøse, var alle fordærvede; de drage nær til mig med deres Læber, men deres Hjerter er langt fra mig. De lære Mennesskers Bud, og har Gudfrygtigheds Skin, men de fornegter dens Kraft". Han forbød mig atter at føie mig til nogen af dem, og mange andre Ting sagde han til mig, hvilke jeg ikke kan skrive denne Gang. Da jeg kom til mig selv igjen, fandt jeg mig liggende paa Ryggen seende op til Himlen. Nogle faa Dage efterat jeg havde havt dette Syn, var jeg hændelsesviis i Selskab med een af Methodisternes Prædikanter, som var meget virksom i den

føromtalte religiøse Opvækkelse, og da jeg talede med ham om Religion, greb jeg den Anledning til at fortælle ham om Synet, jeg havde havt; men jeg blev høist forbauset ved hans Opførsel; thi han behandlede ei alene min Beretning løselig, men med stor Foragt, og sagde, at det var altsammen af Djævelen, at der skete ikke saadant noget som Syner og Aabenbaringer i disse Dage, at alt saadant noget havde ophørt med Apostlerne, og at der aldrig mere vilde skee noget saadant. Hvorledes det var eller ikke, saa mærkede jeg snart, at min Fortælling havde opvakt stor Fordom imod mig iblandt de foregivne Religiøse og foraarsagede Forfølgelse, der vedblev at tage til, og endskjøndt jeg var en ukjendt Dreng imellem 14 og 15 Aar gammel, og mine Omstændigheder i Livet saadanne, som gjorde mig ringe og ubetydelig i Verden, lagde dog fornemme Mænd Mærke nok til mig, til at opvække den offentlige Stemning imod mig og foranledigede en hed Forfølgelse, og dette var almindeligt iblandt alle Sekterne, alle forenede sig for at forfølge mig. Jeg har ofte havt alvorlige Betragtninger baade dengang og siden, hvor forunderligt det var, at en ukjendt Dreng, ikkun lidet over fjorten Aar gammel, og som var nødsaget til at erhverve sin sparsomme Underholdning ved sit daglige Arbeide, skulde ansees vigtig nok til at tiltrække sig de Stores Opmærksomhed i den Tids meest ansete Sekter og skabe i dem den hedeste Forfølgelses- og Modstands-Aand. Men enten det er forunderligt eller ikke, saa var det saaledes, og det foraarsagede mig ofte stor Sorg. Hvorledes det end var, saa var det dog et Faktum, at jeg havde havt et Syn. Jeg har siden tænkt, at jeg følte mig ligesom Paulus, da han forsvarede sig imod Kong Agrippa og fortalte om det Syn han havde, da han saae et Lys og hørte en Røst, men der var ikkun faa, der troede ham; somme sagde, at han var uærlig, andre sagde, at han var gal, og man holdt ham latterlig og forhaanede ham; men alt dette monne ikke nedbryde Virkeligheden af hans Syn. Han havde seet et Syn, han vidste han havde, og al Forfølgelse under Himlen kunde ikke forandre det; og om end de skulde forfølge ham til Døden, vidste han dog og vilde vide til sit sidste Aandedræt, at han baade havde seet et Lys og hørt en Røst tale til ham, og den hele Verden kunde ikke faa ham til at tænke eller tro anderledes. — Saaledes var det med mig, jeg havde virkelig seet et Lys, og midt i det Lys to Personer, og de eller een af dem talede virkelig til mig; og dog jeg blev hadet og forfulgt, fordi jeg sagde, at jeg havde seet et Syn, og dog vidste jeg at det var sandt; og medens de var ifærd med at forfølge mig og haane mig, og talede allehaande Ondt imod mig uforskyldt, fordi jeg sagde det, følte jeg mig dreven til at sige i mit Hjerte: hvi forfølges jeg, fordi jeg taler Sandheden? Jeg har virkelig seet et Syn, og „hvo er jeg, at jeg kunde imodstaae Gud"? eller hvorfor mon Verden tænke at faa mig til at negte, hvad jeg virkelig har seet? thi jeg havde seet et Syn; jeg vidste det, og jeg vidste, at Gud vidste det, og jeg kunde ikke negte det, eiheller torde jeg gjøre det. Idetmindste vidste jeg, at dersom jeg gjorde det, da vilde jeg forsynde mig imod Gud og komme under Fordømmelse. Jeg var nu tilfredsstillet i mit Sind, forsaavidt den secteriske Verden angik, at det ikke var min Pligt at føie mig til nogen af dem, men forblive som jeg var indtil videre Underretning." (Josephs Smiths Levnetsløb, Millennial Star, Vol. III, Nr. 2, p. 21. Skandinaviens Stjerne, 1ste Aarg., Nr. 11 og 12, Pag. 161—164, 182 og 183.)

12. Nu vi oprigtigen spørger vore Læsere, om de kan tro, at en Dreng, der ikke var femten Aar gammel, vilde fortælle det foregaaende Syn til en Methodist-Præstemand og til hans gamle Bekjendtere, i den Hensigt at paaføre sig selv Latter og Spot. Vilde han vedblive Aar efter Aar at paastaae, at han havde seet et stort og herligt Syn, medmindre han isandhed havde seet det? Vilde han være saa lysten efter at blive hadet, forfulgt og latterliggjort, at han vilde vedblive at vidne om en himmeldjærv Falskhed, i den Hensigt at erholde Foragt og Uvilje af næsten enhver der kjendte ham? Hvor er der en Omstændighed optegnet i Historiens Aarbøger om, at en fjortenaarig Yngling er bleven til en Bedrager, erklærende at han havde seet Herren og hørt hans Røst, og vedblive at paastaae det samme alle sine Livs-Dage, midt i de rædsomste Forfølgelses-Scener, og endelig besegle sit Vidnesbyrd med sit Blod? Saadant et Exempel kan ikke findes. Dersom denne uansete Bondedreng var en Bedrager, er det da ikke meget besynderligt, at ingen af Tidens vise Mænd var istand til at opdage den mindste Vildfarelse i hans Lære? En ugudelig, fordærvet Bedrager, fjorten Aar gammel, maatte være Verdens Vidunder, dersom han i den tidlige Periode af hans Liv kunde begynde at opspinde et religiøst Bedrageri, der i dets Fremgang ikke kunde afslores, men som vilde vedblive Aar efter Aar at bedrage sine mange Tusinder. Dersom han var oprigtig, da er Mormons Bog en guddommelig Aabenbaring, og denne Kirke maa være „den eneste sande og levende Christi Kirke paa hele Jordens Kreds“, og der er ingen Frelse i nogen anden. Dette er uhyre, men vi kan ikke komme til nogen anden Slutning i det Øieblik vi indrømme hans Oprigtighed. Derfor, Verden drives til den Nødvendighed, enten at erklære denne uansete ulærde Bondedreng for den skjændigste, nederdrægtigste Erkebedrager, der nogensinde vanærede Jorden, eller indrømme, at han var en af de største Profeter, næst efter vor Frelser, der nogensinde levede iblandt Menneskene.

13. Men for at bevise, at Mormons Bogs fire Vidner alle er Bedragere vil det være nødvendigt at bevise, at de ikke saae og hørte en Engel — at de ikke saae Tavlerne i Englens Haand — og at de ikke hørte Herrens Røst, erklærende at de var rigtigen oversatte. Alle fornuftige Mennesker vil indrømme, at det er umuligt at finde noget negtende Vidnesbyrd til at bevise umiddelbart, at Gud ikke sendte sin Engel til at aabenbare og bekræfte Sandheden af Mormons Bog; og eftersom der er intet umiddelbart klart Beviis til at modbevise deres Vidnesbyrd og bevise dem at være Bedragere, saa kan det, dersom det er muligt at bevise dem at være saadanne, alene skee ved et middelbart Beviis, hidrørende fra Sagens Omstændigheder, eller af Budskabets Beskaffenhed selv, som staaende i Modsætning til een eller anden bekjendt Sandhed.

14. Lad os erkyndige os først, om der er nogen Ting i Forbindelse med Omstændighederne, der gjør deres Vidnesbyrd tvivlsomt eller usandsynligt. Er det usandsynligt, at en Engel skulde sendes igjen til vor Jord? Vi seer ingen Usandsynlighed i at saadan en Begivenhed skulde indtræffe. Det er sikkert ikke nogen ubibelsk Lærdom, at Engle lader sig tilsyne. Engle lod sig tilsyne for Abraham og spiste hos ham; en Engel lod sig tilsyne for Jakob og brødes med ham hele Natten; Engle lod sig tilsyne for Lot, og var tilhuse hos ham; Engle lod sig tilsyne for Moses — Josva — Manoah — Gideon — David — Daniel — Zacharias — Marias Mand, Joseph — Hyrderne om Natten — Apostlerne — Philip — Paulus — Cornelius, og

Paulus siger, at de er „alle tjenstagtige Aander, udsendte for at betjene dem der skal være Saliggjørelsens Arvinger". Apostlerne opmuntrede de Hellige til ikke at forglemme at være gjæstfri mod Fremmede, thi nogle havde derved, „uden at vide det, herbergeret Engle". Der er intet i Skrifterne der tilkjendegiver, at Engle ikke mere vil vise sig iblandt Menneskene; derfor, der er intet i Englens Tilsyneladelse for hine fire Vidner, der strider imod Bibelens Lærdomme. Og der er sikkert ikke noget ufornuftigt i at en Engel sendes i vore Dage. Dersom det var fornuftigt for Gud at sende en Engel til at forkynde Johannes den Døbers Fødsel, til at berede Veien for Christi første Tilkommelse, hvorfor skulde det da ansees som ufornuftigt at troe, at han vilde sende Engle til at forkynde det store forberedende Budskab for hans anden Tilkommelse? Følgelig er disse fire Vidners Vidnesbyrd, angaaende en Engels Tilsyneladelse, hverken ubibelsk eller ufornuftigt. Derfor er Begivenheden selv og de Omstændigheder, som dermed ere forbundne, ikke i mindste Maade skikket til at svække Vidnesbyrdet, eller giøre det tvivlsomt eller usandsynligt.

15. Lad os dernæst erkyndige os om der er nogen Ting, i Forbindelse med Budskabets Egenskab, der er i Modsætning til nogen bekjendt Sandhed? Dette kan man let komme til Sikkerhed om, ved en omhyggelig Undersøgelse af de historiske, profetiske og doktrinelle Dele af Mormons Bog, og ved nøie at sammenligne samme med de historiske, profetiske og doktrinelle Sandheder, der er allerede bekjendte. Dersom vi, efter denne Undersøgelse og Sammenligning, finder uforligelige og haandgribelige Modsigelser, da vilde vi kjende de fire Vidner at være falske i deres Vidnesbyrd og utroværdige. Men dersom vi paa den anden Side finder ingen Uovereensstemmelser, ei heller Modsigelser mod nogen bekjendt Sandhed — dersom vi finder enhver enkelt Part af Bogen at stemme med alle andre Parter af samme — dersom vi finder intet urimeligt, ubibelsk eller ufornuftigt — da har vi ingensomhelst Myndighed til at fordømme Vidnerne som Bedragere.

16. Dersom de historiske Parter af Mormons Bog sammenlignes med det Lidet, vi kjende fra andre Kilder, angaaende det gamle Amerikas Historie, da vil der findes megen Oiensynlighed til at bekræfte dens Sandhed; men der kan ikke findes een Sandhed iblandt alt hvad der er opsamlet fra Oldtiden, der ikke passer til de historiske Sandheder, der indeholdes i Mormons Bog.

17. Dersom den profetiske Part af denne underlige Bog sammenlignes med de profetiske Erklæringer, der indeholdes i Bibelen, da vil der findes meget klart Beviis i den sidste til at stadfæste den første. Men endskjøndt der er mange Forudsigelser i Mormons Bog, med Hensyn til de sidste Dages store Begivenheder, hvilke Bibelen ingen Underretning giver os om, saa er der dog intet i Bibelens Forudsigelser, der i mindste Maade modsiger disse Forudsigelser i Mormons Bog.

18. Dersom Lærdommene i Mormons Bog sammenlignes med Bibelens Lærdom, da vil der findes den samme fuldkomne Harmoni, som vi finder i Sammenligningen af de profetiske Dele af de to Bøger. Endskjøndt der er mange Punkter af Christi Lære, der er langt tydeligere i Mormons Bog end i Bibelen, og mange Ting aabenbares med Hensyn til Lærdom, der aldrig kunde læres fuldstændig af Bibelen, saa er der dog ingen Lærdoms-Punkter i de to hellige Bøger, der modsiger hinanden eller støder sammen i mindste Maade.

19. Dersom de forskjellige Bøger, der indbefattes i den Samling, som kaldes Mormons Bog, sammenlignes omhyggeligen med hinanden, da vil der ingenting findes, der er modsigende i Historie, i Profeti eller i Lærdom.

20. Dersom Miraklerne, som omtales i Mormons Bog, sammenlignes med Miraklerne, som omtales i Bibelen, da kan der ikke findes noget i den første, der vilde være vanskeligere at tro, end hvad vi finder i den sidste.

21. Dersom vi sammenligne de historiske, profetiske og doktrinelle Parter af Mormons Bog med Videnskabens og Naturens store Sandheder -- saa finde vi ingen Modsigelser — ingen Urimeligheder — intet ufornuftigt. Den fuldkomneste Harmoni existerer altsaa imellem de store Sandheder, som ere aabenbarede i Mormons Bog, og alle andre bekjendte Sandheder, enten de ere religiøse, historiske eller videnskabelige.

22. Her have vi altsaa de sidste Dages store Budskab bekræftet strax i Begyndelsen, formedelst en Engels Sendelse til fire Vidner. Ingen af disse Vidner har fornegtet det kjække og frygtløse, skjøndt ydmyge Vidnesbyrd, hvilket de have ladet udgaae til alle Nationer. Intet Menneske paa Jorden kan bevise, at en Engel ikke viste sig for dem. Der er intet i Begivenhedens Egenskab, ei heller i nogen af de dermed forbundne Omstændigheder, der vilde gjøre den urimelig, ubibelsk, ufornuftig eller usandsynlig. Der er ingen Ting i de historiske, profetiske eller doktrinelle Parter af Budskabet, der modsiger hinanden eller imodsiger nogen bekjendt Sandhed heelt igjennem den vidtløftige Mark af videnskabelig eller religiøs Kundskab. Derfor er der intet levende Menneske, der har den mindste Myndighed til at fordømme disse Vidner som Bedragere. Isandhed, der kan ikke bringes den mindste Skygge af klart Beviis, enten umiddelbart eller middelbart, til at bevise, at deres Vidnesbyrd angaaende Englen er falskt. Derfor, eftersom deres Vidnesbyrd ikke kan bevises at være falskt, saa staaer Mormons Bog paa en Grundvold, saa fast som en Klippe, der aldrig kan rokkes, og saa sikker som den Almægtiges Throne. Uagtet ugudelige Mennesker kan opspinde allehaande Usandheder imod de Hellige og imod Herrens udvalgte Vidner — uagtet de kan bagtale, forhaane og forfølge dem og drive dem fra Stad til Stad, ødelægge deres Eiendom og myrde deres Mænd, Qvinder og Børn — om de kan, uden den mindste Grund, myrde denne den sidste Uddelings store Profet og drive mange Tusinder af Menigheden ud i Ørkenen, fjernt fra det saakaldte civiliserede Livs Boliger — saa vil de dog erfare, at alle saadanne Argumenter ere forfængelige og usle, naar de mødes af haardnakkede Kjendsgjerninger — de vil erfare, at saadanne Argumenter ere kraftløse, naar de høre Vidners Røst sigende: vi har seet — vi har hørt — vi har havt fat paa, og vi veed med Vished. Alle Mennesker, Slægter, Tungemaal og Folk opfordres under Straf af evig Fordømmelse til at tro, annamme og adlyde Mormons Bog, medmindre de kan bevise dens Vidner at være Bedragere. Og det kan de ikke.

23. Vore Modstandere sporge ofte, om Bibelen siger noget angaaende Mormons Bog? Hvis ikke, sige de, vil vi ikke tro den. Nu, der er intet mere urimeligt end at sige, vi vil ikke tro en Bog at være en guddommelig Aabenbaring, medmindre nogen anden inspireret Bog har talt om den. Hvorledes monne Jeremias bevise Jøderne, at hans Bog var sand? Monne nogen anden inspireret Bog tale om de Skrifter, som Jeremias skulde modtage? Nei, Jeremias' Bog var ikke omtalt af nogen af de tidligere Profeter. Mon nogen tidligere Bog taler om Moses' fem Bøger? Mon nogen tidligere Bog

siger noget om Ezekiels Bog — Amos' Bog — Joels Bog — Zacharias' Bog — Malachias' Bog — Matthæi Bog — Jakobs eller Judas' Bog, eller Johannes' Profeties Bog? Derfor, de Personer, der vilde forkaste Mormons Bog, fordi de formodede at andre iforveien inspirerede Bøger havde ikke omtalt den, vilde, af de samme Grunde, være nødt til at forkaste enhver Bog, baade af det Gamle og det Nye Testamente; thi ikke een af dem kan bevises at være en guddommelig Aabenbaring ved Vidnesbyrd af nogen iforveien skreven Bog. Dersom det da kan bevises af Bibelen, at saadan en Bog, som Mormons Bog, skulde aabenbares i de sidste Dage, vilde det være et overflødigt Vidnesbyrd om dens Sandhed, hvilket ingen af de andre inspirerede Bøger har. Forend vi slutter skal vi vise, at Bibelen har forudsagt, at saadan en Bog, som den nu aabenbarede, skulde fremsendes til at opfylde de sidste Dages store Begivenheder. Dersom de gamle Profeter har profeteret derom, da maa de have taget i Betragtning, at Budskabet i Mormons Bog skulde være af langt større Følger, med Hensyn til de Begivenheder og Hensigter, den skulde fuldbyrde, end nogen anden tidligere Bog. Dersom de havde ikke betragtet den i det Lys, da vilde de ikke have omtalt den og forbigaaet i Taushed saa mange andre hellige Bøger, der skulde skrives.

24. Har Nogen nogensinde seet Mormons Bogs Tavler, foruden de fire Vidner? Ja, der er otte andre Vidner, der fremsender deres trykte Vidnesbyrd i Forbindelse med Mormons Bog til alle Nationer, Slægter, Tungemaal og Folk. De bevidner, at de saae og havde fat paa Tavlerne og undersøgte den derpaa indgravne Skrift og fandt, at det havde „Udseende af ældgammelt, besynderligt udført Arbeide". De slutter deres Vidnesbyrd med følgende Ord: — „Og vi giver vore Navne til Verden, at bevidne for Verden hvad vi har seet; og vi lyver ikke, Gud er vort Vidne." Her er altsaa tolv Vidner om Tavlernes Tilværelse. Ingen af disse Vidner har nogensinde fornegtet deres Vidnesbyrd indtil denne Dag. Somme af disse Vidner er døde — nogle har lidt Martyrdøden for deres Vidnesbyrds Skyld; og andre er levende endnu. Er der noget Menneske paa Jorden, der kan bevise, at disse tolv Vidner ikke monne see Tavlerne? Nei, der er ikke. Tilværelsen af Tavlerne, opfyldt med indgraven Skrift, er beviist ved tolv Øienvidner, og Rigtigheden af Oversættelsen er beviist ved fire Øienvidner, der ikke alene har seet Tavlerne, men ogsaa Engelen. Derfor er de klare Beviser, som denne Generation har om Mormons Bogs guddommelige Troværdighed og om Tavlernes Tilværelse, langt større end de klare Beviser, de har for Sandheden af nogen af Bibelens Bøger. Altsaa, dersom de vilde vorde fordømt for at forkaste Bibelen, hvormeget mere vil de ikke vorde fordømt for at forkaste Mormons Bog, som blev bekræftet strax i dens Oprindelse ved saa mange Vidner? —

25. Efterat disse Tavler havde været udstillede til et tilstrækkeligt Antal af Vidner, blev de efter Guds Befaling forvarede under det himmelske Sendebuds Varetægt, som først aabenbarede dem, og som fra Tid til Tid, medens de blev oversatte, havde veiledt Smith og underrettet ham om, hvorledes han skulde bevare dem fra hans Forfølgeres Hænder; thi Forfølgelsen var saa svær over ham, at han maatte flygte fra Sted til Sted for at bevare sit Liv. En Part af disse Tavler var forseglede og Smith var forbudt at bryde Seglet eller at oversætte dem. Mormons Bog underretter os om, at den forseglede Part af Tavlerne indeholder en meget stor og hellig Aabenbaring, udfoldende Tingene fra Verdens Begyndelse indtil dens Ende, og at den herefter vil blive

aabenbaret ved Christi Kraft. Tavlerne vil derfor udentvivl blive holdt i Forvaring af det himmelske Sendebud, indtil Tiden kommer, da Seglet skal oplades og Resten oversættes.

26. Mange troer, at dersom de kunde faae Tavlerne at see, vilde de strax kunne blive overbeviste om den guddommelige Oprindelse af dette store og vidunderlige Værk. Men vi spørge Saadanne, hvorledes de kunde kjende blot ved at see Tavlerne, om de var af gammeldags eller nymodens Construktion? Hvor skulde de kunne vide ved at see Indgraveringerne paa dem, at de var korrekt oversatte? Hvem var der, iblandt alle Slægter af Israel efter Mose Dage, der saae de Steentavler, paa hvilke Loven var indgraveret? Vi svarer, at Steentavlerne gjemtes i Arken i det „Allerhelligste", og ingen uden Ypperstepræsten havde Adgang dertil, og det ikke uden eengang om Aaret. Det er sandt, at Ypperstepræsten kunde vidne, at han havde seet Steentavlerne, og Folket kunde tro det paa hans Vidnesbyrd. Da Jesus opstod fra de Døde, viste han sig ikke aabenlyst, men han lod sig tilsyne for nogle udvalgte Vidner, og befalede dem at bære Vidnesbyrd for alle Nationer. Folket maatte istedetfor at ee den opstandne Frelser og blive Øienvidner til dette store fundamentale Faktum, tro det paa Andres Vidnesbyrd. Saaledes med Mormons Bogs Tavler, istedet or at sende disse til enhver Skabning i al Verden, er de udvalgte Vidners Vidnesbyrd bleven s.ndt ud. Og som enhver Skabning i al Verden, der ikke vilde tro de udvalgte Øienvidner om en opstanden Frelser, skulde fordømmes, saaledes vil enhver levende Sjæl, der forkaster de udvalgte Øienvidners Vidnesbyrd om Englens Sendelse til Mormons Bogs Bekræftelse, vorde fordømt; thi saaledes har Herren talet.

27. Vi beder denne Generation at bringe eet levende Vidne, der har seet et eneste af de originale Haandskrifter til nogensomhelst af Bibelens Bøger. De kan ikke gjøre det. Der er ikke et eneste originalt Haandskrift af nogen af Bibelens Bøger nu kjendt iblandt Mennesker; eiheller har man vidst af noget sa.dant Haandskrift i mange Aarhundrede. Altsaa, denne Generation har tolv Øienvidner om Originalen til Mormons Bog, hvorimod de har ikke et eneste Øievidne om Originalen til nogen af Bibelens Bøger. Dersom da det, at forkaste de klare Beviser vi har om Sandheden af Bibelen vil paaføre Fordømmelse, hvormeget større maa da ikke denne Generations Fordømmelse være, dersom de forkaste de langt større klare Beviser, der gives om Mormons Bog! Ak, denne Slægts Vantro og Splidagtighed! Hvorledes kan de undgaae Retfærdighedens Sværd, der hænger over dem! De er drukne i Ryggesløshed, og en dyb Søvns Aand er over dem, og de kjender ikke deres Hjemsøgelses Dag! Som Qvæg vil de blive ledte til Slagterbænken og hastelig fare ned i Afgrunden!

28. Eftersom der af Mangel paa en ny Aabenbaring ei har været nogen apostolisk Succession vedblivende paa Jorden, som blev beviist i Nr. 3 af dette Skrift, vil man maaskee spørge: hvorledes blev Præstedømmets Myndighed gjengivet til Jorden? Vi svarer, at den blev gjenoprettet ved Engles Tjeneste. Angaaende denne Gjenstand vil vi gjøre et Uddrag af Joseph Smiths Levnets-Løb, der lyder som følger: „Vi vedblev vort Arbeide med Oversættelsen, og paa en vis Dag i den paafølgende Maaned (Mai 1829) gik vi (nemlig Joseph Smith og Oliver Cowdery) ud i Skoven for at bede og adspørge Herren angaaende Daab til Syndsforladelse, hvilken vi fandt omtalt i Oversættelsen af Tavlerne. Medens vi saaledes bad og paakaldte Herren, kom der et Sendebud

ned fra Himlen i en klar Sky, og han lagde sine Hænder paa os og ordinerede os, sigende: „Paa eder, mine Medtjenere, lægger jeg Aarons Præstedømme i Messiæ Navn, hvilket Præstedømme holder Nøglerne til Engles Betjening og til Omvendelsens Evangelium og til Daab i Vandet til Syndsforladelse; og dette skal aldrig mere borttages fra Jorden, indtil Levis Sønner atter frembærer Offer for Herren i Retfærdighed." Han sagde, at dette Aarons Præstedømme havde ikke Fuldmagt til at lægge Hænder paa for den Hellig-Aands Gave, men at den skulde gives os herefter, og han befalede os at gaa og vorde døbt, og sagde, at jeg skulde døbe Oliver Cowdery, og han derefter skulde døbe mig.

„Efter denne Befaling gik vi til Daabs: jeg døbte ham først, og derefter døbte han mig, hvorefter jeg lagde mine Hænder paa hans Hoved og ordinerede ham til Aarons Præstedømme, og sidenefter lagde han sine Hænder paa mig og ordinerede mig til det samme Præstedømme; thi saaledes var det os befalet.

„Det Sendebud, som ved denne Leilighed besøgte os og paalagde os dette Præstedømme, sagde, at hans Navn var Johannes, den samme, der kaldes Johannes den Døber i det Nye Testamente, og at han tjente under Bestyrelsen af Peter, Jakob og Johannes, hvilke holdte det Melchisedekske Præstedømmes Nøgler, hvilket Præstedømme han sagde skulde i sin Tid blive paalagt os, og at jeg skulde blive kaldet den første Ældste og han (Oliver Cowdery) den anden. Det var den femtende Dag i Mai 1829, da vi blev døbte og ordinerede under Sendebudets Haand.

Strax efter at vi kom op af Vandet og var døbte, nød vi store og herlige Velsignelser fra vor himmelske Fader. Aldrig saasnart havde jeg døbt Oliver Cowdery, førend den Hellig-Aand faldt paa ham, og han profeterede om mange Ting, hvilke snart skulde skee. Og atter, saasnart jeg var døbt af ham, fik jeg ogsaa den profetiske Aand; og jeg stod op og profeterede om Kirkens Opkomst og mange andre Ting henhørende til Kirken og denne Generation af Menneskenes Børn. Vi var fulde af den Hellig-Aand og frydede os ved vor Saligheds Gud. Eftersom vor Forstand nu var oplyst, begyndte vi at kunne rigtig forstaa Skrifterne, og den sande Mening af de mere hemmelighedsfulde Skriftsteder blev opklaret for os i saa høi en Grad, som vi aldrig før havde opnaaet, end ikke nogensinde tænkt paa."

29. Vi ansee Gjenoprettelsen af det Aaronske Præstedømme at være iblandt den sidste Uddelings vigtigste Begivenheder. Tilværelsen af dette Præstedømme i de sidste Dage er klarlig forudsagt i den gamle Skrift. Men eftersom dette Præstedømme ikke har Myndighed til at administrere Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, vil man maaskee endvidere spørge, hvorledes Myndigheden videre blev gjenoprettet, nemlig Apostelskabet, hvilket holder Myndigheden af det Melchisedekske Præstedømme? Vi svarer, at Peter, Jakob og Johannes kom som tjenstgjørende Engle og lagde Apostelskabet paa Joseph Smith og andre; efter hvilket de var bemyndigede til at konfirmere Menigheden ved Haandspaalæggelse. Saaledes vil man see, at denne Christi Kirkes Apostles Myndighed var ikke kommet igjennem en Følge-Række af Paver og Biskopper i den frafaldne Romerske Kirke, men blev gjengivet direkt fra Himlen ved dem der holder Nøglerne deraf.

30. Man vil see af ovenstaaende Extrakt, at efterat Johannes den Døber havde lagt sine Hænder paa Joseph Smith og Oliver Cowdery og ordineret dem, at han befalede dem at døbe hinanden og dernæst ordinere hinanden. Man vil maaskee spørge, hvorfor det blev nødvendigt for dem at ordinere hinanden, naar de havde allerede modtaget en Ordination under Englens Hænder? Vi svarer, at i Guds Kirke følger Ordinationen altid efter Daaben istedetfor at gaae forud. Og eftersom de ikke var døbte da Englen ordinerede dem, var det nødvendigt, at de skulde ordineres efter Daaben for at de maatte kunne fremstille et fuldkomment Mønster for alle fremtidige Ordinationer. Dersom de havde ikke været befalede at gjøre dette, kunde Guds Tjenere i en efterfølgende Periode maaskee have vovet at ordinere andre førend Daaben, og som en Undskyldning for saadan Adfærd vilde de have sagt dette, at Joseph Smith og Oliver Cowdery blev ordinerede førend Daaben. Heraf kan vi see Guds Viisdom, idet han strax i Begyndelsen gav dem et fuldkomment Mønster ved at befale dem at annamme Ordination igjen efter Daaben; saaledes visende at Præstedømmet, efterat Kirken var eengang organiseret, skulde aldrig lægges paa nogen udøbt Person.

31. Johannes den Døber lader til at have været den sidste Person der holdt det Aaronske Præstedømmes Nøgler, og derfor vilde han være en passende Person til at oprette hint Præstedømme igjen paa Jorden. Men, for at Johannes kunde være qvalificeret til at opfylde alle sin Missions Pligter som Herrens Sendebud, opreiste Gud ham med mange andre fra de Døde efter Christi Opstandelse (See Matthæi 27, 52, 53. Ogsaa L. og Pagtens Bog, 108 A. p. 10). Det er ogsaa velbekjendt at de der døer idet de holder Præstedømmet vil beholde Præstedømmet i det tilkommende Liv og vil være Præster efter Opstandelsen. (Joh. Aabenb. 5. 9, 10; 10, 6.) Johannes altsaa, havende annammet et udødeligt Legeme af Kjød og Been, og holdende det Aaronske Præstedømme med dets Nøgler og Magt, har traadt frem fra Himlen som Herrens Sendebud at gjenoprette Præstedømmet til Menneskenes Sønner — at berede Veien for Herren naar han skal pludselig komme til sit Tempel.

32. At Johannes den Døbers Mission ikke afsluttedes med hans Martyrdom er øiensynligt baade af Esaiæ og Malachiæ Vidnesbyrd. Begge disse Profeter har talet om Johannes og om den Mission han skulde fuldføre og de store Begivenheder forbundne dermed. Esaias siger: „Trøster, trøster mit Folk, skal ede s Gud sige. Taler kjerligen til Jerusalem og raabe. til hende, at hendes Strid er fuldendet, at hendes Misgjerning er tilgivet, thi hun har faaet dobbelt af Herrens Haand for alle sine Synder. Det er hans Røst, som raaber i Ørken: rydder Herrens Vei, gjør en jevn banet Vei ud i Ørken for vor Gud. Hver Dal skal ophøies og hvert Bjerg og Høi skal fornedres, og hvad der er krumt skal blive lige, og hvad der er ujævnt skal blive som en slet Mark, og Herrens Herlighed skal aabenbares, og alt Kjød skal see det tillige; thi Herrens Mund har talet det. (Esaias, 40, 1-5.) Evangelisterne anvender denne Spaadom paa Johannes. (Lukas, 3. 4-6. Johannes, 1. 23.) Han var udsendt som en Profet til at berede Veien for den Høieste ved hans første Tilkommelse, og derfor hørtes hans Røst i Ørkenen, men det var kun en Part af hans store Mission, thi næsten det hele af ovenstaaende Profeti er endnu tilbage at opfyldes. Johannes' Budskab til Jerusalem var ikke en Proklamation saadan som ovenfor er citeret: han erklærede ikke til hende, at hendes

Strid var fuldendt, hendes Misgjerning tilgivet; han monne ikke vidne til Jerusalem, at hun havde allerede modtaget af Herrens Haand dobbelt for alle hendes Synder. Nei, Tiden er ikke kommen for saadant et trøsteligt Sprog at lyde i Jødernes Øren; en lang Adspredelse og Fangenskab ventede dem — Nød og Trængsel for mange Slægter, paa Grund af deres Synder. Endvidere var Johannes' Mission at berede Herrens Vei ikke blot for hans første Tilkommelse, men for den Tilkommelse, naar „Hver Dal skal ophøies og hvert Bjerg og Høi skal fornedres"; naar „hvad der er krumt, skal vorde lige, og hvad der er ujævnt skal blive som en slet Mark." Beredelsen for Herrens første Tilkommelse fuldbyrdede ikke dette: Beredelsen for hans anden Tilkommelse vil fuldbyrde det. At ovenstaaende Profeti henviste til Herrens store og forfærdelige Dag, naar han skulde tilsynelades i sin Herlighed, det er klart udtrykt i ovenstaaende Citation. „Og Herrens Herlighed skal aabenbares, og alt Kjød skal see det tilsammen." Ved hans første Tilkommelse monne ikke alt Kjød see hans Herlighed: ved hans anden Tilkommelse hvert Øie vil see ham i hans Herlighed. Johannes den Døber altsaa, værende „Hans Røst, som raaber i Ørken", vil spille en iøinefaldende Rolle i den store forberedende Uddeling for Herrens anden Tilkommelse — den herlige Uddeling naar et Trøstens-Budskab skal sendes til de adspredte plagede Jøder: naar der skal siges til Jerusalem, din Misgjerning er tilgivet osv. Storheden og Herligheden af hans Mission udstrakte sig til en Periode naar Bjergene, Høiene, Dalene og de ujævne Steder skulde føle Guds Kraft, naar en banet Vei skulde beredes udi Ørken for vor Gud — naar alt Kjød skulde see hans Herlighed tillige. For denne Hensigt var han sendt fra Himlen i disse sidste Tider, klædt med Herlighed og Magt, holdende Nøglerne til et beredende Præstedømme for Jesu Christi Aabenbarelse, ledsaget af alle Himlens Magter.

33. Herren siger ved Profeten Malachias: „See, jeg sender min Engel, som skal berede Veien for mit Ansigt, og pludselig skal den Herre, som I søger, komme til sit Tempel, og Pagtens Engel, som I har Lyst lil, see, han skal komme, siger Hærskarernes Herre. Men hvo kan taale hans Tilkommelses Dag? og hvo kan staa, naar han skal sees? thi han er som en smeltende Ild og som Tvætterens Sæbe; og han skal sidde at smelte og rense Sølvet, og han skal rense Levis Sønner og luttre dem som Guldet og Sølvet; da skal Herren have dem som fremføre Madoffer i Retfærdighed. Da skal Judæ og Jerusalems Madoffer behage Herren som i gamle Dage og som i de forrige Aar." (Malachias, 3, 1-4.) Frelseren anvender denne Forudsigelse angaaende Engelen paa Johannes den Døber. (Lukas, 7, 27.) Endskjøndt Johannes den Døber er Engelen, blev dog det store Forberedelses-Værk, hvilket han skulde fuldbyrde, kun tildeels opfyldt, medens han var paa den første Mission. Det Forberedelses-Værk, der tilskrives Engelen, skulde gaae forud for den store og herlige anden Tilkommelse. Efterat Engelen skulde have beredt Veien, da skulde Herren pludselig komme til sit Tempel. At dette henviste til hans herlige Tilsynelade lse i flammende Ild er øiensynligt af de Spørgsmaal, der gjøres: „Hvo kan taale hans Tilkommelses Dag? Og hvo kan staa, naar han skal sees?" Da Christus først kom, kom han ikke pludselig til sit Tempel — han kom ikke i saadan Magt og Herlighed, at de ugudelige ikke kunde taale hans Tilkommelse — han fortærede ikke de ugudelige saa at de kunde ikke staae for hans Aasyn. Derfor, Johannes den Døber opfyldte ikke sin Mission, idet han beredte Veien for hans første Tilkommelse.

Han maatte for at opfylde Profetien ogsaa gjøre Forberedelser for hans anden Tilkommelse, og for at han kunde gjøre dette maatte det Præstedømme, som han havde, gjengives til Jorden. Det er øiensynligt af det Faktum, at Levis Sønner skal renses „som Guld og Sølv, at de skal fremføre Madoffer for Herren i Retfærdighed. Da skal Judæ og Jerusalems Madoffer behage Herren som i gamle Dage og som i de forrige Aar". Dengang Johannes opfyldte sin første Mission, blev Levis Sønner ikke luttrede; de monne ikke frembære Madoffer for Herren i Retfærdighed; det daværende Præstedømmes Madoffer behagede ikke Herren. Men naar han pludselig kommer til sit Tempel, som det er omtalt af Ezekiel (43, 2, 7), da vil alle disse Ting vorde opfyldte; men førend den Dag maatte Levis eller Arons Præstedømme gjengives til Jorden. Johannes den Døber, som holder det Præstedømme, er det rette og lovmæssige Sendebud til at gjenbringe det, og saaledes vil han opfylde og fuldkomme det støre Arbeide, som han var beskikket til, som Forberedelse for Herrens anden Tilkommelse.

34. Denne Engel, Johannes den Døber, har allerede været sendt: han nedsteg i en Sky af Lys og Glorie; han lagde Præstedømmet ved sine egne Hænder paa Joseph Smiths og Oliver Cowderys Hoveder; og saaledes er Menneskenes Børn, efterat saa mange Slægter havde gaaet bort i Mørke, endnu engang bleven velsignede med det Gode, at kunne blive døbte af Mænd, som haver Myndighed dertil. Gud opfordrer alle Nationer, Slægter, Tungemaal og Folk til at omvende sig og lade sig døbe ved den Myndighed han har gjenoprettet paa Jorden formedelst hellige Engles Betjening, og hvis de ikke vil gjøre dette, „de skal fordømmes", siger Herren, „og skal ikke komme ind i min Faders Rige, hvor min Fader og jeg er."

35. Da Herren havde opreist disse udvalgte Vidner, lagt Præstedømmet paa dem og udgydt den Hellig-Aand over dem, sendte han dem frem til at bære Vidnesbyrd. Mange troede deres Vidnesbyrd, omvendte sig og blev neddyppede i Vandet til deres Synders Forladelse og fyldtes med stor Glæde. Og den 6te April i Herrens Aar 1830 blev Jesu Christi Kirke af Sidstedags-Hellige organiseret i Overeensstemmelse med Guds Befalinger i Hr. Whitmers Huus i Fayette i Seneca County i New-York Stat i Nordamerika. Saaledes var Christi Kirke da gjenoprettet paa Jorden med Myndighedens og Magtens Nøgler til at binde, at løse og at besegle paa Jorden og i Himlen, i Overeensstemmelse med Guds Befalinger og Jesu Christi Aabenbaringer. Ja, saa siger Herren, denne Kirke er den eneste sande og levende Kirke paa hele Jordens Flade, med hvilken jeg, Herren, er velbehaget, talende til Kirken samlet og ikke enkeltviis; thi jeg, Herren, kan ikke see paa Synd med den ringeste Eftergivelse (Lærdommens og Pagtens Bog, første Afdeling § 5). Alle andre Kirker er ubemyndigede af Gud. Deres „Religions-Artikler" — deres Troesbekjendelser — deres Bønnebøger — deres Ordinationer — deres Sakramenter — deres Daabe — deres forskjellige Former af Gudsdyrkelse — deres Prædiken — og deres religiøse Forsamlinger — det er altsammen Vederstyggelighed for Himmelens Guds Aasyn. Der er ingen Syndsforladelse, eiheller den Helligaands Gaver, eiheller lovmæssigt Præstedømme, eiheller bemyndigede Betjeninger, eiheller Herlighed, eiheller Saliggjørelse iblandt dem. Der gives ingen Syner, eiheller er der nogen Aabenbaring, eiheller vides der noget af Engle, eiheller himmelske Magter, eiheller er der nogen Profet, eiheller

Aabenbarer, eiheller Inspiration, eiheller Guds Røst, eiheller nogen anden Meddelelse fra de himmelske Verdener til dem. Himlens Kræfter og Kundskaben om den sande Gud er ikke kjendt iblandt dem. Dette er Tilstanden i nhver Kirke overalt i hele Christenheden: de udgjør ingen Part af Christi Kirke, eiheller af Guds Rige. O! hvor stor Aarsag har ikke denne Slægt til at være taknemlig, at Gud har havt Medynk over dem i deres mørke, forvirrede og frafaldne Tilstand — at han har sendt sine Engle med glædelige Tidender — at han har oprettet sit Rige igjen paa Jorden, for at Menneskenes faldne Sønner og Døttre endnu engang kan erholde Saliggjørelse.

36. Da vi nu har tydelig beviist Mormons Bogs guddommelige Troværdighed ved Vidnesbyrdet af fire Vidner i dens Oprindelse iblandt denne Slægt, saa lad os dernæst erkyndige os om Gud i Værkets Fremskriden har opreist andre Vidner om denne store og herlige Bog. Den ellevte i samme Maaned, som Kirken blev organiseret, holdt Oliver Cowdery den første offentlige Diskurs i Hr. Whitmers Huus. Den samme Dag blev der tretten døbt. For at Læseren kan forstaae Lidt om den Kraft af Aanden, der blev udgydt, og Vidnesbyrdene givne til dette Værks Bekræftelse, gjør vi følgende Udtog af Joseph Smiths Levnetsløb.

37. „I Løbet af denne April Maaned aflagde jeg (Joseph Smith) et Besøg i Hr. Joseph Knights Bolig i Colesville i Broom-County i New-York. Med ham og hans Familie havde jeg tidligere været bekjendt og har ovenfor omtalt ham for hans Venlighed og Opmærksomhed mod os, medens vi oversatte Mormons Bog. Hr. Knight og hans Familie var Universalister, men de var villige til at raisonnere med mig over mine religiøse Anskuelser og var som sædvanlig venlige og gjæstfrie. Vi holdt adskillige Forsamlinger i Nabolavet, vi havde mange Venner og nogle Fjender. Vore Forsamlinger var vel besøgte, og man begyndte inderligen at bede den almægtige Gud om, at han vilde give dem Viisdom til at forstaa Sandheden. Iblandt dem, som regelmæssigen bivaanede vore Forsamlinger, befandt sig Newel Knight, en Søn af Joseph Knight. Han og jeg havde mange alvorlige Samtaler om det vigtige Punkt om Menneskets evige Salighed. Det var bleven vor Sædvane at bede meget i vore Forsamlinger, og Newel havde sagt, at han vilde forsøge at tage sit Kors op og bede høit under vor Forsamling; men da vi atter mødte tilsammen, undskyldte han sig. Jeg søgte at formaa ham dertil ved at benytte mig af en Lignelse, nemlig ved at forestille ham, om han ikke, naar han skulde falde i et Hul i en Mose, vilde forsøge at hjælpe sig op deraf? og at vi nu var villige til at hjælpe ham ud af Mudderhullet. Han svarede, at han, saafremt som han var kommen i et Mudderhul ved Uagtsomhed, hellere vilde vente og selv drage sig ud end have andre til at hjælpe ham, og saaledes vilde han vente indtil han kunde komme ind i Skoven i Eenrum, og der vilde han bede. Han opsatte følgelig at bede til han den næste Morgen befandt sig paa et eensomt Sted i Skoven, hvor han, efter hans egen Beretning, gjorde adskillige Forsøg paa at bede, men kunde ikke ret vel, fordi han følte, at han ikke havde gjort sin Pligt; thi han skulde have bedet i andres Nærværelse. Han begyndte at føle sig utilpas og vedblev at befinde sig ilde, baade paa Sind og Legeme, saa at hans Hustru, da han kom hjem, forskrækkedes meget over hans Udseende. Han forlangte, at hun skulde gaa og hente mig til ham. Jeg gik og fandt ham meget lidende paa hans Sind; og hans

Legeme bevegede sig paa en meget besynderlig Maade. Hans Ansigt og Lemmer vrede og fordreiede sig i enhver Skikkelse og Form, som er muligt at forestille sig, og tilsidst blev han kastet om paa Gulvet i Værelset og kastede sig omkring paa det frygteligste. Hans Naboer og Slægtninge blev snart underrettede om hans Tilstand, og i kort Tid havde saa mange som otte eller ni Personer samlet sig for at see paa denne Scene. Efterat han saaledes havde lidt en Tid, lykkedes det mig at faa fat paa ham med min Haand, og et Øieblik efter talte han til mig og med megen Alvorlighed forlangte han af mig, at jeg skulde udkaste Djævelen af ham, idet han sagde, at han vidste, at den var i ham, og at han ogsaa vidste, at jeg kunde kaste den ud. Jeg svarede: „dersom du veed, at jeg kan, skal det skee", jeg truede da næsten ubevidst Djævelen og bød den i Jesu Christi Navn at vige fra ham, og strax udbrød Newel og sagde, at han saae Djævelen forlade ham og fare bort. Dette var det første Mirakel, der skete i denne Kirke eller ved noget Medlem af den, og det blev ikke udført ved et Menneske eller ved Menneskets Kraft; men det blev gjort af Gud ved guddommelig Kraft. Derfor være Æren og Prisen, Herredømmet og Herligheden Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands i al Evighed. Amen.

„Scenen forandredes nu ganske; thi saasnart som Djævelen havde forladt vor Ven, fik hans Ansigt sit naturlige Udseende igjen, de voldsomme Bevegelser i hans Legeme ophørte, og næsten i samme Øieblik kom Herrens Aand ned over ham, og Syner af Evigheden oplod sig for hans Blik. Han fortalte siden efter, hvad han havde erfaret, saaledes: „Jeg begyndte nu at føle det behageligste Indtryk paa mig, og i Øieblikket saae jeg Syner af Himlen for mig. Jeg følte mig draget op og forblev i nogen Tid indviklet i Betragtning i en saadan Grad, at jeg ikke vidste hvad der var foregaaet i Værelset. Snart efter følte jeg et Tryk, som om Noget hvilede tungt paa min Skulder og paa den ene Side af mit Hoved, hvilket tjente til at bringe mig til Bevidsthed om min Tilstand igjen, og jeg fandt, at Herrens Aand virkelig havde draget mig op fra Gulvet, og at min Skulder og mit Hoved trykkedes mod Bjelkerne.

„Alt dette foregik i Manges Nærværelse, til deres store Forbauselse og Glæde; thi de saae, at Djævelen blev udkastet og Guds Kraft og hans Hellig-Aand at aabenbares. Saasnart som han kom til sin Bevidsthed igjen, var han saa svag paa Legemet, at vi var nødsaget til at lægge ham i hans Seng og vaage over ham i nogen Tid. Man kan vel tænke sig, at en saadan Scene som den bidrog meget til at bringe dem til at troe, som var Vidner dertil, og tilsidst blev den største Deel af dem Medlemmer af Kirken.

„Snart efter denne Tildragelse vendte jeg tilbage til Fayette i Seneca-County.

„I den sidste Uge i Mai kom den før omtalte Newel Knight for at besøge os i Fayette og blev døbt af David Whitmer.

„Den første Dag i Juni 1830 holdt vi vor første Conferenze som en organiseret Menighed. Vi var omtrent tredive i Tallet, og foruden dem var der mange forsamlede med os, som var enten Troende eller begierlige efter at lære.

„Efter at have aabnet med Sang og Bøn, deeltog vi alle i Sindbilledet paa vor Herres Jesu Christi Legeme og Blod; vi skrede derpaa frem at give dem Haandspaalæggelse, som sidst var bleven døbte, og derefter kaldte og ordinerede

vi nogle til de forskjellige Embeder i Præstedømmet. Der blev talet meget til Formaning og Underviisning, og den Hellig-Aand var udgydt over os paa en mirakuløs Maade. Mange af os profeterede, medens Andre saae Himlene aabne for dem og blev saa overvældede, at vi maatte lægge dem i Senge eller paa andre beqvemme Steder; iblandt var Broder Newel Knight, som blev lagt i Sengen uden at være istand til at hjælpe sig selv. Efter hans egen Beretning om Tildragelsen kunde han ikke begribe, hvorfor vi vilde lægge ham i en Seng, da han ingen Svaghed følte. Han følte sit Hjerte fyldt med Kjerlighed, med Herlighed og uudsigelig Glæde, og kunde gjøre Rede for Alt, som var foregaaet i Værelset, da ganske pludselig et Syn af Fremtiden viste sig for ham. Han saae der fremstillet det store Værk, som jeg nu skulde være et Redskab til at fuldføre. Han saae Himlen aabnet og skuede den Herre Jesum Christum siddende ved den høire Haand af Majestæten i det Høie, og det var ham klart at forstaa, at den Tid skulde komme, da det skulde tilstedes ham at indgaa til ham for at glæde sig i hans Nærværelse i al Evighed. Da Brødrene fik deres legemlige Kræfter igjen, sang de med Fryd „Hosianna" for Gud og Lammet og de skuede atter de herlige Ting, hvilket de havde seet og følt medens de var endnu i Aanden." (Joseph Smiths Levnetsløb, Skandinaviens Stjerne, 2den Aargang Nr. 8, Pag. 118—120.)

38. Man vil see af foregaaende Extrakt, at efter Kirkens Organisation opreiste Herren andre Vidner om hans Gjerning. Det store Mirakel der skete med Newel Knight, og det tilmed førend han blev et Medlem af Kirken og i Nærværelse af otte eller ni af hans Naboer, maa have givet ham den fuldkomneste Kundskab om Sandheden af Mormons Bog; og det maa ogsaa have været et overbevisende Vidnesbyrd for alle, som saae ham; de maa have seet Forskjellen imellem de to Magters Virksomhed; thi begge Magter behandlede ham paa en høist mirakuløs Maade. Under den førstes Virksomhed var han i den pinligste Smerte; men efter at Djævelen var kastet ud i Jesu Christi Navn, var han strax opfyldt med den Hellig-Aand og uudsigelig Glæde og blev løftet op fra Gulvet af Aanden og var i Tilskuernes Nærværelse i nogen Tid svævende med hans Hoved trykket imod Loftet. Denne store Tilkjendegivelse af Guds Magt, i Modsætning til den Ondes Magt, maa have givet en Kundskab til dem, der var nærværende, at Joseph Smith var en stor Profet og Seer og at Mormons Bog var en guddommelig Aabenbaring. For at stille Læserne tilfreds vil jeg her berette, at jeg har et fortroligt Bekjendtskab med Newel Knight og har hørt ham mangen Gang vidne om dette store Mirakel. Jeg besøgte ogsaa i Aaret 1830 Hr. Knights Bolig i Colesville og hørte ei alene ham, men ogsaa andre, der havde seet dette Mirakel, bære deres Vidnesbyrd derom. Hr. Knight beviste sig altid at være et trofast Medlem af denne Kirke indtil han, efter at have vadet igjennem mange Scener af blodig Forfølgelse, var opslidt og roligen hensov i Jesus. Man vil ogsaa see af den foregaaende Extrakt, at der i den første Konferenze, der blev holdt af denne Menighed den 1ste Juni 1830, var mange andre der saae Himlene aabne og skuede Guds Herlighed. Iblandt det Tal var Newel Knight. „**Han saae Himlen aaben og skuede den Herre Jesum Christum siddende ved Majestætens høire Haand i det Høie.**" Dette var ikke en Drøm, men et Syn, ligesom Stephani Syn, som paa sin Martyrdoms Dag saae et lignende.

39. Heraf seer man, at efter Kirkens Opkomst Vidnerne om Sandheden af Mormons Bog begyndte at forsleres. Nu, disse Personer, som saae Himlene aabne, kunde ikke selv have været bedragne. De maa være enten ugudelige Bedragere eller Mormons Bog maa være en guddommelig Optegnelse; thi Gud vilde ikke aabne Himlen for at confirmere et sjælefordærvende Bedrageri. Kan noget Menneske bevise, at der ikke skete et stort Mirakel med Newel Knight? Kan nogen vise, at han var ikke opløftet formedelst Aanden og svævede i Luften? Kan nogen bringe noget Vidnesbyrd om, at de otte eller ni Vidner, hvilke var paa den Tid udenfor Menigheden, saae ikke dette Mirakel, som det er bevidnet? Kan det bevises, at de, som bevidner, at de saae Himlen aabnet, er falske Vidner og at de monne ikke see noget saadant? Alt dette maa bevises, eller ogsaa kan intet levende Menneske være retfærdiggjort i at sige, at Mormons Bog er et Bedrageri.

40. I Efteraaret 1830 blev fire af de Ældste sendte paa en Mission til de yderste vestlige Grændser af de Forenede Stater, en Afstand af en tolv eller femtenhundrede Mile. Efterat de havde reist omtrent firehundrede Mile, tøvede de nogle Uger og prædikede i den nordlige Deel af Staten Ohio; mange troede og blev døbte, iblandt hvilke var Sidney Rigdon, en berømt Prædikant af den Campbellitiske Sekt. Herrens Aand var igjen udgydt paa en høist forunderlig Maade, og himmelske Syner aabenbaredes for mange. I den paafølgende December gjorde Hr. Rigdon en Reise til Staten New-York, i den Hensigt at see Joseph Smith, Profeten. Han forlængede sit Ophold hos ham til henimod Slutningen af Januari, til hvilken Tid han vendte tilbage, ledsaget af Hr. Smith og hans Familie. Profeten Joseph oversatte efter Guds Befaling og ved den Hellig-Aands Gave og Kraft det Gamle og det Nye Testamente. Sidney Rigdon assisterede ham som en Literat med at skrive efter hans Mund, som det blev givet ved den Hellig-Aands Aabenbarelser. Og paa den sextende Dag i Februari vor Herres Aar 1832, medens vi var beskjæftigede med Oversættelsens Arbeide, saae Joseph Smith og Sidney Rigdon et høist mærkværdigt Syn. Begge saae paa den samme Tid Himlene aabnede og saae den Herre Jesum Christum paa Guds høire Side; de opfyldtes med den Hellig-Aand og Herrens Herlighed skinnede rundt omkring dem; de hørte Gud Faders Røst bærende Vidnesbyrd for dem om hans eenbaarne Søn; de saae de hellige Engle og Evighedens Underværker udfoldede for deres Aasyn; de saae og hørte mange Ting, som var uudsigelige og ulovlige at yttre. Men mange og vidunderlige Ting blev dem befalet at skrive, medens de var endnu i Aanden. Vi her indrykker følgende Punkt: —

41. „Og vi saae Sønnens Herlighed hos Faderens høire Haand og annammede af hans Fylde. Og vi saae de hellige Engle og dem, som er helliggjorte for hans Throne, tilbedende Gud og Lammet, hvilke tilbeder ham i al Evighed. Og nu, efter de mange Vidnesbyrd, der er givne om Ham, er dette, som vi giver, det sidste af dem alle, nemlig at Han lever; thi vi saae ham hos Guds høire Haand og vi hørte Røsten vidne, at Han er Faderens Eenbaarne — at ved Ham og formedelst Ham og af Ham er Verdenerne til og blev skabte, og deres Indvaanere er avlede som Sønner og Døttre til Gud." (Lærdommens og Pagtens Bog, 92 Afd. § 3.)

42. At tale om de Hundreder og Tusinder af Vidner, som Gud har opreist i de sidste tyve Aar, vilde udfylde et stort Bind og langt overskride de

Grændser, som vi har betænkt for denne Række af Foredrag. Lad det være tilstrækkeligt at observere, at der er nu paa Jorden mange Tusinde Vidner, for hvilke Gud har aabenbaret Sandheden af Mormons Bog ved himmelske Syner, ved Engle, ved den Hellig-Aands Aabenbaringer, ved hans egen Rost og ved hans Riges mirakuløse Gaver og Kræfter. Denne store Mængde af Vidner veed med den største Sikkerhed, at Mormons Bog er sand. De veed det med ligesaa megen Sikkerhed som de gamle Profeter og Apostler vidste, at deres Budskaber var sande. Deres Vidnesbyrd er af saadan Natur, at det er aldeles umuligt, at de selv kan være bedragne. Førend Menneskeslægten kan være retfærdiggjort i at kalde disse Tusinder af Vidner Bedragere, maae de bevise, at ingen af dem har seet og hørt det, som de saa kjækt bevidner. Denne Slægt har mere end et tusinde Gange saa meget af klart Beviis til at tydeliggjøre og for evig stadfæste Mormons Bogs guddommelige Troværdighed, som de har i Gunst af Bibelen! og dette uhyre Beløb af klart Beviis ei alene stadfæster Mormons Bog, men ogsaa Bibelen, saaledes som den existerede i dens Original. Heraf seer man, at de Sidstedags-Hellige har mere end et tusinde Gange saa meget Vidnesbyrd til at stadfæste baade Mormons Bog og Bibelen, som denne Generation har til at stadfæste Sandheden af nogen af dem, med Udelukkelse af vort Vidnesbyrd.

15, Wilton Street, Liverpool, December 15de, 1850.

Nr. 3 og 4 udgivet paa Dansk af J. Van Cott

Mormons Bogs guddommelige Troværdighed.

Af Orson Pratt,

een af de tolv Apostle i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages-Hellige.

Oversat fra Engelsk

af Alexander Weihe. Nr. 5.

Mormons Bog confirmeret ved Mirakler.

1. I det forrige Nummer af denne Række viste vi, at Herren i dette Værks Oprindelse bekræftede Sandheden af Mormons Bog for mange Vidner paa saadan en Maade og ved saadanne Midler, at det var umuligt for dem at have været bedragne; at disse Vidners Vidnesbyrd staaer godt indtil det kan vederlægges, at intet Menneske kan være retfærdiggjort i at forkaste dette Vidnesbyrd, indtil han kan vise, at det er falsk; at det kan alene bevises falsk paa to Maader, først ved at vise umiddelbart, at disse Vidner monne ikke see og høre saaledes som de har bevidnet; for det andet ved at vise, at der er noget sammenknyttet med Beskaffenheden af det Budskab, om hvilket de vidner, der er ufornuftigt, ubibelsk, usandsynligt eller modsat til nogen bekjendt Sandhed. Nu, ingen har nogensinde forsøgt at bringe noget umiddelbart benegtende Vidnesbyrd; dette vilde isandhed være umuligt, medmindre Vidnerne selv skulde fornegte deres tidligere Vidnesbyrd, og dette har de ikke gjort. Og de der har forsøgt at fordømme deres Vidnesbyrd, paa Grund af Beskaffenheden af Budskabet selv, har alene udstillet deres egen Svaghed og Daarskab. Over tyve Aar er gaaet hen og intet Menneske har hidtil været istand til at bevise Mormons Bog eller dens Vidners Vidnesbyrd at være falske.

2. Vi vil nu tale om Miraklers Vidnesbyrd. Gud har gjort mange store og herlige Mirakler ved hans Tjeneres Hænder til at confirmere Mormons Bog. Vi taler i Ydmyghed om disse Ting, ikke i en pralende Aand, thi vi kan intet gjøre af os selv; men det er Herren, som har i hans uendelige Barmhjærtighed fuldbyrdet mange store og kraftige Arbeider iblandt denne Generation, gjennem dem der har troet paa hans Navn. Der er to Slags Mirakler; for det første, de der bevirkes ved Guds Kraft; og for det andet, de der bevirkes ved Djævlens Kraft. Da Moses var sendt med et Budskab til Ægypterne, gjorde Herren Mirakler ved hans Haand. Hexemesterne gjorde ogsaa paa samme Tid Mirakler. Da Moses kastede sin Kjep paa Jorden, blev den til en Slange; Hexemesterne kastede deres Kjeppe paa Jorden, og de blev ogsaa til Slanger. Moses forvandlede Vandet til Blod; Hexemesterne gjorde det samme. Moses frembragte Frøer i større Mængde; Hexemesterne fuldbyrdede det samme. De Mirakler, der fuldførtes ved Moses, skete ved

Guds Magt; de, der fuldførtes ved Hexemesterne, skete ved Djævlens Magt. Somme af de ved Moses fuldbyrdede Mirakler var det ikke Hexemesterne tilladt at fuldbyrde; men saavidt som Herren tilstedte dem at gjøre Mirakler, gjorde de nøiagtigen de samme Ting som Moses gjorde. Hexen i Endor fuldbyrdede et stort Mirakel, idet hun, efter Sauls, Israels Konges, Forlangende, bragte Samuel op fra de Døde. Dersom denne Qvinde var besiddet af en ond Aand, da er vi nødt til at indrømme, at Djævelen har stor Magt; thi hun formaaede igjennem den overnaturlige Kraft, under hvis Indflydelse hun var, at aabenbare Saul, uagtet han kom forklædt til hende. At hun virkelig bragte Samuel op, det er øiensynligt af den Samtale, der foregik imellem Saul og Samuel: endvidere, Samuel profeterede til Saul angaaende hvad der skulde vederfares ham og al Israel; og den næste Dag var Forudsigelsen bogstavelig opfyldt. (1. Sam. 28.) Det lader til, at Profeten Samuel var temmelig ilde tilfreds, idet han blev forstyrret i hans rolige Hvilested; thi efterat Kongen af Israel havde bøiet sig for ham, sagde Samuel til Saul, hvorfor har du gjort mig Uro med at hente mig op?

3. Som et endmere klart Beviis paa at Djævelen kan gjøre Mirakler siger Jesus: „Der skal opstaa falske Christi og falske Profeter og skal gjøre store Tegn og Undergjerninger; saa at, dersom det var muligt, skulde de bedrage selv de udvalgte.“ (Matth. 24. 24.) Som et andet Exempel paa Djævelens Mirakelkraft, vi er underrettede om, at den Mand, der var besat af en Legion, havde ofte været bundet med Lænker og Kjæder, og havde sønderrykt Kjæderne og sønderslidt Bøierne.“ (Mark. 5. 4.) Det Mirakel at sønderbryde Kjæder og Lænker er lige med det Mirakel Samson gjorde, idet han søndersled Strikker af Bast og nye Reb. (Domm16 9—12.) Jesus siger: „Mange vil sige til mig paa den Dag: Herre, Herre, har vi ikke profeteret i dit Navn? har vi ikke udkastet Djævle i dit Navn? og har vi ikke gjort mange Undergjerninger i dit Navn? Og da vil jeg bekjende for dem: jeg kjendte eder aldrig; viger bort fra mig, I, som beflitter eder paa Uret!“ (Matth. 7. 22. 23.) Af de foregaaende Vers i Forbindelse hermed erfarer vi, at falske Profeter og saadanne, som sige: Herre, Herre, men ikke gjøre hans Villie, men beflitter sig paa Uret, skulde udføre Undergjerninger og gjøre store Prætensioner, ei alene for Mennesker, men for Herren. Djævelen assisterer altsaa dem, der beflitte sig paa Ugudelighed, til at fuldbyrde store Tegn og Undergjerninger. Dersom den nærværende Oversættelse af Bibelen er sand, har han Magt til at vise Syner, thi der siges, at han viste vor Frelser „Alle Verdens Riger“, og der siges ogsaa, at „Satan selv forvandles til en Lysets Engel“.

4. Johannes forudsiger, at en vis Magt skulde opstaa og at den skulde gjøre „store Tegn, saa at den endog kommer Ild til at falde ned fra Himlen paa Jorden for Menneskenes Aasyn; og den forfører dem, som boer paa Jorden, for de Tegns Skyld, hvilke er givne den at gjøre for Dyrets Aasyn.“ (Aabenb. 13. 13, 14.) Strax forend Christi anden Tilkommelse vil der være en almindelig Samling af Nationerne imod Jøderne, imod Jerusalem: disse Nationer vil samles i Armageddon-Dal nærved Jerusalem, efter hvilket Herren vil ødelægge dem. Denne store Bevegelse af alle Nationer imod Jøderne vil iværksættes ved Hjælp af ugudelige Mirakler. Johannes taler derom saaledes: „Og jeg saae af Dragens Mund og af Dyrets Mund og af den falske Profets Mund udkomme tre urene Aander, som lignede Frøer. Thi de er Djævelens Aander, og gjøre Tegn; og de gaa ud til Jordens, ja hele Jorderiges Konger,

at samle den til Krigen paa Guds den Almægtiges hin store Dag. See, jeg kommer som en Tyv. Salig er den, som vaager, og bevaer sine Klæder, at han ikke skal gaae nøgen, og de skal see hans Skam. Og han forsamlede dem til det Sted, som kaldes paa Hebraisk Armageddon." (Aabenba. 16. 13—16). Aarsagen til at Herren vil tilstede Djævelen at gjøre Mirakler, forat forføre „Jordens, ja hele Jorderiges Konger," er fordi de vil iforveien have forkastet "det evige Evangelium;" derfor vil Djævelen forføre dem, og lede dem fremad til Fordærvelse, ligesom han gjorde med Egypterne. Denne samme Magt profeterer Paulus om, saaledes: — "Og da skal den Uretfærdige aabenbares, hvilken Herren skal fortære med hans Munds Aande og nedbryde ved sin Tilkommelses herlige Aabenbarelse. Hiins Tilkommelse skeer efter Satans Kraft med al Løgnens Magt og Tegn og underlige Gjerninger, og med Ugudeligheds Bedrag iblandt dem, som fortabes, fordi de ikke annammede Sandhedens Kjærlighed til deres Frelse. Derfor skal Gud og sende dem kraftige Vildfarelser, at de skal tro Løgnen; paa det alle skal dømmes, som ikke troede Sandheden, men havde Velbehag i Uretfærdighed." (2 Thess. 2. 8—12).

5. Dersom de foregaaende Citationer er rigtige, seer vi at Djævelen har Magt til at skabe Slanger og Frøer, og forvandle Vand-Floder til Blod — at han har Magt til at aabenbare forklædte Personer, og opreise en død Profet til at samtale med Mennesker her paa Jorden — at han har Magt til at bryde Kjæder og Lænker — at forvandle sig selv til en Lysets Engel — at vise alle Verdens Riger til Christum — at gjøre store Tegn og Undergjerninger, og kalde Ild ned fra Himlen — og tilsidst, hans Magt vil vorde saa forunderligen tilkjendegivet, at endog "Jordens, ja hele Jorderiges Konger" vil lade sig forføre ved hans Mirakler, og blindt lede til Slagte-Dalen, hvor de vil vorde fortærede ved Christi Tilkommelses herlige Aabenbarelse. Alle disse Ting har Djævelen gjort, og han vil gjøre dem, dersom den Engelske Oversættelse af Bibelen er korrekt.

6. Man vil maaskee spørge, hvorledes skal vi skjelne imellem de Mirakler der gjøres ved Guds Magt, og dem der gjøres ved Satans Magt? Vi svarer i Pauli Sprog, "han som er aandelig dømmer alle Ting." Men eftersom Majoriteten af Verden er ikke aandelig, vil vi udpege andre Regler hvorved de to Magter kan tydelig adskilles. Hvor Mirakler gjøres ved Guds Magt, der vil findes en sand og ret Lærdom, ikke blandet med Vildfarelse: hvorsomhelst Mirakler gjøres ved Djævelens Magt, der vil findes mere eller mindre falsk Lærdom. Hvorsomhelst Mirakler gjøres ved Guds Tjenere, de vil gjøre dem i Jesu Christi Navn, efterat have adlydt Evangeliets Ordinanzer: naar Djævelens Tjenere gjør Mirakler, dersom de paastaaer at gjøre dem i Christi Navn, vil det findes ved Undersøgelse at de have ikke adlydt Christi Ordinanzer, og derfor tilsteder han Djævelen at forføre dem; men det er oftere Tilfældet at de ikke udfører dem i Christi Navn, eiheller paa den Maade han har beskikket, saa som Tilfældet er med Mesmerisme, Søvngjængerisme, o. s. v. Hine der gjør Mirakler ved Guds Kraft, har i Almindelighed et Budskab at publisere til Folket ved Myndighed fra Gud. De fleste af dem der gjør Mirakler ved Djævelens Magt, gjør ikke Paastand paa nogetsomhelst Budskab; eller dersom de paastaaer at have et Budskab at overantvorde til Folket, vil det, naar man efterseer det, findes at være blandet med Vildfarelse.

7. Endskjøndt Djævelen kan gjøre store og underlige Mirakler, er der

dog altid noget i Forbindelse med dem der vil dygtiggjøre Menneskene, dersom de er tilstrækkelig ydmyge, til at indsee at de er ikke af Gud. Dersom det var umuligt at skjelne imellem de to Magter, da vilde Mirakkel-Beviis være aldeles intet Beviis til Gunst for guddommelig Aabenlaring: men vor Frelser betragtede Mirakler som hans egen Missions klare Beviis — derfor siger han: „Men jeg har et større Vidnesbyrd end Johannes'; thi de Gjerninger, som Faderen har givet mig at fuldkomme, disse Gjerninger, som jeg gjør, vidner om mig, at Faderen har udsendt mig. Og Faderen, som har udsendt mig, har selv vidnet om mig; I har aldrig hverken hørt hans Røst, eller seet hans Skikkelse." (Joh. 5, 36, 37). Atter, Jesus siger: „Dersom jeg ikke gjør min Faders Gjerninger, troer mig ikke. Men dersom jeg gjør dem, om I end ikke vil tro mig, da troer Gjerningerne; paa det I kan kjende og tro, at Faderen er i mig, og jeg i ham." (Joh. 10. 37, 38). Andensteds sagde han til Philippum: „Troer mig dog for disse Gjerningers Skyld." Og paa et andet Sted sagde han: „Havde jeg ikke gjort de Gjerninger iblandt dem, som ingen anden har gjort, havde de ikke Synd." (Joh. 15. 24).

8. Af alle disse Udsagn, og mange andre af lignende Natur, forstaaer vi at Mirakler betragtes som et klart Beviis i Gunst af de aabenbarede Sandheder af Himlen, og derfor maa der være en stor Forskjel imellem de to Magters Tilkjendegivelser: denne Forskjel er saa stor at ingen Person kan være retfærdiggjort i at dømme vrangt i Sagen: den der tilregner Gud et ondt Mirakkel, eller tilregner Djævelen et Mirakkel der er gjort ved den Hellig-Aands Kraft, begaaer en Synd som ikke let vil blive tilgivet. Esaias siger: „Vee dem der kalder det onde godt, og det gode ondt; som sætter Mørke for Lys, og Lys for Mørke." (Esaias 5. 20). Da Pharisæerne beskyldte Jesum for at gjøre Mirakler ved Beelzebub, svarede han dem strax at Bespottelser imod den Hellig-Aand skulde ikke tilgives. (Mark. 3. 22—30). Dersom Mirakler ikke var bestemt til at overbevise Mennesker om Sandheden, vilde Jesus aldrig have bebreidet de Stæder hvori de fleste af hans Mirakler var gjorte, fordi de ikke omvendte sig." Men han udtalte et svært Vee over Chorazin, Bethsaida, og Kapernahum, fordi de havde forkastet de kraftige Gjerninger han havde gjort i dem, og sagde, at det skulde være mere taaleligt for Tyrus, Sidon, og Sodoms Land „paa Dommens Dag end for dem." (Matth. 11. 20—24). Alle disse Exempler yder tilstrækkelig klart Beviis paa at de to overnaturlige Magter kan skjelnes fra hinanden med den sandeste Vished.

9. Mirakler, naar de tages alene, er intetsomhelst klart Beviis om nogen Persons guddommelige Mission; men naar de tages i Forbindelse med en reen hellig og ufeilbarlig Lære, da er de klare Beviser af stærkeste Slags, og om de forkastes, da vil bringe den Genêration hvoriblandt de gjøres under den største Fordømmelse. Mange Profeter har været sendt med en guddommelig Aabenbaring til Mennesket, og har aldrig gjort noget Mirakkel til at bekræfte deres Mission, og dog blev Folket fordømt for at forkaste deres Vidnesbyrd. Profeten Noa kom profeterende om en af de meest universelle Domme der nogensinde tilstødte Menneskeslægten, og hele Verden blev fordømt fordi den forkastede hans Profeti; Folket blev fordømt fordi ikke lyttede til ham, og dog læser vi ikke at han gjorde nogen Mirakler. Lot blev sendt til at advare hans Slægtninge i Sodoma om den forfærdelige Dom som snart skulde udgydes over Staden; Folket fordømtes fordi de ikke lyttede til ham, og dog

læser vi ikke at han gjorde nogen Mirakler. Esaias og Jeremias kom med et guddommeligt Budskab til Israel, men vi har ingen Beretning om at de gjorde nogen Mirakler indtil mange Aar var forløbne fra den Tid deres Mission tog sin Begyndelse; dog blev Israel fordømt for ikke at antage deres Aabenbaringer. Ezekiel monne ikke i Begyndelsen bekræfte sin Mission ved Mirakler. Zacharias og Malachias, og mange andre, monne ikke, saavidt os er bekjendt, stadfæste deres Bøgers guddommelige Myndighed ved Mirakler. Jonas da han var sendt til den store Stad Ninive, gjorde, saavidt Historien beretter, ingen Mirakler, der var synlige for Folket i den Stad; dog, de annammede hans Budskab som guddommeligt, og omvendte sig paagrund af hans Prædiken. En af de største Profeter der var nogensinde født af en Qvinde gjorde ingen Mirakler til at bevise hans guddommelige Mission. Skriften siger udtrykkelig at „Johannes gjorde ingen Mirakler"; (Joh. 10. 41) og dog, de Skriftkloge og Pharisæerne forkastede Guds Raad imod deres egne Sjæle idet de forkastede Johannes' Mission.

10. Dersom Gud har, fra Tid til Tid, sendt Profeter iblandt Menneskene uden at bekræfte deres Mission ved Mirakler, og har fordømt Folket eller den Slægt til hvem de var sendt, fordi de vilde ikke annamme deres Vidnesbyrd, hvor meget mere vil han fordømme et Folk eller en Generation til hvem han sender et Budskab, der er bekræftet ved Mirakler? Dersom Sodom og Gomorra fordømtes fordi de forkastede et guddommeligt Budskab uden Mirakler, hvormeget større vil det Folks Fordømmelse være som forkaster det endnu større Vidnesbyrd med Mirakler?

11. Af det foregaaende erfare vi, at en Profet kan være en sand Profet og dog ingen Mirakler fuldbyrde; og derfor, de der har den ugudelige Dristighed at sige at de vil ikke tro paa nogen ny Aabenbaring medmindre Gud skal bekræfte den ved Mirakler, de staaer paa en meget syndig og farlig Grund: thi dersom saadane ugudelige Subjekter havde levet paa de Tider naar Gud sendte Budskaber, der ikke blev bekræftede ved Mirakler, da vilde de sikkert have forkastet dem. Vi er overbeviist om at ingen Person som har læst Skrifterne, og som har Gudsfrygt for Øie, vilde nogensinde vove at sige at han vilde forkaste enhver Ting som bar Navn af ny Aabenbaring, medmindre Gud vilde stadfæste det ved Mirakler.

12. Herren ledsager altid sit Ord, naar det aabenbares, med tilstrækkeligt Vidnesbyrd til at bevise dets guddommelige Myndighed, endskjøndt han ikke altid giver det samme Beløb af Beviislighed. Han dømmer Mennesket overeensstemmende med de Vidnesbyrd som han giver; hvor meget gives, meget vil kræves; hvor kun lidet gives, kun lidet kræves; hvor intet gives, intet kræves.

13. Som vi allerede har stadfæstet, Herren, i sin store Barmhjærtighed, har nedladt sig til at give Mirakkel-Beviislighed til at stadfæste den store og herlige Aabenbarings — Mormons Bogs, guddommelige Troværdighed. Derfor, Mormons Bog er stadfæstet ved langt større Vidnesbyrd end mange af Bibelens Bøger, hvilke ikke blev bekræftede til den Slægt, i hvilken de aabenbaredes, ved Mirakkel-Beviislighed. Det er unyttigt for vore Fiender at sige, at der har ingen Mirakler været gjort bekræftende Mormons Bog, naar der er Ti-Tusinder af Folk som kan bære og bærer Vidnesbyrd som Øievidner til det modsatte. Vi har allerede fortalt, i det sidste Nummer af denne Række, det første Mirakkel der blev gjort i denne Kirke. Ud af de

mange Tusinder der har siden været fuldbyrdede, omtaler vi i Ydmyghed de følgende, saaledes som de er publiserede i the Millennial Star.

14. **Et stort Mirakel: Fortælling af Reuben Brinkworth.**

„Den anden Juli, 1839, gik jeg ombord paa Skibet Terro, ført af Commandør Sir J. Franklin, som dengang var ved at seile ud paa en Reise for at opdage en nordvestlig Gjennemvei til Indien. Da vi vendte tilbage til England, landede vi paa Bermuda den 16de Juli 1843, og om Eftermiddagen den samme Dag indtraf et forfærdeligt Tordenveir, i hvilket jeg pludselig berøvedes baade Hørelse og Mæle. Paa samme Tid blev fem af mine Kammerater, nemlig John Ennis, William Collins, John Rogers, Richard King, og William Simms, bortkaldte til Evigheden. Jeg forblev ufølsom i femten Dage — fuldkommen ubevidst om alt hvad der foregik omkring mig, men ved Fornuftens Tilbagevenden, kom jeg til den rædsomme Vished at jeg var berøvet to af mine Evner. Jeg erindrer vel den Periode, og skal bestandig vedblive at erindre den — intet Sprog kan beskrive de frygtelige Følelser der gjennemgik mit Sind da jeg kom til fuld Kundskab om min virkelige Tilstand. Jeg vil her bemærke, at Religionen havde aldrig uroliget mit Sind; eiheller monne den Gjenvordighed, jeg var kaldt til at lide, opvække nogen religiøs Følelse; alligevel følte jeg en vis Taknemmeligheds-Følelse, at jeg ikke havde mødt den samme Skjæbne som mine mere ulykkelige Staldbrødre; dog jeg maa til min Skam, tilstaa, at den var ikke rettet til den store Magthaver af alle Begivenheder, som kunde have taget mit Liv ligesom mine Staldbrødres Liv, om han havde villet det. Det var ikke hans Plan. Jeg blev skaanet, og er nu et levende Vidne om hans Miskundhed til de meest gudsforgangne Syndere, dersom de vil vende om og søge hans Ansigt. Paa hin Tid var jeg omtrent 19 Aar gammel. Efterat have tøvet paa Bermuda omtrent tre Uger, satte vi atter Seil for England, og kom til Chatham den 14de December. Jeg blev der blot 14 Dage, hvorefter jeg gik til London, og, ved nogle artige Gentlemen's Assistance, traadte jeg ind i Døvstumme-Indstitutet i Old Kent Road, hvor jeg forblev 10 Uger, men da jeg ikke syntes om Indesprærrelsen, og værende fra Hjemmet, blev jeg utilfreds og ulykkelig, og besluttede at forlade det, og udførte ogsaa denne Beslutning. Jeg gik da til George Lock's, Oxford Arms, i Sølvgaden i Reading, hos hvem jeg levede 18 Maaneder, underholdende mig selv hele den Periode af den Gage jeg havde fortjent ombord paa Terror. Jeg gik siden til Rugby, ikke forat blive der, men paa Veien til min Moder i Stroud i Gloucestershire.

„Jeg vil her fortælle en Omstændighed af Grusomhed, som jeg kom til at lide: værende tørstig, jeg tren ind i et Værtshuus forat faa noget at drikke; der var Gentlemen i Conversations-Værelset, som, da de saae at jeg var stum, foreslog mig at komme til dem, og gjorde skriftlige Spørgsmaal, hvilke jeg besvarede paa samme Maade. Medens jeg var saaledes bleven spurgt, een af Mændene gik ud og hentede en Politibetjent, som halede mig væk til Varetægtsarresten, hvor jeg blev holdt hele den Nat, den næste Dag, og følgende Nat, indtil jeg om Morgenen den anden Dag blev kaldt op for en Øvrighedsperson, som befalede at jeg skulde bringes til en Doktor, hvor jeg undergik en Operation, nemlig: at faae min Tunge skaaren paa to Steder: han blev tilstrækkelig overbeviist om, at jeg var baade døv og stum, og da blev jeg løsladt. Formedelst den Behandling jeg havde modtaget, var jeg fast bestemt paa at gaa til en anden af Øvrighedspersonerne i den By, til hvem

jeg fortalte Skriftligen hvad der var foregaaet. Han sagde meget Lidet til mig, kun at han vilde skrive til London desangaaende, og jeg har siden hørt af en Gentleman, at den Övrigheds-Person, som examinerede mig, var bleven flyttet fra sit Embede. Jeg fortsatte da min Reise til Stroud, hvilket jeg naaede uden nogen videre Uleilighed, og forblev der i to Dage. Jeg gik da til Newport i Monmouthshire, og tilbragte min Tid i at undervise i Døvstumme-Alfabetet for omtrent tre Aar, ved Enden af hvilke jeg blev bekjendt med de Sidste Dags-Hellige. Paa den Tid logerede jeg paa et Værtshuus, Holderen James Durbin, med Tegnet „Gylden Løve,“ i Pentonville. Een af Gjæsterne i dette Huus overtalte mig til at komme og bo hos ham og hans Broder som var et Medlem af de Sidste-Dags-Helliges Samfundt. Der blev jeg først bekjendt med de Lærdomme som læres ved dette Folk, ved Hjælp af Læsning, og ved Hjælp af Finger-Alfabetet. Jeg vedblev at undersøge dem omtrent 3 Maaneder, da følte jeg mig overbeviist om Sandheden af hine Lærdomme som siden har været saa velgjørende til min timelige og evige Velfærd. Den 22de September havde jeg, ved Hjælp af Døvstumme-Alfabetet, samtalet frit med nogen af de Hellige, og havde fast bestemt at døbes den Aften; derfor jeg udtrykte min Attraa at annamme Daabens Ordinanz, og blev taget med til Kanalen tidlig om Morgenen den 23de, og blev døbt i Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands Navn; saasaare mit Hoved kom op af Vandet, hørte jeg Personers Røster paa Slæbestedet, og dette var den første Lyd jeg havde hørt siden Berøvelsen af min Hørelse paa Øen Bermuda i 1843. Med min Hørelse kom ogsaa mit Mæle, og de første Ord jeg yttrede var — „Takket være Herren, jeg kan atter tale og høre saa vel som nogen af Eder.„ Jeg behøver neppe at omtale min egen Overraskelse i det Øieblik, men saadan var den, og det synes vidunderligt for mig selv, ikke at han er i Besiddelse af saadan Magt, men at han skulde udvise den for min Skyld. Jeg har megen Aarsag til at prise ham og forherlige hans hellige Navn, thi i Lydighed til hans guddommelige Befalinger, jeg ei alene annammede Synds-Forladelse, hvilken jeg agter over alle jordiske Velsignelser, men blev ogsaaa befriet fra min Døvhed og Stumhed; og nu kan jeg høre ligesaa tydelig og tale ligesaa flydende som jeg nogensinde gjorde, endskjøndt jeg havde været berøvet begge disse Evner for over fem Aar, ikke værende istand til at høre den stærkeste Lyd, eiheller at bruge min Tunge til Tale.

„Der er en Feiltagelse i the Merlin om Datummet af min Landgang paa Bermuda: der skulde staa 1843 istedetfor 1840. Den samme Vildfarelse viste sig ogsaa i **Millennial Star** Nr. 22 af 10de Aargang, og som var foraarsaget ved at udtrække Beretningen fra hint Blad.

„Følgende Individer er Vidner til min Daab: —

„**Henry Naish,** „**John Roberts,** „**John Walden,**	Medlemmer af Kirken.
„**Jane Dunbin,** „**Thomas Jones,** „**Jakob Naish,**	Ikke-Medlemmer.

Den Blinde helbredet.

„Berrien i Montgomeryshire i Nordwales den 23de Mai 1849.

„Jeg føler det at være min Pligt, at indgive følgende Beretning til Autoriteterne i Jesu Christi Kirke, forat vise at Guds Magt tilkjendegives i hans Menighed i de sidste Dage, ligesom i de forrige Apostlers Menighed, nemlig: — Min Datter Sophie Mathilde, otte Aar gammel, blev i Mai Maaned 1848 plaget med en Sygdom i sine Øine, hun tabte snart Synet af hendes venstre Øie, og efter at have henvendt sig til medicinsk Hjælp, istedenfor at gjenoprette Synet tabte hun ogsaa strax Brugen af det andet Øie; — Chirurgen sagde at der var lukket til for Øiestenene, og frygtede at hun kunde aldrig faae sit Syn igjen. Man raadede mig til at forsøge en meget omtalt Chirurg i Shrewsbury i Grevskabet Salop, hvor jeg i Juni 1848 sendte hende hen med hendes Moder, eftersom hun var nu ganske blind og den stakkels lille Skabnings Lidelser var ubeskrivelige, endskjøndt Herren dygtiggjorde hende til at være taalmodig i hendes Gjenvordigheder; hun blev i Shrewsbury en fjorten Dage, men til ingen Gavn, og for sidste Gang at tye til Menneske-hjælp, raadede man mig at sende til en berømt Øienlæge i Liverpool (Dr. Neile) under hvis Behandling hun lindredes, og en gradviis Forbedring fandt Sted, til vor store Glæde, indtil samme Aars Efteraar. Jeg korresponderede med Dr. Neile, som ønskede at jeg skulde fortsætte den Behandling han havde foreskrevet, men det var alt til ingen Nytte, thi hun faldt tilbage i den samme Tilstand som tilforn og var i total Mørke hele Vinteren under smertelige Lidelser, og i Februari dette Aar, 1849, var hun hentæret til den bare Beenrad, da min Svoger aflagde mig et Besøg førend hans Indskibning til Californien, og fortalte mig at dersom jeg vilde have Tro paa den Herre Jesum Christum, og sende Bud til Menighedens Ældste, troede han at hun vilde vorde helbredet. Jeg var ogsaa snart istand til at tro, og adlød St. Jacobs Befaling, Menigheden opsendte sine Bønner for os, og jeg fandt, takket være Giveren af alt Godt, allerede nogen Forbedring førend Ordinanzen var fuldbyrdet. Paa den følgende Sabbath. Ældsterne Dudley og Richards fra Pool Quay, kom til mit Huus og forrettede Ordinanzen med mit Barn, Pinen forlod hende snart, og hun var snart, ved Guds Magt og de trofastes Bønner, gjengivet sit Syn og sit Helbred, og takket være den Almægtige Gud, hun nyder endnu disse store Velsignelser; haabende at De vil fryde Dem i Herren med mig for hans store Barmhjærtighed imod mig.

„Jeg forbliver, o. s. v. o. s. v.

Henry Pugh"

London, 9de Juni 1849.

„Elskelige Præsident Pratt, — Ikke alene har Helbredelses-Kraften været udviist paa een, men jeg kan sige, endskjøndt vi har ikke været organiseret i en Green et Aar, at mange er bleven helbredede. Jeg vil tage mig den Frihed at nævne nogle faa Tilfælde af de mange: — Søster Emma Spirring mødte et Ulykkestilfælde medens hun stegte noget Kjød: Panden væltede, og det kogende Fidt sprang op i hendes Øie og paa hendes Ansigt, og fra Fredag til Søndag kunde hun ikke see med Øiet. Jeg, i Herrens Navn, salvede hende med Olie, og lagde mine Hænder paa hende, og det Øieblik jeg tog

mine Hænder bort af hendes Hoved, sagde hun, i Nærværelse af en Forsamling, at hun kunde see, og al Smerte var forbi.

„Et andet Tilfælde var med en Mand ved Navn Granham, som havde tabt Synet af det ene Øie. Jeg salvede ham, og han fik sit Syn, og er siden kommet ind i Samfundet, og er et godt Medlem af samme.

„**W Booth,**"

"Devonschire-Stræde Nr. 68 i Sheffield den 10de Juli 1849.

„20de April. — Præsident Dunn og jeg blev anmodede om at forrette Ordinanzerne: at salve med Olie og lægge Hænder paa Broder Jackson, som havde Bylder i Øinene: han havde fuldkommen tabt Synet af det ene Øie, og det andet var farlig paavirket, men saasnart som vi havde forrettet Ordinanzen, havde han sit Syn igjen, og den samme Time gik han om i Værelset og kunde see rundt omkring sig. Han var plaget med den samme Sygdom forend han blev Sidstedags-Hellig, og var syg i 16 Uger, men sidste Gang blev han opreist igjen den tredie Dag:

"**J. V. Long**, Præsiderende Ældste.

Helbredelse af Een der var Blindfødt.

Bristol den 25de November 1849.

„Kjære Præsident Pratt, — Eftersom De var saa god at publisere det Brev jeg sendte, dateret 9de Juli 1829 indeholdende en Beretning om Guds vidunderlige Magt, som aabenbaredes i Helbredelsen af Elizabeth Ann Bounsell, hvilket opvatte stor Bevægelse iblandt de fromme Christne i denne Stad, saa vover jeg nu at skrive Dem til igjen, og sige at ovennævnte Omstændighed kom mange til at besøge Huset for at see om det var sandt. Og efter at have seet, mange frydede sig, andre spottede, sigende: „Hun vilde have kommet sig om og de Ældste havde ikke lagt deres Hænder paa hende." Iblandt de sidste var Een, der gjerne vilde have Navn af at være en stor Mand, ved Navn Charles Smith (som har skrevet een slap Tractat imod de Hellige,) som sagde, at det var ikke nok til at overbevise ham. Saa tog Moderen en anden af sine Døttre, og satte hende paa hans Knæ, og sagde: „Min Herre, er det Barn blindt? „Og efterat han havde undersøgt hendes Øine, sagde han: "jo hun er," „Velan," sagde Moderen, "Hun blev født blind: og hun er nu 4 Aar gammel; og jeg tager hende nu med mig til de Ældste af vor Kirke, forat de skal salve hendes Øine med Olie og lægge deres Hænder paa hende: og De kan besøge mig igjen, naar De har Tid, og see hende med hendes Øine aabnede; thi jeg veed at Herren vil helbrede hende, og hun vil see." „Velan," sagde han, „dersom hun nogensinde kommer til at see, det vil være et stort Beviis." Moderen bragte altsaa Barnet til de Ældste, og Ældste John Hackwell salvede hendes Øine og lagde Hænder paa hende, ikkun eengang, og Herren hørte hans Bøn, saa at Barnet kan nu see med begge sine Øine, lige saavelsom nogen anden Person. For hvilket vi alle føler taknemmelige til vor himmelske Fader, og er villige til at bære Vidnesbyrd derom til hele Verden.

„Eders i Guds Rige,

"**George Halliday.**"

"Efterskrift. Vi, Barnets Forældre, undertegner her vore Navne at ovenstaaende er sandt.

"William Bounsell.
"Elizabeth Bounsell.
"Brødgaden Nr. 12 i Bristol."

Beenbrud lægt formedelst Tro.

"Rumford den 1ste Mai 1849.

Kjære Broder Gibson, — Paa Deres Anmodning, jeg sidder nu ned at give Dem en kort Beretning om Guds Godhed og Magt, tilkjendegivet for min Skyld. Omtrent for to Aar siden, medens jeg arbeidede paa min Haandtering som Karethmager, idet jeg var med at flytte en Jernbanevogn, fik jeg min ene Hofte afled, og jeg blev bragt hjem, og da mine Forældre ikke var i Menigheden og ingen Ældster var i Byen (nemlig Sterling) saa henvendte man sig til mediciinsk Kyndighed, men da jeg var ophovnet kunde det ikke sættes ilave. Jeg blev atter undersøgt af Dr. Jaffrey og en anden ved Navn Taylor af Glasgow, som sagde at et Slags Gelee havde samlet sig i Hofteledet, og forend det kunde sættes ilave maatte dette bortskaffes ved at sætte Blodkopper, jeg blev da besat med fireogtyve Blodkopper, men det gjorde ikke godt, og jeg udstod stor Smerte i tre Uger, dernæst blev foreslaaet at jeg atter skulde have Blodkopper paa; men jeg besluttede at det skulde ikke skee; og hørende fra eder, at Ældste Samuel W. Richards fra Amerika, kom til Sterling, sagde jeg til mine Venner, at naar han kom, skulde jeg vorde helbredet, og de vilde see Guds Kraft. Overeensstemmende hermed, da han kom, han salvede mig i Herrens Navn, og Knoklen gik ind i sit Sted, og jeg stod op om Morgenen og gik til mit Arbeide, til Doktorers og Venners Forbauselse. Jeg er nu en omreisende Ældste, og har meget at gaa efter, men jeg erfarer intet ubeqvemt derved. Jeg kan faa et Tusin Vidner til at attestere Sandheden af denne Helbredelse, baade i og udenfor Samfundet.

„Jeg forbliver Deres Broder,
James S. Low.

Leamington den 4de August 1849.

„Kjere Broder, — Medens jeg besøger de forskjellige Grene i denne Conferenz, finder jeg at vor Guds Magt har udfoldet sig paa en underfuld Maade, og at de Hellige har stor Aarsag til at fryde sig. Snese kan bære Vidnesbyrd til Evangeliets Sandhed, thi Tegn og Undere følger dem der troer. De følgende Helbredelses-Tilfælde føler jeg tilskyndet til at sende Dem Beretning om, og dersom De skulde ansee dem værdige af et Sted i Stjernen da kan De indrykke dem.

„Søster Sarah Gorde, boende i Maxstoke, nærved Coleshill; den 25de November 1839 havde hun en meget stræng Nedkomst, som efterlod hende i en meget syg og lidende Tilstand, og i syv og et halvt Aar var hun næsten i bestandig Smerte. Hendes Blod syntes at løbe koldt i hendes Aarer, thi hun var næppe nogensinde varm. Hun havde regelmæssigen to Læger, og ofte tre, og henvendte sig ogsaa til andre, men trods alle disses Anstrængelser,

fandt hun ingen Lindring. Hendes Kjød svandt hen indtil hun var næsten en Beenrad; hendes Ledemod var forvredne siden hendes Nedkomst-Tid; at komme hjemme fra var hende umuligt, thi hun kunde ikke kjøres uden stor Smerte; og det var med den yderste Besværlighed at hun kunde naa omkring i Huset. Men endelig faldt en Traktat i hendes Hænder, henhørende til Christi Kirke af Sidstedags-Hellige, og medens hun læste Beretningen om Engelens Besøg til vor elskelige Profet, Joseph Smith, fyldtes hendes Hjærte med Glæde; den levende Guds Aand fæstede Vidnesbyrdet paa hendes Sind, og hun var vis paa at hendes Gjenløsnings-Dag var nær forhaanden, og troede fuldt og fast at hun vilde komme til at gaa igjen. Ved denne Tid var hun uvidende om de Lærdomme som vi prædikede, og hun troede fuldt og fast at Gud havde opreist Joseph Smith til at være en Profet til denne Slægt.

„Efterat hun havde søgt i nogle Dage, døbtes hun af Ældste Bramall i April Maaned 1847, og da hun blev konfirmeret sagde han til hende, at hun skulde vorde helbredet overeensstemmende med hendes Tro. Denne Forjettelse fyldte hendes Hjærte med Glæde, og om tre Uger fra den Dag og Time at hun var døbt var hun istand til at gaa uden Smerte; hendes Ledemod, hvilke havde været svage i saa mange Aar, blev stærke, og siden den Tid har hun glædet sig, og har været istand til at opfylde de Pligter der paahvile en Moder med en stor Familie.

„Ogsaa hendes Søn, John Gorde, havde da han var ni Aar gammel, den Ulykke, at hans Hofte gik af Led. Det medicinske Broderskab blev paakaldt, som ogsaa stræbte at sætte det i Led, men som en Følge af at det var saa meget opsvulmet var de ikke istand dertil; og saaledes forblev det i aatte Aars Tid, og saa mægtig var dets Virkning paa Konstitutionen at det standsede Legemets Vext: hans Been hang løst, saa at han kunde dreie det hvilken Vei han vilde. Endelig hørte han Christi Evangelium, og en Uge efter hans Moders Daab, dyppedes ogsaa han ned i den vaade Grav, og underligt at fortælle, han mistede sin Lamhed, hans Legeme begyndte at voxe, og fra den Tid af har han nydt god Helbred, og efter hans Udseende at dømme vilde man slet ikke formode at han nogensinde havde været svagelig.

„Jeg forbliver Deres i Christi Evangelium,

„Alfred Cordon."

„Nantyawnuith, Gergetewn, Merthyr Tydfil, 14de September 1850.

„Kjere Præsident Pratt, — Jeg indeslutter et Vidnesbyrd om et Helbredelses Mirakkeltilfælde, hvilket har fundet Sted nogle faa Dage siden i Abercanaid, jeg saae Broderen i hans Nød, og det ledsagende Vidnesbyrd han har i mit Huus, i meer end to Miles Afstand fra hans. Jeg sender det til Dem med Tilladelse til at gjøre med det som De finder passende.

„Wm. Phillips.

„David Richards' Vidnesbyrd.

„Merthyr Tydfil, den 10de September, 1850.

„Fredagen den 23de August 1850, omtrent Klokken 11, medens jeg arbeidede i Kulminen, en Steen faldt paa mig, omtrent 2 Centner tung.

Jeg blev ført hjem, og Doktoren som var nærværende sagde, at han kunde intet gjøre for mig, og sagde til dem der var omkring mig at de skulde indsvøbe mig i et Lagen saa at jeg kunde dø. Der var en Pukkel paa min Ryg saa stor som et Barns Hoved. Siden efter fortalte Doctoren een af mine Paarørende, omtrent Klokken sex om Aftenen, at jeg kunde ikke komme mig. Ældste Phillips indfandt sig forat see mig, og forrettede Kirkens Ordinanz for de Syge, og idet han i Jesu Navn bød Knoklerne at komme tilsammen, skete det, idet de gjorde en Støi ligesom naar man knuser en gammel Kurv; min Styrke kom tilbage, og nu er jeg istand til at gaa nogle Mile at bære mit Vidnesbyrd om dette store Mirakkel. Doktoren indfandt sig forat see mig og var forbauset, og sagde i Vidners Paahør at min Rygrad var knækket; men at den nu var heel, og at jeg nu kom mig igjen saa vel som noget Menneske han nogensinde saae. Mange af vore største Fjender bekjendte at jeg var helbredet ved Guds Kraft, og mange, som kom her idag, som hørte om mit Ulykkestilfælde, blev slagne med den største Forbauselse. Men jeg takker min himmelske Fader for hans Miskundhed imod mig, haabende at jeg skal leve og tjene ham mere trofast herefter end nogensinde.

D. Richards.

„**Morgan Mills,** „**Thomas Rees.** „**John Thomas,** „**Henry Evans,**	Vidner.

Spedalskhed helbredet.

„Vogtergade Nr. 9, Springfield Lane, Salford, 19de Mai, 1849.

„Det var sidste Vinter, at et ungt Fruentimmer tiltalte mig i Tømmermands-Hallen, hun var en Datter af en Overskjærer og hedde Lea, boende i Kokkegaden i Salford, og sagde, at hendes Forældre ønskede at jeg skulde gaa og see til hendes Broder, som var meget elendig af Spedalskhed. Jeg gik i Selskab med een eller to af mine Brødre. Jeg troer jeg har aldrig seet Nogen saa elendig som Drengen var (med Undtagelse af Smaakopperne); hele den nedre Deel af hans Ansigt og under hans Hage, saa vel som Bagdelen af hans Hænder og Haandledder, var en heel Masse af Skurv; isandhed, man kunde ikke sætte en Knappenaals-Od ind imellem, saa tykt var det. Han var $8\frac{1}{2}$ Aar gammel, og havde lidt deraf siden han var 6 Maaneder gammel, de havde ham paa Manchesters Hospital og Salfords Hospital, og er ved denne Tid ifærd med at betale den Chirurg's Regning der kom til ham som en privat Patient. Chirurgen fortalte hans Forældre at han kunde intet gjøre for ham, eftersom Sygdommen var altfor giftig til at Medicin kunde faa Bugt med den. Hans Forældre fortalte mig at de vidste ikke hvad det var at have ordentlig Nattero med ham, og at det ofte medtog tre Timer at vadske ham. Den første Nat vi havde været der, havde de Ro hele Natten, og tre Uger efter var han ganske fri, og hans Kjød var fornyet saa at det var ligesom et ungt Barn's.

„John Watts"

„Vorlandi Fifeshire i Skotland.“

„Til alle hvem det kan angaa. Dette er til at forsikkre at jeg i Aaret 1837 var betagen med en Sygdom der lignede Spedalskhed, og forsøgte alt hvad jeg kunde for at faa en Kur, men jeg kunde ikke, og alle de Doctorer jeg henvendte mig til kunde intet godt gjøre mig; og det vedblev med mig over hele mit Legem indtil September Maaned 1843, da jeg gik og blev døbt i Jesu Christi Kirke af Sidstedags-Hellige, af William Mac Farland, Eldste af nævnte Kirke, den 1ste September 1843, og den samme Nat Spedalskheden forlod mig.

„Jenet Ridd.

William M' Farland,
James Crystal, Vidner.
Alexander Ridd.

„Derby, den 17de September 1849.

„Et andet mærkværdigt Tilfælde er det med en Søster i denne By, ved Navn Cumberland, som havde været svart plaget indvortes for syv Aar, i hvilken Tid hun nød medicinsk Pleje af de meest berømte Mænd af det Fag; saasom: Doctor Haigate af Derby; Doctor Robinson af Northampton; ogsaa under Behandling af Hospitals-Chirurgen af Loughborough, men alt til ingen Nytte; hun blev værre endnu. Somme sagde det var Leversot, andre sagde at det var Svindsot. Hun var ogsaa udvortes plaget med en Sygdom i hendes Hud, og hendes Legeme var fuldt af Bylder fra Hoved til Fod, i mange Aar. Intet syntes at gjøre hende noget godt, og man antog at Døden alene kunde gjøre Ende paa hendes Lidelser, men til hendes store Glæde hørte hun, mod Slutningen af sidste Aar, de Sidstedags-Hellige prædike Evangeliet, og hun troede og adlød samme, og var snart helbredet, og har, fra den Tid til nu været ved god Helbred og Styrke. Hun bærer nu Vidnesbyrd om Guds Magt der er udviist paa hende, baade i Ord og Person for alle omkring. Mængder, baade i og udenfor Samfundet, er Vidner til det samme, og selv de der ikke troer paa Evangeliet kan ikke undlade at erkjende at det er et stort Mirakkel. Jeg kunde gjerne skrive flere Timer om slige Tilfælde, men lader det være for nærværende Tid. Sluttende med Pauli Ord, „Vort Evangelium er ei alene i Ord, men i Kraft og stor Bestandighed.“

„Som et Vidne om det samme, jeg underskriver mig, Deres i Sandhed

„John Wheeler.“

„Shropshire, Shemington, nærved Market Drayton, 9de September 1849.

„Kjære Præsident Pratt, — I Juni 1848 blev jeg anmodet af Søster Walsh, om at velsigne hendes Datter, hvis Hoved var i een Masse af Bylder, saa at hun kunde ikke dreie det uden at dreie hendes hele Legeme. Jeg forrettede Handlingen, og om faa Dage var hun karsk igjen, og er nu et Medlem af Christi Kirke af Sidstedags-Hellige

„Eders i Evangeliet,

„William Heywood.“

Brok kureert.

Clackmanan den 29de Mai 1849.

„I Begyndelsen af Aaret 1848 var der, i Clackmanan Green, en Dreng af omtrent sex Aars Alder, en Søn af Broder John og Søster Margaret Hunter, som af alle de medicinske Mænd var erklæret for ulægelig, og hvis Sygdom de kunde ikke forstaa sig paa, og som Følge deraf var han hensvunden saa at han var næsten ikkun Skind og Been. Sengeliggende blev han betjent af Ældste John Sharp, som nu er reist til Amerika, og Ældste John Russell, som endnu er her, og de salvede ham med Olie i den Herres Jesu Navn, og næste Dag løb han omkring og var fuldkommen karsk, og har vedblevet at være karsk altid siden.

„John Hunter.

„John Russell.)
Margaret Hunter.") „Vidner til ovenstaaende.

„I Marts Maaned, dette Aar 1849, blev en ung Dreng, Søn af Søster Ann Hunter, i Clackmanan, som var svart plaget med Brok, salvet for samme af Ældste John Russell, og næste Dag var han ganske vel og er endnu vel, han var lidt over tre Aar gammel, og var født med Brokskade.

„John Russell,)
David Russell.) „Vidner til ovenstaaende.
Ann Hunter.")

„Wolverhampton den 29de Januari 1850.

„Søster Mary Bolland, 25 Aar gammel, og boende i Pøl-Stræde i Wolverhampton, havde havt svare Lidelser formedelst en Brokskade lige siden hendes Nedkomst i Efteraaret 1847, indtil hendes Daab, den 7de December 1849. Hun havde lige til hendes Daabs Tid været vant til et Brokbaand, men fra den Stund af, da han traadte i Vandet, har hun ganske undværet det, thi hun blev fuldkommen helbredet i Daaben; til Vidnesbyrd om dette de undertegnede Vidner underskriver deres Navne, og med det samme udtrykker deres Taknemmelighed til den Almægtige Gud for denne og de mange andre Tilkjendegivelser af hans Godhed hvilken vi alle fra Tid til Tid erfarer:

„Eders o. s. v.

„James Bell.

„Mary Bolland,)
Sara Hutchence,) Vidner.
Olivia Saters.)

Febre fordrevne.

„Skovmøllegaden i Dunfermline, Fifeshire i Skotland.

„Til alle hvem det kan angaa. Dette er til at forsikkre, at jeg var i Borland den 8de Januar, 1849, og der var en Pige ved Navn Chatharine Kidd, som laa meget syg af en Feber, og var lige ved Døden,

og der var allerede tillavet endeel af hendes Ligklæder, for man ventede hvert Dieblik at Aandeu skulde forlade hende; saa blev jeg kaldt til at see hende, og jeg gik; og de spurgte mig om jeg vilde forrette Kirkens Ordinanz for hende, og jeg sagde at jeg vilde saa i Forening med Ældste M'Farland, jeg salvede hende med Olie og lagde Hænder paa hende i Jesu Christi Navn; og da jeg var færdig, sagde jeg dem at hun vilde faa det bedre, og Folket der var i Huset, sagde at dersom det skete, vilde det være et Mirakkel: fra den Time af fik hun det bedre, og Ligklæderne lagdes tilside. Nu for dette giver vi vor Herre og Frelser Jesum Christum al Æren og Herlighed, baade nu og for stedse, Amen.

William Athole Macmaster.

„**William M'Farland,**)
„**Mrs. M'Farland.**) Vidner.

"Sheffield, 28de Juni 1849.

„Under Dato af 2den Mai 1847. — Mrs. Rodger sendte Bud efter mig, forat lægge Hænder paa hendes Datter, som var opgivet af Lægerne. Sygdommen var Tyfusfeber, hun var hensvunden til en fuldkommen Beenrad, hendes Been var færdige at komme igjennem Skindet, og hendes Legeme havde mange og store Bylder; aldrig tilforn saae jeg saadan en Gjenstand for Medynk. Forend jeg administrerede i Ordinanzen, prædikede jeg Evangeliet til dem, thi de var udenfor Samfundet. Jeg opfordrede dem alle til at knæle ned, da gav jeg hende nogen Olie indvendig og lagde Hænder paa hende i Herrens Navn og truede Sygdommen; og medens jeg endnu havde mine Hænder paa hendes Hoved saae jeg hende vel, og hun gik omkring som en af de karskeste og meest blomstrende Piger paa det Sted. Hun begyndte strax at komme sig, hun sov trygt og sundt den Nat, og om Morgenen forlangte hun Frokost. Det gik som jeg havde sagt det. Hendes Moder kom ind i Samfundet, men hendes Fader forbliver en Fjende indtil denne Dag;

„Med behørig Agtelse, jeg er eders,

„**Hezekiah Mitchell.**"

"Devonshire-Stræde Nr. 68, Sheffield, den 18de Mai 1849.

„En lille Pige, Datteren af Broder og Søster Bolyn i Pinstone-Gaden, var angreben af Skarlagenfeber; Moderen var bange, og hentede Doktoren, som beredte en Dekokt for Barnet at tage ind, men da Faderen kom hjem, kastede han Medicinen bort, og anskaffede nogen Oliven-Olie, hvilken blev indviet af Ældste Dunn, Burgess, og mig selv, og blev da administreret af Faderen, og Sygdommen forlod hende den samme Time; deres lille Dreng var da angreben af den samme Slags Feber; da Doktoren kom ind at see til den lille Pige saae han hende gaa og lege med Børnene, og sagde: „Hvad! hun er bedre!" „Ja, min Herre," sagde Moderen. „Har De givet den lille Pige al Medicinen?" „Nei, min Herre;" „O velan, bliv ved at give Drengen den samme Medicin, saa vil han snart være bedre." De forrettede Helbredelses-Ordinanzen, indstiftet af vor Frelser, og Drengen var karsk igjen

den samme Dag; en anden af Familien blev da angreben, og de administrerede den samme Medicin, (Oliven-Olie), hvilken bragte en øieblikkelig Kur.

„Eders i den sande Pagt,

„J. V. Long, Præsiderende Eldste."

„Cheltenham, den 5te August, 1849.

„Kjere Broder Pratt, — Jeg skriver for at underrette Dem om to mærkværdige Helbredelses-Tilfælde hvilke fandt Sted i Landsbyen Barrow, i Grevskabet Gloucester.

„Første, — Et ungt Fruentimmer ved Navn Mary Bayliss, blev meget voldsomt angrebet med den sorte Feber, saa at hun ventedes ikke at leve. Broder og Søster Bayliss sendte Bud efter en Guds-Tjener fra en Nabo-Landsby ved Navn George Curtis, hvilken kom, og bad for, og lagde Hænder paa hende i Jesu Navn, og hun blev helbredet, og den næste Dag var hun oppe, til Folkets Forbauselse. Dette indtraf paa den 17de Juni 1848.

„Andet, — En ung Mand, ikke Medlem af vort Samfund, var bleven syg med den sorte Feber saa voldsomt, at al menneskelig Kløgt var til intet Gavn. Doktoren fortalte sine Venner at han vilde dø førend Morgen. Hans Moder, som er i vort Samfund, sendte Bud efter Broder Curtis som lagde Hænder paa ham i Herrens Navn, og bad for ham. Strax begyndte han at komme sig, og den næste Morgen gik han omkring i Huset, til hans Venners og Naboers Forbauselse. Om tre Dage var han istand til at gaa til Arbeide paa Marken, frydende sig i Guds Godhed. Han er siden indtraadt i de Helliges Samfund, og bærer trofast Vidnesbyrd om Evangeliets Helbredelses-Kraft. Tro mig at være, kjere Broder, eders oprigtige i Sandhedens Sag,

„John Alder."

„St. Heliers, 5te August.

„Vi hentedes for at see til Broder Feron's Barn. Fandt hende rasende i en stærk Feber. Administrerede til hende. Feberen forlod hende, og hendes Sandser vendte tilbage fem Minuter efter. Næste Morgen løb hun uden om Dørene.

„John Feron,) ,Vidner.
Theresa Feron„)

Et Tilfælde af miraknløs Helbredelse.

„Dundee den 8de Februar, 1850.

„Kjere Broder Pratt; dersom De dømmer det Følgende at være værdig til en Plads i „Millennial Star", da er det til Deres Brug. Jeg har en Pige paa tre Aar, som i atten Maaneder har været stærkt plaget med Convulsioner, saa at hun har tabt alle sit Legemes Kræfter og selv hendes Sindskræfter lod til at være fængslede af en stor Magt. Jeg har forsøgt Fakultetets Viisdom, men forgjæves, indtil Barnet blev gyselig at see paa, næsten

altid i Krampe baade Nat og Dag. Den 25. December sidstleden kom Eldste Hugh Findlay og salvede hende med Olie i Herrens Navn og bad over hende, og fra den Dag af har hun ikke havt et eneste Krampetilfælde, men har tiltaget daglig i Kræfter baade paa Legeme og Sind. Disse Kjendsgjerninger er bekjendt for Mange, der ikke hører til vort Samfund, og som Vidnesbyrd om samme, see vore Underskrifter.

"**James Davidson,**
"**Maria Davidson,**
"**Hugh Findlay.**"

Et Choleratilfælde.

Macclesfield, d. 28. Septbr. 1850.

„Kjære Broder Pratt. — Det glæder mig at kunne berette Dem, at jeg er ved god Helsen og ved godt Mod, og at jeg glæder mig i Herrens Gjerning, hvortil jeg er bleven kaldet. Der døer mange Mennesker i denne By af Cholera. Mange af de Hellige har været angrebne af denne ødelæggende Pestilentze, men de er alle bleven kureret formedelst Præstedømmets Kraft. Jeg ønsker at fortælle Dem nogle mærkværdige Helbredelsestilfælde. Søster Jane Batty blev angreben af den asiatiske Cholera i August Maaned. Da jeg blev hentet for at administrere for hende, led hun netop af Krampe, hvorpaa fulgte store Smerter. Jeg lagde Hænder paa hende og ved det hellige Præstedømmes Fuldmagt truede Sygdommen i Jesu Christi Navn; Krampen og Smerterne forlod hende strax, og hun fik snart sin Helbred og sine Kræfter igjen.

„Det næste Tilfælde var med Broder Georg Galley: han havde et voldsomt Anfald af samme Syge. Eldste James Galley og jeg, vi lagde Hænder paa ham og salvede ham med Olie, og han blev strax karsk. Dernæst Søster Caroline Parker, som ogsaa blev stærkt angreben af den asiatiske Cholera. Nogle af Naboerne gik efter Doctoren, som sagde, at det var et farligt Tilfælde og gav nogle Raad, hvorefter hendes Fader, Eldste Boyle og Eldste James Thirt, lagde deres Hænder paa hende og truede Sygdommen, til Doctorens og de andre Tilstedeværendes store Forbauselse, thi da de kom næsten Morgen forundrede de dem over at hun var levende. Doctoren ønskede at hun skulde sende Bud til hans Apothek efter nogen Medicin, men hun sagde ham, hun kunde gaae did og følgelig behøvede ingen.

„Søster Anne Markland blev derpaa angrebet af samme Syge. Jeg lagde Hænder paa hende i Navnet Jesus Christus og truede Sygdommen, og hun var strax karsk igjen. Hendes Moder Margarete var dernæst betagen med Sygdommen. Jeg administrerede paa den sædvanlige Maade, og hun var strax karsk igjen. Den næste var Søster Stubbs, som blev voldsomt angreben med den samme Sygdom den 17de September. Eldste Francis Sherratt og jeg selv administrerede hos hende, og hun har faaet sin Helbred og Styrke igjen. Disse er blot nogle faa Tilfælde hvor Guds Magt har været

lagt for Dagen i denne Conferenz, thi der er mange andre der er ligesaa udmærkede ved guddommelig Kraft og Velsignelse.

„Josef Clements, Præsident for
Macclesfield Conferenz,
„James Galley, Skriver.“

Disse Tegn skal følge dem, der troer. Mark. XVI.

„Henriksgade Nr. 10, Park, Sheffield, 9. Septbr. 1850.

„Kjere Broder Pratt, — Medens jeg har læst min Dagbog har jeg tænkt paa at gjøre nogle faa Uddrag og sende samme til Dem, at dersom De tænker dem værdige, De kan indrykke dem i Millennial Star, saa at de Helliges Tro kan styrkes, og Sandhedssøgerne tilfredsstilles og overbevises om at Guds Kraft yttrer sig iblandt de Sidste- ligesaa meget som iblandt de Første-Dags-Hellige.

„14de Aaguft 1849. — Jeg blev hentet ud at see til Søster Fowler, som var strængt plaget med tilsyneladende Cholera-Symptomer. Angrebet var saa strengt, at hun var ude af Stand til at flytte sig fra Leiet paa hvilket hun laa, hendes Mæle var væk, et Slags Hvisken var det eneste Middel, hvorved man kunde erholde hendes Ideer. Efter hendes Begjæring foretog Ældste Hardy og jeg Haandspaalæggelses-Ordinanzen, og ved Troens Bøn, vi revsede Fordærveren i Jesu Christi Navn, og Sygdommen forsvandt. Hun stod op, hendes Mæle vendte tilbage, og vi talte muntert sammen om Evangelium, hvilket er Guds Kraft til Salighed, til Hedningen først, og da til Jøden.

„4de September 1849. — Broder William Lamb kom til min Bopæl, plaget med Rheumatismen, der havde voldt ham Lidelser i tre Aar, og da han netop havde tiltraadt Menigheden og faaet Forstand paa Forjettelse, følte han forvisset om at Herren vilde helbrede ham igjennem min Administration, endskjøndt han var 62 Aar gammel; jeg derfor kaldte paa Ældste Hardy at assistere i Haandspaalæggelses-Ordinanzen, og umiddelbart efter at vore Hænder vare tagne fra hans Hoved, han stod op, og bar Vidnesbyrd om Guds Krafts Tilkjendegivelse paa ham, erklærende at al Smerte havde forladt ham, og han gjorde det hyppigere til en Deel af sit Vidnesbyrd, (førend han reiste til Zion) at fortælle Folket hvor forunderligen han var bleven helbredet i en Alder, da saadan Forandring ikke kunde ventes, undtagen ved Guds Kraft.

„27de October 1849. — Jeg var betagen med Hæshed og Lungebetændelse; jeg vedblev at forværres indtil Fredag den 2den November, paa hvilken Tid Erysipelas brød ud i mit Ansigt og Hoved; mit Hoved og Ansigt hovnede til en uhyre Størrelse, min Appetit var væk, og min Lidelse tiltog hver Time. Jeg tog lidt Urtetee, som det er anviist i Dr. Coffins Guide to Health, men jeg vedblev at forværres. Den 3die blev min Lidelse ubeskrivelig, om Natten især; jeg havde de piinligste Smerter i Hovedet og Indvoldene; Søndag Morgen, den 4de, var min Strube næsten tilstoppet; mange af mine Venner gav mig da op til at dø, men min Tro til den Almægtiges Forjættelser var urokket; jeg sendte derfor Bud efter Ældsterne

Dunn, Hardy og Roper, og medens Ældste Dunn var isærd med at salve mit Hoved og Ansigt, al Betændelse forsvandt; jeg følte Smerten forlade mig ligesaa hurtig som hans Haand gik over mit Hoved, thi Guds Kraft drev al Smerte og Sygdom fra mig, og om to Timer skalledes den gamle Hud bort af mit Ansigt, og jeg har stedse været vel siden; jeg herved bærer mit Vidnesbyrd, at strax da Oliven-Olien blev anvendt paa mit Hoved i Jesu Christi Navn, Smerten forlod mig, al Betændelse ophørte, mit Mæle kom igjen, mit System, Lungerne især syntes virkelig at være fornyet, thi jeg har prædiket fem Gange mere siden og nydt meget bedre Helbred.

„Eders trofaste i den nye Pagt,

J. V. Long.

„Til Præsident Pratt."

„Kirkhall Lane, 22de September, 1849.

„Kjere Broder Pratt. — Jeg ønsker at underrette Dem om hvad jeg betragter som et uomstødeligt Beviis paa Guds Kraft. Søndagen den 19de dennes blev Søster Hart af Bickershaw syg, og havde de sædvanlige Cholera-Symptomer. Brødrene Afflick og Hill lagde Hænderne paa hende, og salvede hende i Herrens Navn, hun kom sig da strax igjen, stod op af Sengen, og deeltog i Selskabsmødet, og bar et trofast Vidnesbyrd om Guds Kraft. Torsdagen den 14te dennes kom Broder James Hart efter mig, at gaae og administrere til hans to Børn, som var meget syge. Jeg gik med ham, og fandt dem lidende af Brækning, Krampe, og alle de sædvanlige Cholera-Symptomer. Det ældste, 3 Aar gammelt, og det yngste 14 Maaneder; de skreeg i Dødskampen. Jeg salvede dem og revsede Sygdommen i Herrens Navn, da stod den Ældste op, og forend vi mærkede hvad hun foretog sig, gik hun hen til sin Bedstemoder uden Sko eller Strømper, at fortælle hende at hun var vel. De bekjendte da, at Børn kunde ikke bedrage, men at det var Guds Kraft. Mange kan vidne om disse Ting, og jeg stoler paa at De vil publisere det til Verden. Bedende at Guds Velsignelse maa hvile over eder, og hele Christi Kirke."

„Jeg forbliver eders hengivne i Pagten

„**Richard Booth**, Præsident
for Leigh-Green.

„Efterskrift. Disse er blot to af de talrige Tilfælde i denne Green.
R. B.

„Derby, d. 17de September, 1849.

„Elskelige Broder Pratt. — Søndag Morgen den 2den Septbr. blev jeg anmodet om at gaae hen og administrere til Broder Thomas Parks, en ung Mand af denne By, som led under et skrækkeligt Angreb af Cholera. Da jeg først betraadte Værelset, hvilket var omtrent Klokken 10, lod det som om hvert Aandedræt vilde være hans sidste, han havde lidt meget af Krampe, Diarrhee og Brækning, fra omtrent Klokken 4 den Morgen. Kort efter mig ankom Ældster Duce og Reed, tilligemed Præst Fischer. Vi indviede nogen Olie, og administrerede til ham i Herrens Navn, og saa snart som vi havde taget vore Hænder fra hans Hoved, var han istand til at tale,

bevidnende at al Smerten havde forladt ham, og han begyndte at prise Gud, som er Giveren af alt godt, at Præstedømmet var givet til hans Tjenere ved hvilket de kunde med Virkning administrere for Menneskens Børn.

Om faa Minutter, var han istand til at komme op og tage sine Klæder paa; vi forlod ham og gik til Forsamling. Vi gik igjen at see ham om Aftenen, vi fandt ham fri for Smerte men temmelig svag; vi administrerede til ham igjen, ag lyste Guds Velsignelser over ham, og den følgende Onsdags-Aften fandt vi ham i Forsamling, stærk og vel, bærendende Vidnesbyrd om Guds Kraft og frydende sig i den. Henry Duce, Thomas Reed og George Fisher, med den unge Mands Forældre er Vidner om det samme, isandhed de frydes i Israels Guds Velsignelser.

"**John Wheeler.**"

15. De faa Mirakkeltilfælde her er indrykkede, omtales forat Læseren kan forstaa at denne Kirkes Tro er ikke grundet paa menneskeligt Vidnesbyrd alene, men paa Guds Kraft. De Sidstedags-Hellige kjender at Josef Smith er en sand Profet, og at Mormons Bog er en guddommelig Aabenbaring, fordi Gud har bekræftet den til dem ved de mirakuløse Tilkjendegivelser af hans Kraft. Der er nu omtrent 600 Grene af Christi Kirke i Storbritanien, bestaaende af over 30,000 Troende, og imellem 3000 og 4000 Ældster og Præster. Nu, der er næppe en Green af de Hellige iblandt denne Nation uden den har været velsignet, mer eller mindre, med den Hellig-Aands mirakuløse Tegn og Gaver, hvorved de har været bekræftede, og kjende i Sandhed, at denne er Christi Kirke. De veed at de Blinde seer, de halte gaaer, de Døve høre, de Stumme taler, de Spedalske renses, at Been sættes ilave, at Cholera cureres, og at de giftigste Sygdomme giver efter, formedelst Tro paa Jesu Christi Navn, og Evangeliets Kraft. Disse er ikke nogle isolerede Tilfælde der leilighedsviis finder Sted, eller som er temmelig tvivlsomme i deres Natur, eller som er foregaaet for en lang Tid siden, eller i noget fjærnt Land; men de finder Sted i den nærværende Periode; enhver Uge skaffer Snese af Exempler i alle Dele af dette Land: mange af de Syge udenfor Samfundet, er, formedelst Haandspaalæggelse af Guds Tjenere, blevet helbredede. Det er ikke noget der er skeet i en Vraa, men aabenlyst, og Ti-Tusinder er Vidner dertil.

16. Hele Menneskeslægten kan overbevise sig selv at Mormons Bog er en guddommelig Aabenbaring ved at adlyde dens Principer; thi, dersom de vil gjøre saa, da har de Forjættelse om visse Mirakuløse Tegn; og naar de annamme Tegnene, de vil kjende selv, og ikke længer være afhængig af andres Vidnesbyrd. Andres Vidnesbyrd, er til at avle Tro hos Høreren, og ikke til at give nogen Kundskab; men Tegnene som de Troende annammer efter Lydigheden, giver Kundskab: Kundskaben qvalificerer ham, for hans egen Deel, til at bære Vidnesbyrd; og saaledes multiplicceres Vidnerne i alle Dele af Verden hvor Kundskabet annammes. Dersom Katholiker, Protestanter, Vantro, Muhamedaner, Jøder, eller Hedninger, vil adlyde Mormons Bog, mirakuløse Tegn skal følge dem, og, ved dette, skal de kjende at den er sand. Dersom Mormons Bog var falsk, da vilde Gud ikke bekræfte den for noget Menneske ved at give ham Tegnene, derfor alle Mennesker vilde kjende, dersom de ikke fik Tegnene, efterat have rettet sin efter Fordringerne, at den var falsk.

17. Mormons Bog har nu været publiceret i over 20 Aar, i hvilken Tid mange Snese af Tusinder har troet og adlydt den. Nu, dersom de ikke havde annammet de forjettede Tegn, mon de da vilde have vedbleret at tro Værket Aar efter Aar? Dersom de ikke havde annammet Forjettelsen, vilde de da ikke have erklæret den for et Bedrageri for længe siden? Jo: vi vil vove at sige, at dersom de der troede paa Mormons Bog havde ikke annammet de forjettede Tegn, der vilde om fem Aar efterat den var trykt, ikke have været een eneste Sjæl at finde, som vilde have vedblivet at tro paa dens Guddommelige Troværdighed, men selv det Faktum, at Titusinder forblive stadige i deres Tro, viser paa den meest afgjørende Maade at de har fundet ved virkelig Erfaring, at de forjettede Tegn følger; og altsaa, at Mormons Bog er af guddommelig Oprindelse.

18. Der er ingen Maade hvorpaa en Bedrager kunde mere virksom nedbryde sit eget Bedrageri end at love mirakuløse Tegn til dem der troer paa det; thi naar Forjettelsen ikke opfyldtes vilde det kjendes at han var en Bedrager. Vi citerer her en Extrakt fra en Aabenbaring given den 22de og 23de September 1832, igjennem Profeten Josef til Apostlene i denne Kirke: „Derfor gaaer ud i al Verden, og hvor I ikke kan komme, skal I sende, at Vidnesbyrdet kan komme fra eder udi al Verden til al Skabningen. Thi som jeg sagde til mine Apostle, saaledes siger jeg til eder; thi I er mine Apostle, ja Guds Høi-Præster. I er de, som min Fader har givet mig — I er mine Venner, derfor siger jeg igjen til eder som jeg sagde til mine Apostle, at hver Sjæl, som troer paa eders Ord, og bliver døbt i Vand til Syndernes Forladelse, skal annamme den Hellig-Aand — og disse Tegn skal følge dem, der troer.

„I mit Navn skal de gjøre mange underfulde Gjerninger; i mit Navn skal de uddrive Djævle; i mit Navn skal de helbrede de Syge; i mit Navn skal de aabne de Blindes Øine, og bringe de Døve til at høre, og den Stummes Tunge skal tale. Og dersom nogen giver dem Gift, den skal ikke skade dem, og en Slanges Gift skal ikke have Magt til at skade dem. Men den Befaling giver jeg dem at de ikke maa rose dem af dette, eller tale derom for Verden; thi disse Ting gives eder til eders Gavn og Salighed.

„Sandelig, sandelig, siger jeg eder, de der ikke troer paa eders Ord, og bliver døbte i Vandet i mit Navn til deres Synders Forladelse, at de kan faa den Hellig-Aand, skal fordømmes, og ikke komme i min Faders Rige, hvor min Fader og jeg er. Og denne Aabenbaring og dette Bud til eder er i Kraft fra denne Time over al Verden."

Dersom Josef Smith havde været en Bedrager, han vilde aldrig have yttret ovenstaaende Forjettelse, medmindre han var bestemt paa strax at omstyrte hans eget Vidnesbyrd med Hensyn til Mormons Bog; en Bedrager kunde give saadan en Forjettelse, men han kunde aldrig opfylde den. Siden denne Forjettelse var gjort, Titusinder har sat sig i en Tilstand hvorved de har kunnet sætte Forjettelsen til en Prøvesteen, de har fundet det, til deres store Glæde, bekræftet.

19. Lad os dernæst undersøge hvormange klare Beviser vi har om de Mirakler der er gjort i Apostlenes Dage, Det Ny-Testamente blev skrevet af 8 Mænd, 6 af hvilke, nemlig: Matthæus, Markus, Lukas, Johannes, Paulus og Peter bevidne som Øienvidner de vidunderlige Gjerninger der blev gjort i deres Dage. Vi troer at Guds Mirakel-Kraft var lagt for Dagen

1800 Aar siden, fordi sex Øievidner i Menigheden har saaledes vidnet i deres Skrifter. Har vi det samme Beløb af Vidnesbyrd i de Sidstedags-Helliges Menighed? Hvis saa er, saa har Mormons Bog netop ligesaagodt Krav paa vor Tro som det Nye-Testamente. Vi har allerede givet mange Vidnes Vidnesbyrd; og der er Titusinder af andre nu levende, som bærer et lignende Vidnesbyrd. Derfor, denne Generation har Tusinder af Øievidner i Gunst af Evangeliets mirakuløse Gaver og Kræfter, bekræftende Mormons Bog, hvor de har een Bekræftelse paa den apostoliske Mission i gamle Tider. De sex Skribenter af det Nye Testamente fortæller os om mange der var helbredede, men ingen af de helbredede Personer har nedhændet til os deres skrevne Vidnesbyrd derom. Men denne Slægt har Vidnesbyrd af Tusinder der har været helbredede for enhver forskjellig Slags Sygdom og Skrøbelighed. Dersom vi havde Vidnesbyrdet af de døve og stumme, og blinde og lamme, der helbredtes i gamle Tider, det vilde storligen styrke Vidnesbyrdet af de sex Skribenter der har fortalt saadanne vidunderlige Hændelser. Hvilket klart Beviis har denne Generation, at den lamme Mand, der sad hos Templets skjønne Port, var helbredet? De har Vidnesbyrdet af eet Vidne, og eet alene, nemlig: den der skrev Apostlenes Gjerninger. Hvad Vidnesbyrd har vi at Apostlene talte i Tungemaal paa Pinzedagen? Apostlenes Gjerningers Skriver har sagt saaledes, og vi troer det paa hans Vidnesbyrd alene. Lukas, som formodes at være Apostlenes Gjerningers Skriver, har fortalt os, at Philip gjorde store Mirakler i Samaria, — at tolv Mænd i Ephesus, efter deres Daab og Konfirmation, talte med fremmede Tunger og profeterede — at Peter saae et Syn — at Cornelius saae en Engel — at Annanias og Sapphira faldt død omkuld — at Djævle udkastedes — at de Syge var helbredede ved Svededuge og Haandklæder, som blev tagne fra Pauli Legeme — og at Peters Skygge helbredede mange: men man troer alle disse Ting, kun paa Vidnesbyrdet af een Mand — nemlig den der skrev Apostlernes Gjerninger.

20. Mange Hundreder af Guds Tjenere iblandt de Sidstedags-Hellige holder Dag-Bøger over deres Reiser, og over de Mirakler der foregaaer under deres Jagttagelse. Heraf seer man at Apostlenes Gjerninger i det 19de Aarhundrede er optegnede saavelsom Apostlenes Gjerninger i det første Aarhundrede, og de Mirakler der er optegnede i de Sidstedags A p o s t l e s G j e r n i n g e r er netop ligesaa Troværdige som de Mirakler der er optegnede i de Førstedags A p o s t l e n e s G j e r n i n g e r. Dersom man kan stole paa Lukas' Vidnesbyrd, naar han vidner om Mirakler, hvorfor skulde da ikke William Gibsons, J. V. Longs, Josef Clements', og Hundreder af andres, Vidnesbyrd være til at stole paa, naar de ogsaa vidner om Mirakler?

21. Christenheden troer paa Førstedags-Mirakler, fordi det er velanseet blandt Massen af Folket; de troer ikke paa Sidstedags-Mirakler fordi det er ilde-anseet blandt Massen af Folket. Folkemassens Anseelse er, iblandt de fleste Mennesker, den Prøvesteen ved hvilken alle Lærdomme prøves, annammes, eller forkastes. De tænker aldrig een eneste Gang paa at undersøge det Vidnesbyrd paa hvilket en Lærdom grundes; men det store Spørgsmaal er, har vore store og lærde Theologer troet derpaa? Hvis ikke, saa forkastes den paa een Gang. Det er velanseet blandt Massen af Folket at troe paa gammeldags-christne Mirakler, endskjøndt de alene bevidnes af sex Skribenter af det Nye Testamente; men det er ilde-anseet blandt Massen af Folket at tro paa

nutids-christne Mirakler, omendskjøndt de bevidnes af Titusinder levende Øievidner. Saaledes var det iblandt Jøderne, de viste saare stor Ærbødighed og Ære for de døde Profeter, og prydede deres Gravsteder, medens de forfulgte og dræbte de levende Profeter. Det er meget anseeligt iblandt Christenheden at tro paa det Nye Testamente; men det er overmaade uanseeligt at tro paa Mormons Bog, endskjøndt den er dem beviist, ved tusinde Gange mere Vidnesbyrd end de forrige.

15, Wilton Street, Liverpool, Jan. 7, 1851.
Udgivet paa Dansk af J. Van Cott.

Mormons Bogs guddommelige Troværdighed.

Af Orson Pratt,

een af de tolv Apostle i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages-Hellige.

Oversat fra Engelsk

af Alexander Weihe. Nr. 6.

Profetisk Vidnesbyrd i Gunst af Mormons Bog.

1. I de sidste to Nummere af denne Række er det bleven overflødigen beviist at Mormons Bog er bleven bekræftet ved Herrens Røst, ved Engles Betjening, ved himmelske Syner, eller ved den hellig-Aands mirakuløse Gaver og Kræfter, for mange Tusinder af Vidner. Mormons Bog er saaledes demonstreret ved en stor Mængde af de meest ubestridelige klare Beviser saadanne som aldrig kan svækkes eller omstyrtes ved alle Præstelistens, Redactørernes og Helvedes Regioners Magt tilsammen. Man kan gjøre den latterlig, lee ad den, behandle den med Foragt, aldeles forsømme den, eller forfølge den; men alle saadanne Argumenter vil intet gjælde paa Dommens Dag, men alene bringe større Fordømmelse over hine, som forkaster saa stor en Aabenbaring. Eftersom vi har beviist Mormons Bogs guddommelige Troværdighed, saa kunde vi medrette lade være at gaa videre for at søge efter Vidnesbyrd thi alle Tillægs-Vidnesbyrd, der drages fra Profetierne eller fra nogen anden Kilde, kan alene, i det høieste, være Tillægs-Beviser for den samme store guddommelige Sandhed. En Opgave i Geometrien, efterat den har eengang været beviist, kan ikke gjøres vissere ved nogen ny Beviisførelse; saaledes med denne store og himmelske Skat, Mormons Bog; dersom nogen vil følge Sporene af den Overtydelse der allerede er udpeget, da vil de kjende med den samme Vished at den er en Aabenbaring fra Gud, som Geometrikeren naar han følger Overtydelsens Regler, med Hensyn til nogen særegen Opgave.

2. Aabenbareren Johannes, medens han var paa Patmos, saae Evangeliets Gjengivelse til Jorden; han siger: „Og jeg saae en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som boer paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk; som sagde med høi Røst: Frygter Gud, og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen! og tilbeder ham, som gjorde Himlen og Jorden og Vandenes Kilder." Og en anden Engel fulgte, som sagde: „Babylon er falden, er falden — den store Stad, thi hun lod alle Hedninger drikke af sit Horeries giftige Viin." (Aabenbg. 14. 6, 7, 8). Da Evangeliet blev anbetroet til Mennesket i det første Aarhundrede, skete det ikke ved en Engels Betjening, men ved vor Herres Person selv; derfor, Johannes havde ingen Hensyn til Evangeliets

Forkyndelse i det første Aarhundrede. Vor Frelser befalede Apostlene at gaa hen i al Verden og prædike Evangelium for al Skabningen. Denne Mission var opfyldt forend Johannes saae dette Syn, som det er oiensynligt af Pauli Erklæring til de Kolossenser: (1. 23.)" Saafremt I ellers forblive grundfæstede og stadige i Troen, og ikke lader eder rokke fra det Evangeli Haab, hvilket I har hørt, hvilket er prædiket for al Skabningen under Himmelen, hvis Tjener jeg Paulus er bleven." Paa den Tid Apostlen skrev denne Epistel, det lader til at „al Skabningen under Himmelen" havde hørt Evangeliet. Det var adskillige Aar efter dette at Johannes „saae en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som boer paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk." Af hvilket vi lærer at der vilde vorde en anden Periode efter det første Aarhundrede, naar som Evangeliet skulde atter prædikes for al Skabningen.

3. Vi har allerede beviist i de foregaaende Nummere af denne Række at, strax efter det første Aarhundrede, den hele Jord blev fordærvet ved den store „Skøgernes Moder," — at Frafald og Ugudelighed fulgte efter Christendommen — at, af Mangel paa Ny Aabenbaring, al lovmæssig Sukcession til Apostelskabet var afbrudt — at den Hellig=Aands Gaver og Kræfter ophørte — og at Kirken var ikke længer til at finde paa Jorden: da dette var Tilfældet, alle Nationer maa have været blottede for det evige Evangelium igjennem mange Slægter — ikke blottede for dets Historie som det eengang var prædiket og benyttet, men blottede for dets Velsignelser, dets Kræfter, dets Gaver, dets Præstedømme, dets Ordinanzer administreret ved lovmæssig Myndighed. Under denne lange mørke Periode kunde intet Menneske adlyde Evangeliet og nyde dets Velsignelser, fordi Ingen var bemyndigede til at administrere dets Ordinanzer lovmæssigen; for at Menneskeslægten atter kunde besidde og nyde Evangeliets Ordinanzer og Velsignelser, blev det da absolut nødvendigt at Apostelskabet, med enhver anden Authoritet der charakteriserede den Christelige Kirke naar den var tilforn paa Jorden, skulde gjenoprettes iblandt Menneskene. Denne Gjengivelse af Evangeli=Præstedømme, med alle dets Gaver, Kræfter, og Velsignelser, kunde ikke finde Sted, overeensstemmende med Skrifterne, uden alene derved at en Engel kom fra Himmelen, ligesom Sankt Johannes har klarligen forudsagt.

4. At Nationerne har havt en Historie om Evangeliet, indeholdt i de faa Bøger af det Nye Testamente, eller, med andre Ord, at de har havt en Historie om hvad et andet Folk troede, adlød, og nydte, det negter vi ingenlunde. Men at Nationerne har virkelig selv adlydt og nydt Evangeliet, det negter vi. Historien om hvad andre har nydt er en meget forskjellig Ting fra den virkelige Besiddelse og Nydelse for os selv. Historien er blot et dødt Bogstav, medmindre vi kan nyde de samme Ting. Hvad Nytte vilde det være for en hungrig Mand, der var færdig at omkomme, at læse Historien om at vor Frelser fødte Tusinder med Brød og Fiske? Det vilde alene tjene til at forøge hans Appetit: han selv maatte have Føde ellers vilde han omkomme. Saaledes med Menneskeslægten med Hensyn til Evangeliet: dets Historie er een Ting, dets Nydelse er en anden. At læse Historien om at andre har holdt Fest over Evangeliets Velsignelser, vil ikke tilfredsstille vore Sjæles krævende Begjærligheder; at læse Historien om en Christelig Kirke i gamle Tider, er beregnet paa at give os en længselsfuld Attraa at en Christelig

Kirke atter maatte blive gjenoprettet paa Jorden. Paa det at Nationerne ikke maatte fortvivle om nogensinde igjen at nyde Evangeliet, saa efterlod Herren dem den herlige Forsikkring, at Evangeliet skulde atter aabenbares ved en anden Engel midt igjennem Himmelen.

Dersom der var en Nation, Slægt, Tungemaal eller Folk paa den ganske Jord, der besad eller nød Evangeliet, da vilde der ei være den mindste Nødvendighed at en Engel skulde komme med det; men selv den Kjendsgjerning, at det evige Evangelium, naar det aabenbares ved en Engel, vil vorde prædiket „til enhver Nation, Slægt, Tungemaal og Folk" det viser paa det klareste at enhver Nation paa hele Jorden var ganske blottet for det. Dette stemmer paa det Fuldkomneste med hvad vi for har beviist: alle Folk manglende det: Engelen gjengiver det til alles Gavn.

5. Mormons Bog indeholder det evige Evangelium i dets hele Fylde: og den er bleven aabenbaret til Jordens Indvaanere ved en Engel; det var ved en Engel at Apostelskabet og Præstedømmet gjenoprettedes; det var ved en Engel, at Mænd blev kaldte og ordinerede til det hellige Præsteembede, at dem blev given Magt til at prædike, døbe, og administrere i det evige Evangeliums Ordinanzer, hvilket Evangelium indeholdes i Mormons Bog; derfor, lad alle Folk fryde sig, thi Evangeliet er endnu engang gjengivet til Jorden: lad Nationerne være glade at, efter saa mange mørke Slægter en Christelig Kirke er atter bleven oprettet paa vor mørke og fordunklede Klode: Lad Lovprisnings og Taksigelses Sange stige op for Gud iblandt alle Nationer at glædelige Tidender om meget godt atter er bleven sendt ned fra Himlen — at inspirerede Apostler og Profeter, er endnu engang bleven udsendt til at prædike, døbe, og vise Mennesket Saliggjørelsens Vei.

6. Evangeliets Authoritet, Kraft og Velsignelser, havde været borttagne fra Jorden paagrund af Frafald og Ugudelighed, og kunde alene gjenoprettes til Mennesket ved ny Aabenbaring, og saadan en Aabenbaring maatte komme gjennem en Engel. Romersk-Katholikerne og Protestanterne gjør ikke Paastand paa nogen saadan Gjenoprettelse af Evangeliet ved en Engel, og derfor kan de ikke være i Besiddelse af det. Det eneste Folk der vidner at Evangeliet er bleven gjengivet til Jorden ved en Engel, er de Sidstedags-Hellige; derfor, dersom Evangeliet er gjenoprettet, de Sidstedags-Hellige er det eneste Folk til hvilke det er gjenoprettet: alle andre bevidner at det er ikke bleven gjenoprettet til dem. Dersom det eneste Folk, som bær Vidnesbyrd om Evangeliets Gjenoprettelse ved en Engel, er Bedragere, da maa alle Nationer endnu være i Mørke, uden Evangelium, og uden en Christelig Kirke, og maa forblive saaledes, indtil Engelen sendes forat opfylde Johannes' Forudsigelse. Evangeliet er altsaa hos de Sidstedags-Hellige, eller ogsaa det er ingensteds paa hele Jorden. Men naar Engelen gjenbringer Evangeliet, maa han gjenbringe det til noget Folk; hvorfor kan da ikke de Sidstedags-Hellige være det Folk? Dersom det var gjenbragt til noget andet Folk, vilde Nationerne da være mere villige til at annamme det, end de er nu? Dersom det skulde gjenoprettes i den næste Generation, vilde de da være mere troende end den nærvarende Slægt? Er der nogenting forbunden med det Budskab de Sidstedags-Hellige vidner om, at en Engel har gjenoprettet, der beviser det ikke at være Budskabet af det evige Evangelium?" Hvis ikke, da vil alle Folk der modstaaer det ganske sikkert fordømmes paa Dommens Dag for at have gjort saaledes.

7. Det er at vente at naar en Engel gjenbringer Evangeliet, det da til gjenoprettes i sin Fylde, og i den fuldkomneste Enfoldighed og Ligefremhed, saa at ethvert Punkt af Christi Lære skal klarligen aabenbares, og udtrykkes i saadant Sprog, at ingen to Personer kunde forstaa det forskjelligen. Mange Ting, sammenknyttede med Christi Lære, er ikke klarlig aabenbarede og udtrykte i den Engelske Oversættelse af Bibelen: Skylden er, som vi har allerede viist i Nummer 3, Tabet af mange af de inspirerede Skrifter, og Forkastelsen af mange hellige Bøger ved den 3die Raadsforsamling i Carthago, tilligemed dem der siden er bleven forkastede af Protestanterne: og tillige, som vi har forhen beviist, en anden stor Vildfarelses-Kilde, at de Græske og Hebraiske Haandskrifter, fra hvilke Bibelen var oversat, var blevet saa frygteligen fordærvede, i næsten enhver Text, at Translatørerne var i yderlig Forlegenhed forat vide hvilken Læsemaade der var korrekt. Alle disse Ting, forenede med de uundgaalige Vildfarelser af en uinspireret Oversættelse, har gjort den Engelske Bibel yderst usikker og tvetydig. Denne Usikkerhed og Tvetydighed har været den fornemste Aarsag til alle den nymodens Christenheds Splidagtigheder. Den eneste Vei til at raade Bod paa dette store Onde er, at erholde en anden Aabenbaring af Evangeliet, fri for al den Fordærvelse og Usikkerhed der charakteriserer den Engelske Bibel. Intet mindre end saadan en Aabenbaring kan nogensinde gjenvinde Menneskeslægten fra deres Lærdoms-Vildfarelser; intet andet kan være den Christelige Religions ufeilbarlige Rettespor; intet andet kan tilbagekalde dem fra Splidagtigheder og Stridigheder; intet andet vil give den Sikkerhed og Stadighed, der er saa nødvendig for Menneskets Lyksalighed og Frelse, og intet andet kunde ventes i Evangeliets Aabenbarelse ved en Engel. Saadan en Aabenbaring er Mormons Bog; den ufeilbarligste Sikkerhed charakteriserer enhver Ordinanz og ethvert Lærdoms-Punkt som er aabenbaret i den Bog. I den er der ingen Tvetydighed — intet Rum for Stridighed — ingen Lærdom saa ufuldkommelig udtrykt, at to Personer vilde drage to forskjellige Slutninger deraf. Saadan en Aabenbaring var meget nødvendig, og saadan en Aabenbaring har Englen bragt.

8. Som et Exempel af den overvættes store Ligefremhed med hvilken Evangeliets Lærdom er aabenbaret, vil vi anføre Jesu Christi Underviisninger med Hensyn til Daaben, som de blev given ved hans personlige Betjening, i den nordre Part af Syd-Amerika, snart efter hans Opstandelse:

„Og det skete, at han talede til Nefi (thi Nefi var iblandt Mængden), og han bød ham at komme frem. Og Nefi reiste sig og gik frem, og han bøiede sig for Herren og kyssede hans Fødder. Og Herren bød ham, at reise sig op. Og han reiste sig op og stod for ham. Og Herren sagde til ham: Jeg giver Dig Magt til, at døbe dette Folk, naar jeg igjen er opfaren til Himlen. Og atter kaldte Herren andre, og talede ligeledes til dem; og han gav dem Magt til at døbe. Og han sagde til dem: Paa denne Maade skal I døbe; og der skal ingen Tvistigheder være iblandt eder. Sandelig siger jeg eder, at hvo, som omvender sig fra sine Synder formedelst eders Ord, og ønsker at vorde døbte i mit Navn, dem skal I døbe paa denne Maade: See, I skal gaa ned og staa i Vandet, og i mit Navn skal I døbe dem. Og nu see, disse er de Ord, som I skal sige, efterat have kaldet dem ved Navn: Med Fuldmagt fra Jesus Christus døber jeg Dig i Navnet Faderens, og Sønnens, og den Hellig-Aands-Amen. Og da skal I nedlade dem under Vandet, og bringe dem op igjen udaf Vandet. Og paa denne Maade

skal I døbe i mit Navn; thi see, sandelig siger jeg eder, at Faderen, og Sønnen, og den Hellig-Aand, er eens; og jeg er i Faderen, og Faderen i mig, og Faderen og jeg er eens. Og saaledes som jeg har ludet eder, saa skal I døbe. Og der skal ingen Trætigheder være iblandt eder, som der hidtil har været; eiheller skal der være Trætter iblandt eder angaaende mine Læresætninger, som der hidtil har været; thi sandelig, sandelig siger jeg eder, at han, der har en trættekjær Aand, er ikke af mig, men er af Djævelen, som er Faderen til Splid, og han opvækker Menneskenes Hjerter til at trættes og vredes imod hverandre. See, dette er ikke min Lærdom, at opvække det ene Menneskes Hjerte til Vrede imod det andet; men dette er min Lærdom, at saadanne Ting skulde aflægges." (Nephis Bog, 5te Capitel, 9de Paragraf).

9. Nu, spørger vi, hvorledes nogen Person kunde fare vild med Hensyn til Meningen af dette Skriftsted angaaende Daabens Maade, ingen to Meninger kunde drages af disse bestemte Underviisninger. Ethvert andet Punkt af Christi Lære er ligesaa tydeligt, og ligesaa bestemte udtrykt som dette, saa at der er ingen mulig Leilighed for nogen Meningsforskjellighed i Lærdommen. Der kan ikke opkomme noget Spørgsmaal hvad angaaer Meningen af Lærdommen i Mormons Bog; derfor, alle som erholder en Kundskab om dens guddommelig Troværdighed, er fra den Tid af sikkre og visse paa ethvert Punkt af Evangeliet: og saaledes Splidagtigheder, Kiv, Trætter, og alle de Onder der udflyder fra en Forskjelligartethed af Meninger er, iblandt de Sidstedags-Hellige, for stedse afskaffede. Kjævlerier og Trætter angaaende Saliggjørelsens Lærdomme, hvilke har sønderlemmet Menneskeslægten for mange Tider og Generationer, kan ingen Plads have i vor Midte. Iblandt os har ny Aabenbaring optaget de menneskelige Troesbekjendelsers Plads, og Kundskab har optaget Formodningens og Gjette-Værkets Plads, og Resultatet deraf er Enighed, Fred, og evigt Liv.

10. Den særegne Periode naar Englen skulde flyve med det evige Evangelium udtrykkes i en Deel af hans Proklamation; han skulde sige: „F r y g t e r G u d o g g i v e r h a m Ære; t h i h a n s D o m s T i m e e r k o m m e n." Guds Tjenere har faaet Magt ei alene til at prædike „d e t e v i g e E v a n g e l i u m," men at proklamere for alle Nationer at **„Guds Doms Time er kommen."** Det er den ellevte Time, eller den sidste Gang at Herren vil beskjære sin Viingaard; det er den sidste Forkyndelse af Evangeliet som Verden vil være begunstiget med, og den sidste Gang at han vil paakalde dem til at omvende dem; dersom de giver Agt paa Advarslen, skal de blive indsamlede fra iblandt Nationerne, og blive frelste; dersom de giver ikke Agt paa den, den Almægtiges grumme Domme vil hasteligen betage dem. Lad Nationerne vide sikkerlig at „Guds Doms Time er kommen," og at de har alene een Udvei, og det er, ved at annamme Mormons Bog, hvilken indeholder en Proklamation om Barmhjertighed saavelsom om Dom. Lad Nationerne lytte til Barmhjertighedens Røst, medens hun gaaer i Rette med dem; lad dem bøie deres halstarrige Hjerter, og forsage alle deres onde Gjerninger, forend Retfærdigheden skal gjøre sit Krav; thi Dom følger hurtigen og tøver ikke; Timen er kommen, og Herrens forfærdelige Dag er forhaanden — en Vredes- og stor Forfærdelses Dag — en Dag af grum Hevn.

11. Johannes forudsiger en anden stor Begivenhed at finde Sted umiddelbart efter det evige Evangeliums Proklamation, nemlig, den store Babylons Fald. Efter at den første Engel havde endt sin Mission, siger han: „Og

der fulgte en anden Engel, sigende, Babylon er falden, er falden, den store Stad, fordi hun lod alle Nationer drikke af hendes Horerie's Vredes Viin." Aabenbareren har fortalt os hvad Babylon betyder, i det 17de Capitel: den forestilles under Figur af en Qvinde, kaldet, „Skjøger's og Jordens Vederstyggeligheders **Moder.**" I det første Vers, denne Qvinde forestilles som den store Hore der sidder paa mange Vande." I det 15de Vers, Englen sagde til Johannes at, „De Vande, som Du saae, der hvor Skjøgen sidder, er Folk, og Skarer, og Nationer, og Tungermaal." Den Romersk-Katholske, Græske, og Protestantiske Kirke, er den store fordærvede Kirke-Magt, der forestilles ved store Babylon, hvilken har gjort alle Nationer drukne med hendes Ugudelighed, og hun maa falde, efter hun har været advaret med Lyden af „det evige Evangelium." Hendes Omkastelse vil skee ved en Række af de forfærdeligste Domme, hvilke vil hasteligen efterfølge hverandre, og komme over de Nationer hvor hun har hendes Herredømme, og tilsidst vil hun blive aldeles opbrændt med Ild, thi Herren har talet det. Store og skrækkelige og høist forfærdelige Domme er lovbestemte over disse fordærvede Magter — Nationerne af den nymodens Christenhed, thi mægtig er den Herre Gud, som skal udøve sin grumme Vrede paa dem, og han vil ikke ophøre indtil han har gjort en fuld Ende, og indtil deres Navne udslettes fra under Himmelen.

12. Hensigten med at sende „det evige Evangelium" iblandt Babylons Nationer er, at frelse en Levning ved bogstaveligen at indsamle dem midt udaf hende. St. Johannes siger, „Og jeg hørte en anden Røst fra Himlen, som sagde: gaaer bort fra hende, I mit Folk! at I ikke skal blive deelagtige i hendes Synder, og at I ikke skal rammes af hendes Plager; thi hendes Synder har naaet til Himlen, og Gud har ihukommet hendes Uretfærdigheder." (Aabenb. 18. 4, 5.) Ligerviis, der er sammenknyttet med Mormons Bogs store Budskab, „en Røst fra Himlen," befalende de Hellige at komme ud fra alle Nationer efterat de har adlydt Evangeli-Budskabet; dette har de været ifærd med at gjøre disse mange Aar, og dette vil de fortsætte, indtil Indsamlingen er fuldt tilendebragt. Og efter at de Hellige, som er Jordens Salt, er samlede ud, vil hine der er efterladte hasteligen omkomme, ligesom det gik med Sodom og Gomorra. Alle disse store Begivenheder er klarlig aabenbarede i de Jødiske Skrifter, de er ogsaa klarlig aabenbarede i Mormons Bog, som er kommen, sigende at Tiden er forhaanden; det er ogsaa aabenbaret ved Guds Røst fra Himlen, og ved Engles Betjening til udvalgte Vidner, udsendte til at advare Menneskeslægten for den sidste Gang.

13. „Det evige Evangelium" er bleven anbetroet endnu engang til vor Jords Indvaanere i den Hensigt atter at oprette Christi Kirke, eller med andre Ord, Guds Rige, som det er forudsagt, ved Profeten Daniel, som sagde at, „I disse Kongers Dage, skal Himmelens Gud oprette et Rige, hvilket aldrig skal nedbrydes: og det skal ikke overlades til et andet Folk, men det skal knuse og gjøre Ende paa alle disse Riger, og det skal bestaa evindelig." (Daniel 2, 44.) Guds Rige oprettet paa Jorden i det første Aarhundrede af den Christelige Tidsregning, var ikke Opfyldelsen af Daniels Profeti. Hans Forudsigelse rakte fremad til en meget senere Periode af Verden, nemlig, til Tiden naar Engelen skulde bringe Evangeliet — til Tiden naar det store Billede, forestillende alle Verdens Riger, skulde være fuldstændigt, fra Hovedet af Guld til Fødderne og Tæerne af Jern og Leer. Riget eller Kirken oprettet for atten Aarhundreder siden, svarer ingenlunde til Tiden;

thi Fodderne og Tæerne af Nebuchadnezzars store Billede existerede dengang ikke; isandhed det var mange Aarhundreder derefter, førend det Romerske Keiserdømme forestillet ved Benene af Jern, blev deelt i Fodder og Tæer. Men Daniel siger til Nebuchadnezzar, „Du saae indtil en Steen blev afhuggen uden Hænder, hvilken slog paa Billedets Fødder, der var af Jern og Leer, og brød dem i Stykker." (34. Vers) Fra dette vi lærer, at Fodderne og Tæerne maa existere førend „Himlens Gud opretter et Kongerige," forestillet ved „Stenen afhugget uden Hænder," ellers kunde Stenen ikke begynde sit første Angreb paa Fødderne og Tæerne, og bryde dem i Stykker.

14. Det nymodens Europas Nationer, indbefattende England, og Amerika's Hedninge-Nationer, udgjør Benene, og Fødderne, og Tæerne af Billedet, medens de andre Dele af Billedet vil findes fordetmeste iblandt de Asiatiske Nationer. Billedets geografiske Beliggenhed er fra Øst til Vest; dets Hoved findes i Asia, og dets Tæer i Europa og Amerika. Naar Guds Rige oprettes, maa det være nogensteds nærved de vestlige Udkanter af dette store Billede, thi Tæerne og Fødderne sønderbrydes først derved, og sidenefter alle de andre Dele, af hvilket vi lærer at dets Fremgang er fra Vest til Øst. Verdens Rigers Fremskriden har været fra Øst til Vest; Guds Riges Fremskriden er fra Vest til Øst, i en tilbagegaaende Retning. Denne Steen, ifølge Daniels 2, 45, vil være „**afhugget af Bjerget uden Hænder.**" „Afhugget af Bjerget," betegner dens Stedsforhold førend nogen Part af Billedet er sønderbrudt. Den Sidstedags-Kirkes nærværende Beliggenhed er i Dalene iblandt Klippe-Bjergene: dette synes at være dens passende Stilling, ifølge Profetien. Stenen vil være „afhugget uden Hænder:" dette betegner at det er et Rige, der ikke er dannet ved Menneske-Villie, men ved Guds Villie; Menneske-Viisdom har ingen Haand i dets Tildannelse; det er „Himlens Gud" der opretter det, og ved ham det vil opholdes og aldrig nedbrydes, eiheller sønderbrydes, eiheller overlades til et andet Folk.

15. Verdens Riger førte Krig imod det Førstedags-Riges-Hellige og fik Overhaand med dem og overvandt dem, og udryddede dem af Jorden, saa at Riget ikke længer existerede iblandt Nationerne; ikke saa med det Sidstedags-Rige; thi det vil faa Overhaand over Verdens Riger indtil de skal, som Daniel siger, „blive ligesom Avnerne paa Tærskegulvene om Sommeren; og Vinden skal føre dem bort, og deres Sted skal aldeles ikke findes; og Stenen som slog paa Billedet skal blive til et stort Bjerg og fylde hele Jorden." (Daniel 2. 35. Og da skal „Riget og Herredømmet, og Rigets Storhed under hele Himlen, gives til det Folk, som er den Høiestes Hellige, hans Rige er et evigt Rige, og alle Herredømmer skal tjene og adlyde ham." (Daniel 7. 27.) Begivenhederne forudsagte ved Daniel er de samme som Begivenhederne forudsagte ved Johannes. Daniel siger et Kongerige skal oprettes; Johannes tilsiger os ved hvilke Midler, nemlig, formedelst det evige Evangelium, aabenbaret ved en Engel: Daniel siger at naar Guds Rige er oprettet, skal Verdens Riger brydes isønder: Johannes siger, at naar det evige Evangelium er bleven gjengivet og prædiket til Nationerne, da er „Guds Doms Time" — Babylons Fald. Begge disse Skribenter kundgjør de samme store Begivenheder, men beskrev dem i forskjelligt Sprog. Det som var forudsagt ved hine to inspirerede Mænd er nu ifærd med at opfyldes. Engelen har tilsynueladt sig — Evangeliet er gjengivet — Riget er oprettet — dets Beliggenhed er iblandt Bjergene, og om kort Tid vil Resten af disse Forud-

sigelser ogsaa gaa i Opfyldelse ganske bogstavelig, og ikke det mindste Bogstav eller Tøddel skal feile, indtil Jorden skal hvile fra Ugudelighed, og „denne Verdens Riger bliver vor Guds og hans Salvedes Riger."

16. I de Jødiske Skrifter er der ingen Profet, som har talet mere fuldt og tydelig, om de sidste Tiders store Begivenheder, end Esaias. I det 29de Kapitel har han klarlig forudsagt at en vis Bog skulde aabenbares — at de Døve skulde høre dens Ord — at Gud vilde handle underligt ja paa det Underligste — at Israel skulde indsamles og frelses — at de fattige og sagtmodige skulde fryde sig — at de vildfarende i Aanden skulde komme til Forstand — og, endelig, at de ugudelige skulde alle ødelægges. I det første, og en Part af det andet Vers, Herren truer Ariel, eller Jerusalem, med Dom: han siger, „Vee Ariel, Ariel, den Stad hvor David boede! føier Aar til Aar; lad dem slagte Høitiders Offer; dog jeg vil trænge Ariel, og der skal være Sorg og Bedrøvelse." Efter Messias kom og offredes for Verdens Synder, vedblev Jøderne at „slagte Høitiders Offer," naar de skulde have været afskaffede; de føiede „Aar til Aar" til Mose Lov, indtil de nedbragte „Sorg og Bedrøvelse," og stor „Nød" over deres elskelige Stad. Den Romerske Krigs-Hær omringede Staden — kastede en Forskandsning omkring den, og, endelig, sløifede den „ligemed Jorden." Den fornemste Part af Jøderne omkom, og en Levning adspredtes iblandt Nationerne, hvor de har vandret i Mørke indtil denne Dag.

17. Den sidste Part af det andet Vers taler om en anden Begivenhed, der skulde ligne den der vilde hænde Ariel, eller Jerusalem: det læses saaledes; „Og den skal være mig som Ariel." Dette kan ikke henføres til Ariel selv, men maa hentyde paa noget der skulde være „ligesom Ariel." Det vilde være Daarlighed at sige at Ariel skulde være som Ariel; hvorfor Ordet „den" maa hentyde paa en Nation der skulde lide lignende Straf; som de der skulde komme over Jerusalem. I de tre følgende Vers, Herren beskriver mere fuldstændig den anden Begivenhed; han siger, „Jeg vil slaa Leir rundt omkring dig, vil ængste Dig med Bolværk, og jeg vil opkaste Volde imod Dig. Og du skal fornedres, og skal tale udaf Jorden, og din Tale skal mumle af Støvet, og din Røst skal være som af Een der har en Trylle-Aand, udaf Jorden, og din Tale skal hvisle udaf Støvet. Og de Fremmedes Mangfoldighed, der adspredte Dig, skal være som tyndt Støv, og de Forfærdeliges Mangfoldighed skal være som Avner for Vinden; ja, det skal skee i et Øieblik pludseligen." Disse Forudsigelser af Esaias kunde ikke hentyde paa Ariel, eller Jerusalem, fordi deres Tale har ikke været „udaf Jorden," eller „mumlet udaf Støvet," men det hentyder til Josefs Levning som ødelagdes i Amerika for over 1400 Aar siden. Mormons Bog beskriver deres Fald, og sandelig det var stort og forfærdeligt. Ved Christi Korsfæstelse blev „deres Forfærdeliges Mangfoldighed" som Esaias sagde „som Avner for Vinden," og det skede saasom han videre siger, „i et Øieblik hasteligen." Mange af deres store og prægtige Stæder ødelagdes ved Ild, andre ved Jordrystelser, andre ved at nedsænkes og begraves i Jordens Dybder. Denne pludselige Ødelæggelse kom over dem fordi de havde stenet og dræbt Profeterne der var sendte iblandt dem. Imellem 300 og 400 Aar efter Christum, faldt de atter tilbage til stor Ugudelighed, og den fornemste Nation faldt i Slaget, og de udstod netop hvad Herren forudsagde ved Esaias, „Og jeg vil slaa Leir rundt omkring Dig,

og vil ængste Dig med Bolværk, og jeg vil opkaste Volde imod Dig, og du skal fornedres, og skal tale udaf Jorden," osv. Denne Levning af Josef i deres Nød og Ødelæggelse, var for Herren **ligesom** Ariel. Ligesom den Romerske Armee ængstede Ariel, og bragte stor Nød og Sorg over hende, saaledes monne det ældre Amerikas stridende Nationer bringe over hinanden de gyseligste Scener af Blodsudgydelse og Nederlag. Derfor kunde Herren ret passende, naar han talende hentydede til denne Begivenhed, erklære at „den skal være mig som Ariel."

18. En af de vidunderligste Ting sammenknyttede med denne Forudsigelse er, at efter at Nationen skulde være fornedret, den skulde „tale udaf Jorden." Dette omtales eller gjentages 4 Gange i det samme Vers. Aldrig var en Profeti sandere opfyldt end denne, i Mormons Bogs Fremkomst. Josef Smith tog hin hellige Historie „udaf Jorden." Den er de ældre Amerikanske Profeters Røst talende „udaf Jorden;" deres Tale „mumler udaf Støvet;" den taler paa en høist fortrolig Maade om forbigangne Tidsaldres Gjerninger; den er deres Røst der slumrer i Støvet. Den er Røsten af Profeter talende fra de Døde, raabende Omvendelse i de Levendes Øren. Hvorledes kunde en Nation, efter at den var fornedret og ødelagt, „tale udaf Jorden?" Kunde deres døde Legemer, eller deres Støv, eller deres Aske tale? Sandelig, nei: de kan alene tale ved deres Skrifter eller deres Bøger som de skrev medens de levede. Deres Røst, eller Tale, eller Ord, kan alene „tale udaf Jorden," eller „hviske udaf Støvet" formedelst deres Bøger eller Skrifter der opdages. Derfor, Esaias siger endvidere i det 11te og 12te Vers: „Og Synet af Alt skal være for eder som en forseglet Bogs Ord, hvilken man giver til den, som forstaaer sig paa Skrift, sigende: Kjere, læs dette; men han maa sige: jeg kan ikke; thi det er forseglet: og Bogen leveres til ham som ikke er lærd, sigende: kjere, læs dette; og han siger: jeg er ikke lærd."

19. Efter at erholde Mormons Bog „udaf Jorden" formedelst Englens Betjening afskrev Smith nogle af de originale Bogstaver paa Papir, og sendte dem med Martin Harris som var en Landmand, til Staden New-York, hvor de overraktes til Professor Anthon, en Mand der havde megen Lærdom baade i ældre og nyere Sprog. Harris anmodede med Længsel den lærde Professor om at læse det, men han svarede at han kunde ikke. Ingen af de lærde har endnu været istand til at læse Charaktererne og Hieroglyferne hvilke findes iblandt de gamle Ruiner, i næsten enhver Part af Amerika. Det ældre Amerika's Skriftsprog er et forseglet Sprog for denne Generation. I Aaret 1841 skrev Professor Anthon et Brev til en Episkopal-Præstemand i New Rochelle i Westchester County, nærved New York Stad, til Svar paa et af Præsten gjort Spørgsmaal med Hensyn til de Ord eller Charakterer man sagde havde været overrakte til ham. Professor Anthons Brev var skrevet med Tilladelse til at publisere det; det gik aabenbar ud paa at lægge Hindring i Veien for Evangeliets Fyldes Udspredelse, hvilket indeholdes i Mormons Bog. Vi giver her en kort Extrakt af det, taget af et Tidsskrift, betitlet „The Church Record." 1ste Aarg., Nr. 22.

20. „For mange Aar siden, Datum erindrer jeg ikke nu nøiagtigen, indfandt sig en ligefrem udseende Landmand hos mig med et Brev fra Dr. Samuel L. Mitchell, anmodende mig om at undersøge og give min Mening over et vist Papir, mærket med forskjelligartede Charakterer, hvilke Doktoren

tilstod han kunde ikke læse, og som Sedelens Overbringer var meget længselsfuld efter at faa forklaret."

„Her er altsaa den Lærdes Vidnesbyrd," at en Mand indfandt sig hos ham med „en Bogs Ord." Men den lærde Professor vedbliver: „En meget kort Undersøgelse overbeviste mig om at det var blot et fiffigt Bedrageri, og tillige et meget tølperagtigt. Charaktererne var ordnede i Søiler, ligesom den Chinesiske Skrivemaade, og frembød den besynderligste Blanding jeg nogensinde saae. Græske, Hebraiske og alle Slags Bogstaver, mere eller mindre fordreiede, enten formedelst Uforstandighed eller af virkelige Hensigter, var blandede imellem hinanden med forskjellige Afmaalninger af Halvmaaner, Stjerner og andre naturlige Gjenstande, og det hele endte i en grov Fremstilling af den Mexikanske Dyrekreds."

21. Professor Anthon tænkte, udentvivl, at hans Paastand vilde bekæmpe Mormons Bog; men vi betragter det som en stor Erhvervelse af Vidnesbyrd, bekræftende Sandheden af hin Bog, naar det sammenlignes med de nye Opdagelser af Glypher og Charakterer iblandt Amerika's gamle Ruiner. Den berømte Oldgranzsker, Professor Raffinesque, idet han taler om Glypherne, der er opdagede paa Ruinerne af en Steenstad, funden i Mexiko, siger:

„Glyferne af Otolum er skrevne fra oven nedad, ligesom Chinesisk, eller fra Side til Side, ligegyldigen, ligesom Egyptisk og det Demotisk-Lybiske. Endskjøndt den sædvanligste Maade at skrive Grupperne er i Rader, og hver Gruppe særskildt, dog finder vi nogle formede, saa at sige, i aflange Qvadrater eller Tabletter, ligesom hine Egyptske." (Atlantic Journal for 1832, by Professor Raffinesque).

To Aar efter at Mormons Bog udkom i Trykken, Professor Raffinesque, i hans Atlantic Journal for 1832, publicerede et Fac-Simile (o: Aftryk) af Amerikanske Glyfer, fundne i Mexiko. De er ordnede i Søiler, værende 46 i Antal. Disse, den lærde Professor benævner „Elementerne af Glyferne af Otolum," og han formoder at ved Sammenføiningen af disse Elementer, Ord og Sætninger dannedes, udgjørende hint vidtløftige Fastlands ældre Nationers Skriftsprog. Ved at eftersee det Fac-Simile af disse 46 Elementar-Glyfer, finder vi alle de Særegenheder som Prof. Anthon tilskriver Charaktererne, hvilke han siger at „en ligefrem udseende Landmand" overrakte ham. De, „Græske, Hebraiske, og alle Slags Bogstaver," omvendte og i forskjellige Stillinger, „med forskjellige Udkast af Halvmaaner," Planeter, Sole, „og andre naturlige Gjenstande," findes iblandt disse 46 Elementer. Denne „ligefrem udseende Landmand," kom ifølge Professor Anthons Vidnesbyrd, Professor Raffinesque en 3 eller 4 Aar i Forkjøbet, og præsenterede ham med de ægte Elementar-Glyfer, flere Aar førend Atlantic-Journal publiserede dem; og hvad der er endnu mere mærkværdigt, „Charakterne," siger Prof. Anthon, var ordnede i Søiler ligesom den Chinesiske Skrivemaade," hvilket nøiagtigen svarer til hvad Professor Raffinesque bevidner, som ovenfor citeret, med Hensyn til Glyferne af Otolum. Vi seer intet i Professor Anthon's Paastand, der beviser de til ham overrakte Charakterer at være et „fiffigt Bedrageri," som han benævner det; medmindre han virkelig betragter deres nøiagtige Lighed med Glyferne af Otolum, og deres Ordning i det rette Slags Søiler, — at det er „fiffigt Bedrageri." Men, eftersom Joseph Smith var en ulærd ung Mand, boende paa Landet, hvor han havde ikke Adgang til Oldgrandskernes Skrifter og Opdagelser, vilde han være aldeles uduelig til at sammen-

smede det ældre Amerikas sande og ægte Glyfer; derfor anseer vi dette Vidnesbyrd af Professor Anthon, endskjøndt det kommmer fra en afsagt Fjende af Mormons Bog, at være et stort sideordnet Beviis i dens Gunst. Professor Raffinesque siger, som vi har allerede citeret, at „Glyferne af Otolum er skrevne fra oven nedad, ligesom Chinesisk, eller fra Side til Side, ligegyldigen, som Ægyptisk. Nu, Størstedelen af Mormons Bog var skreven fra Side til Side, ligesom Ægyptisk. Isandhed, den var skreven paa gammel Ægyptisk, der var reformeret ved Levningen af Josephs Stamme.

22. Esaias som vi har allerede citeret, siger: „Synet af Alt skal være for eder som en Bogs Ord, der er forseglet, som man giver til den der forstaaer sig paa Skrift, sigende: Kjere, læs dette; og han siger: jeg kan ikke; thi det er forseglet." Mærk denne Forudsigelse: Bogen selv skulde ikke leveres til den Lærde, men ikkun „Bogens Ord;" det opfyldtes bogstavelig i den Begivenhed som allerede er beskrevet, som der er klart vidnet om, ei alene ved den „ligefrem udseende Landmand," nemlig Martin Harris, men ved den lærde Professor Anthon selv.

23. Men Esaias underretter os i det næste Vers, (12) at Bogen selv skulde leveres til den Ulærde; han siger: „Og Bogen gives til ham, som ikke forstaaer sig paa Skrift, sigende: Kjere, læs dette; og han siger: jeg er ikke lærd," Dette blev opfyldt da Herrens Engel leverede Bogen i Smith's Hænder. Endskjøndt han var ulærd i ethvert Sprog, undtagen hans eget Modersmaal, fik han dog Befaling at læse eller oversætte Bogen. Følende sin egen Udygtighed til at læse saadan en Bog, sagde han til Herren, med Esaiæ Ord: „Jeg er ikke lærd." Da han gjorde denne Undskyldning, svarede Herren ham med Esaiæ Ord, see de næste Vers (13, 14). „Herren sagde: efterdi dette Folk holder sig nær til mig med deres Mund, og ære mig med deres Læber, men deres Hjærter er langt fra mig, og deres Frygt for mig er Menneskers Bud, som de have lært; derfor, see, jeg vil blive ved at handle underligen med dette Folk, ja paa det Underligste: thi deres Vises Viisdom skal forgaa, og deres Forstandiges Forstand skal skjule sig." Hvilke Ord kunde bedre afmale Nutidens Christenheds kraftløse forfaldne Tilstand end denne Beskrivelse? og hvilke Ord kunde være mere beskrivende om de vidunderlige Gjerninger, som Gud vilde gjøre, end at sige, at „deres Vises Viisdom skal forgaa, og deres Forstandiges Forstand skal skjule sig?" Hvad kunde være mere vidunderligt, end det at Herren lod en ulærd Yngling læse og oversætte en Bog, som de Visestes og Lærdestes Viisdom ikke kunde læse? Visselig, Herrens Veie ere ikke som vore Veie, og Hans Tanker er ikke som vore Tanker; thi Verdens Viisdom er Taabelighed i Guds Aasyn; han fremfører ved sin Kraft hans Viisdoms skjulte Ting formedelst de Sagtmodige, de Enfoldige og de Ulærde, medens han forkaster Menneskers Viisdom og Lærdom, formedelst deres Stolthed og Hoffærdighed. Hvor vidunderlige er dine Handlinger, o Herre Gud, Almægtige! Thi Du beskæmmer Menneskers Viisdom og Lærdom, at intet Kjød skulde rose sig i Din Nærværelse. Du ophøier de Sagtmodige og de Ydmyge, at de maa undervises om Dig, og kjende Dine Veie! Herlighed, og Hæder, og Viisdom, og Magt, og stor Styrke, og fortræffelig Forstand være til Herren vor Gud evindelig! Lad al Jorden frygte og hædre hans store Navn, thi „hans Doms Time er kommen" og Tiderne for Opfyldelsen af de sidste Dages store Begivenheder, som der er talet ved hans Tjenere Propheterne.

24. Esaias har i det 9. og 10. Vers, givet en videre Beskrivelse af alle Nationers Tilstand. Idet han tiltaler dem, udbryder han: „Standser og forundrer eder; raaber ud, raaber: de er drukne, men ikke af Viin; de raver, men ikke af stærk Drik; thi Jehovah har udgydt over eder en dyb Søvns Aand, og har lukket eders Øine: han har skjult Profeterne og eders Overster, Seerne; og Synet af Alle er blevet eder som Ordene af en Bog, der er forseglet," etc. Her seer vi den mørke og fordunklede Tilstand af alle Nationers Mangfoldighed. Paa den Tid „Bogens Ord" skulde „tale ud af Jorden", vilde „en dyb Søvns Aand" være udgydt over dem; de skulde være drukne og vaklende, men ikke af Viin eiheller formedelst stærk Drik; — Profeterne og Seerne skulle skjules og „Synet af Alle," det er Aabenbaringerne af alle de hellige Profeter og Seere, der indeholdes enten i Bibelen eller noget andet Sted, skulde blive ligesom Ordene af den forseglede Mormons Bog. Dersom de forstod „Synet af Alle" der har talet i forbigangne Tids-Aldre ved Profetiens Aand, da vilde de ikke være „drukne", eiheller „rave" eiheller være i en „dyb Søvn", men alle Nationer ere drukne af store Babylons Horeries-giftige Viin; de seer ikke, eiheller monne de forstaa de Domme der er ifærd med at tilfalde dem. Ligesom den lærde Professor Anthon kunde ikke læse „Ordene af Bogen" der præsenteredes ham, fordi det var en forseglet Bog — et Sprog ikke forstaaet af de Lærde, saaledes med „alle Nationers Mangfoldighed" med Hensyn til „Synet af alle Profeterne og Seerne;" de er tildækkede; de forstaaes ikke mere end Ordene af den forseglede Bog forstaaes af den Lærde. Naar Skriftens Profeti's Begivenheder er saa klarlig opfyldt for deres Øine, de vil ikke engang da faa Øie paa det; naar Viismændenes og de Lærdes Viisdom gaaer overstyr, og Gud „handler underligt og paa det Underligste, i at lade den Ulærde læse Bogen, Nationerne vil ikke tage sig det til Hjærte; endskjøndt som Esaias siger, de vil „standse og forundre sig," og „raabe ud" paagrund af Bogen som „taler ud af Jorden"; dog, fordi de er berusede med alslags Ugudelighed og Vederstyggelighed, og fordi de holder dem nær til Herren med deres Mund, og med deres Læber, medens deres Hjærter er langt borte fra ham, og fordi de underviises med Menneskers Leveregler, vilde forkaste den, og idet de gjør det, vil de forkaste Herrens store og sidste Advarsels-Budskab til Mennesket, og bringe over dem selv hastig Ødelæggelse. Fordi de ringeagter saa stort et Værk, „de skal hjemsøges," som Esaias siger, „med Storm og Uveir" og „Jordrystelser," og „en fortærende Ildslue.

25. Som et andet klart Beviis paa at den Bog, om hvilken Esaias taler, var beskikket til at komme frem i de sidste Tider, siger han, i det 17de Vers. „Er det ikke endnu en saare liden Tid, og Libanon skal blive omvendt til en frugtbar Mark, og den frugtbare Mark skal agtes som Skoven?" 18de Vers: „og paa den Dag skal de Døve høre Bogens Ord, og de Blindes Øine skal see ud af Dunkelhed, og udaf Mørket". Denne Bog kunde ikke betyde det Nye Testamente, thi da det blev skrevet var det omtrent ved den Tid at Libanon skulde forsages af Jøderne, og blive et Øde, en Skov, eller Ørken for mange Slægter. „Paa mit Folks Mark skal opvoxe Torne og Tidsler" (Esaias 32. 13.) Heraf seer man, at Palæstinæ Land, som indbefatter Libanon, var ifærd med at forbandes dengang det Nye Testamente blev skrevet. Men strax efter at den Ulærde skulde læse Bogen, „Libanon skal omvendes til en frugtbar Mark, og den frugtbare Mark skal agtes

som Skoven." Den Bog derfor, som Esaias profeterer om, er bestemt til at komme frem netop førend den store Dag Israel opreises i deres egne Lande; paa hvilken Tid Libanon og hele Kanaans Land vil atter være velsignet, medens den frugtbare Mark, tilhørende de hedenske Nationer, „vil agtes som en Skov"; Hedningenes Nationers Mangfoldighed skal omkomme, og deres Lande, som nu er ligesom en frugtbar Mark, skal efterlades øde uden Indvaanere, og blive ligesom Libanon har været for mange svundne Slægter, medens Libanon skal atter besiddes af Israel, og „omvendes til en frugtbar Mark." Disse store Begivenheder kunde ikke tage Plads førend Herren skulde først fremføre en Bog udaf Jorden.

26. „Og, paa den Dag, skal de Døve høre Bogens Bog." Dette er allerede blevet bogstavelig opfyldt. De der var saa døve at de ikke kunde høre den høieste Lyd, har havt deres Øren aabnede til at høre de herlige og høist værdifulde Ord af Mormons Bog, og det er skeet ved Guds og ikke ved Menneskets Kraft. „Og de Blindes Øine skal see ud af Dunkelhed og af Mørke." Dette har ogsaa været bogstavelig opfyldt, og overflødigen vidnet om i det 5te Nummer af denne Række. „De Sagtmodige skal ogsaa faae mere Glæde i Herren." Nu, i den lange mørke Nat, har der været nogle ydmyge sagtmodige Personer, som har havt en vis Grad af Lys; men, eftersom Christi Kirke havde flygtet fra Jorden, der var Ingen der havde Myndighed til at døbe eller at administrere Evangeliets Ordinanzer for hine sagtmodige Personer: derfor, deres Glæde var meget ufuldkommen, men Esaias siger, naar Bogen er aabenbaret, „de Sagtmodige skal faae mere Glæde i Herren." Dette er hvad Bogen er beregnet paa at frembringe; thi af dens Indhold lære de Sagtmodige at Tiden er forhaanden for dem at arve Jorden, overeensstemmende med vor Frelsers Prædiken paa Bjerget: „Velsignede er de Sagtmodige, thi de skal arve Jorden." Dette vil være opfyldt efterat alle de ugudelige Nationer er ødelagte. „De Fattige iblandt Menneskene skal fryde sig i den Israels Hellige." Dette er ogsaa forjettet som et Resultat af Bogens Aabenbarelse, og de Midler ved hvilke det skal bevirkes er ved de Ugudeliges almindelige Nederlag; som Esaias siger: Naar det er ude med den Forfærdelige og Spotteren har faaet Ende, og alle de som vogte paa Misgjerning er afhugne: som holder et Menneske for en Synder for et Ords Skyld, og lægger Snare for den, der straffer i Porten; og fordriver den Retfærdige for en Ubetydelighed." O! hvor tydeligt det siges, at Dom var bestemt til snart at falde over alle de Ugudelige efter at denne Bog blev aabenbaret. — Dette vidunderlige Værk, dette Under! Og hvor tydeligt det ogsaa udtales, at de Døve, de Blinde, de Sagtmodige, og de Fattige iblandt Menneskene skulde drage stor Nytte af den Bog!

27. Efterat Esaias havde forudsagt den store Forandring der skulde skee med Libanon, med de Døve, o. s. v. naar Bogen skulde aabenbares, omtaler han dernæst mere nøiagtigen det store Gavn Bogen skulde være til Jakobs Huus. Han siger: „Derfor, saa siger Herren, som forløste Abraham, angaaende Jakobs Huus: Jakob skal nu ikke mere beskæmmes, eiheller skal hans Ansigt nu mere blive blegt. Men naar han seer sine Børn, mine Hænders Gjerning, midt iblandt sig, da skal de helliggjøre mit Navn, og helliggjøre den Jakobs Hellige, og skal frygte Israels Gud." Jakobs Huus har været beskæmmet, og hans Ansigt har blevet neget, stedse siden han var dreven bort fra Libanon eller Kanaan, men Herre har nu bragt frem ud af Jorden en

Bog hvilken, ledsaget af hans Kraft, atter skal samle Jakobs Stammer fra Klodens fire Dele, og etablere dem i Palestinas og Libanons Land evindelig; og Hans hellige Navn skal de ikke mere vanhellige, men skal være et retfærdigt Folk igjennem alle deres Generationer, saalænge Jorden skal staa, og de skal atter besidde deres forjettede Land i Evigheden, aldrig mere at jages bort; derfor, de skal aldrig mere beskæmmes. Det er forgjæves for Hedningerne at søge at omvende Jakob, og at tilveiebringe deres store Igjenløsning, uden blot paa den Maade som Herren Israels Gud har forudsagt og beskikket: de kan gjerne holde Møder og Sammenkomster forat omvende Joderne, men lad dem vide visseligen at den Bog Esaias har omtalt er beskikket til at fuldkomme Jakobs Huus's Frelse, og tilveiebringe Israels Gjenoprettelse, medens Hedningerne som ikke vil annamme den, og blive indregnet og delagtiggjort med Jakob, maa visselig omkomme, ja, de skal aldeles ødelægges med Storm og Uveir, med Jordrystelser og Hunger, med en fortærende Ildslue, og deres frugtbare Lande skal agtes som en Skov, medens Jakob skal bo i Tryghed evindelig.

28. Esaias beskriver en anden Begivenhed, som følger efter Bogens Aabenbarelse, han siger, „Ogsaa de som var vildfarende i Aanden, skal komme til Forstand, og de som knurrede skal annamme Lærdom.“ (24de Vers.) De sagtmodige paa Jorden, hvilke var vildfarende i Aanden, fordi „Herrens Frygt var lært ved Menneskers Læreregler,“ de skulde komme til Forstand. Oh! hvor værdifuldt maa dog Indholdet være af en Bog, som skal befri os fra alle de Vildfarelser, der læres ved uinspirerede Menneskers Læreregler! Oh, hvor lifligt til de stakkels uvidende vildfarende Dødelige der har knurret paa Grund af den Mangfoldighed af modsigende Lærdomme, der har forvirret og adspredt deres Sind, at læse det ligefremme, rene, og høist kostelige Guds-Ord, som er aabenbaret i Mormons Bog! Det er ligesom Brød til den Hungrige, — ligesom den kølige forfriskende Kilde til ham, der er færdig at omkomme af Torst. Løfter eders Hoveder op, I Sagtmodige paa Jorden; lad de Fattige iblandt Menneskene fryde sig i den Israels Hellige; lad dem der har været vildfarende i Aanden og feilet i Dommekraften, drikke af Kundskabens Kilde; lad alle der har knurret paagrund af Usikkerheden af Menneskenes Læreregler, læse Bogens Ord, og de „skal annamme Lærdom;“ lad de Ydmyge og Hjerteknuste iblandt alle Nationer være saare glade, thi deres Igjenløsnings Time, at udløses af Babylon, er forhaanden; lad al Israel lovprise deres Fædres Gud i Sange af evig Glæde; thi det som han talede ved deres Profeters Mund, angaaende deres Gjenoprettelse i deres Lande, er nær ved at opfyldes; allerede har Bogen, hvilken Esaias sagde skulde fuldkomme eders Gjenoprettelse og omvende Libanon til en frugtbar Mark, ladet sig tilsyne; og sandelig det er „en vidunderlig Gjerning — og en underlig Begivenhed!“ Lad Zion opvaagne igjen, og iføre sig sin Styrke som i gamle Dage; lad vor Guds Tjenere udraabe Lovprisninger til den Zions Hellige; lad dem raabe høit iblandt Nationernes Hovdinger, og synge med Glæde for Jakob; thi han skal komme i hans beskikkede Tider, og Ingen skal forhindre. See! han skal komme og synge paa Zions Høide, og de høie Steder paa Jorden skal glæde sig for ham, og de evige Høie skal bæve af Glæde.

29. Ephraim, Herrens Førstefødte, skal være lig en mægtig Mand, og hans Hjerte skal fryde sig som formedelst ny Viin; thi han skal krone Israels Stammer med Herlighed, og hans Førstefødselsret skal aldrig tages af

hans Haand; hans Boliger skal være i de fede Dale, og hans Sæd skal dække Høiene; han skal udskyde sine Grene i alle Retninger, og Mange skal hvile i Skyggen deraf; hos ham er de skjulte Guds Hemligheders Nøgle — Hemlighedernes fra gamle Tider; han skal aabne Himlens hellige Archiver, og Himlene skal nedskylle Retfærdighed, ligsom Regn, Jordens Indre skal aabne sig, og skal kundgjøre ukjendte Tidsaldres Undere. Ved ham skal Zion bygges, og hendes Boliger skal omgives med Herlighed; hendes Lys skal være som Solen, og hendes Skjønhed som Morgenen; hendes Tabernakler skal være som den Høistes Opholdsteder, og i hendes Palladser skal Konger staa op og tilbede; hendes Børn med eet Hjerte skal skue opad, medens det Zion der er ovenfil skal skue nedad; da skal Himlene og Jorden mødes, og al Skabelsen skal skjælve af Glæde; da vil Foreningen af alle Uddelinger fuldstændiggjøres, og Himlens og Jordens Konge-Familier vil være eet fra den Tid af og evindelig. Dette er Zions Børns Velsignelse og den Herlighed der tilkommer Efraim, Herrens Tjenere. Manasses Børn skal hjælpe Efraim, og i al hans Herlighed skal de herliggjøres.

30. Manasses Optegnelser i Efraims Hænder skal indsamle Herrens Udvalgte fra de fire Veir, fra den ene Ende af Jorden til den anden. Mormons Bog er Manasses Optegnelse, den er nu i Efraims Hænder, som har været for mange Generationer, ligesom Profeten Hoseas sagde, „blandet iblandt Folket." Ved dem vil Herren „stange Folket tilsammen fra Jordens Ender," — ved Efraims Børn, hvilken er Herrens Førstefødte i dette store Sidstedags-Værk. De Amerikanske Indianere er tildeels af Manasses Børn; endskjøndt mange af dem er af Efraim, gjennem Ismaels to Sønner, som kom ud af Jerusalem 600 Aar for Christum, og nogle af Juda, gjennem Davids Lænder og de Kongers der regjerede over Jerusalem. Da Zedekias Kongen af Juda, var bortført fangen til Babylon, tog Herren een af hans Sønner, hvis Navn var Mulok, med et Kompagni af dem der vilde adlyde hans Ord, og han bragte dem hen over det store Hav, og plantede dem i Amerika. Dette skete for at opfylde det 22de og 23de Vers af Ezekiels 17de Kapitel: „Saa siger den Herre Gud, jeg vil ogsaa tage af det høie Cedertræs Top, og sætte det; og jeg vil afbryde een der er spæd iblandt dets unge Qviste, og plante den paa et høit Bjerg og ophøiet; paa Israels Høides Bjerg vil jeg plante den; og den skal frembringe store Grene, og bære Frugt, og være et herligt Cedertræ; og under det skal alle Slags Fugle bygge Rede; i dets Grenes Skygge skal de bo." Ved at læse dette Kapitel, vil man see at Jøderne var det „høie Cedertræ," at Kong Zedekias var den „høieste Qvist," (eller Toppen) og at den spæde Qvist, var een af hans Sønner, hvem Herren førte ud og plantede ham og hans Kompagni paa Amerikas udsøgte Land, hvilket han havde givet en Levning af Josefs Stamme til Arv, for at opfylde Jakobs og Mose Velsignelser paa den Stammes Hoved. (1 Mosebog 48. 49; ogsaa 5 Mos. 33.)

31. Jakob, som var en Profet, sagde til sine Sønner: „samler eder tilsammen, saa vil jeg forkynde eder hvad eder skal vederfares i de sidste Dage." Han begyndte da at velsigne dem ved Profetiens Aand, fra den ældste til den yngste. Josefs Velsignelse var som følger: Josef er en frugtbar Qvist, ja en frugtbar Qvist hos en Kilde; hvis Skud løb ud over Muren. — — — „Din Faders Velsignelser er mægtigere end mine Forfædres Velsignelser, indtil de evige Høies (yderste) Grændser; de skal komme paa

Josefs Hoved og paa hans Isse, som var skilt fra sine Brødre." (1 Mos. 49.) Lad Læseren tage denne Velsignelse nøie i Betragtning. For det Første, skulde Josef vorde meget talrig; for det Andet skulde hans Skud løbe over Muren; for det Tredie skulde han annamme en Velsignelse der strakte sig til de evige Høies yderste Grændser; for det Fjerde erklærer Jakob at dise Velsignelser vår større, „eller overgik dem som hans Forfædre arvede. I det paafølgende Kapitel siger Jakob, at Efraim og Manasse, Josefs to Sønner, skulde „blive til en Mængde Nationer." En Mængde af Nationer vilde behøve et stort Land til deres Arvedeel. Det var da ingen Under om Jakob skulde faae en større Velsignelse af Herren end Abraham og Isaak; thi Kanaans Land vilde aldeles være for lidet for „Josefs Mængde af Nationer" og de andre Stammer tillige; og Jakob, forudsaae dette, og søgte en større Velsignelse end Palæstinas Land, hvilket var skjænket til hans Fædre. „Denne større Velsignelse, fremstilles som at naae til de evige Høies yderste Grændser." Benævnelsen „yderste Grændser" maa have Hentydning til de allerfjerneste Dele af Jorden. Amerikas geografiske Beliggenhed svarer, isaahenseende, til Profetiens Udtryk. Den Bjergkjede, der strækker sig heelt igjennem de t store vestlige Fastland, er den største i hele Verden, og Profeten kunde retvel benævne den „de evige Høie."

32. Forat Josef kunde erholde den Arv som Jakob forlenede ham med „løb hans Grene over Muren;" det er, de forlod den faste Deel af den „store Green" og gik hen i et andet Land. De kunde aldrig have havt Rum til „at blive en Mængde af Nationer" uden at bryde over Muren eller Grændserne af Palæstina, og at søge den store Arv, der var skænket der, imellem de evige Høies Grændser i Amerika, hvilket kan vel benævnes de „yderste Grændser" eller den yderste Afstand fra det Sted hvor Profetien blev udsagt. Paa hint vidtløftige Land, de kunde udspredes og blive til, ei alene et stort Folk, men „en Mængde af Folk, eller Nationer." Asia, Afrika, og Europa, er besatte fornemmeligen af Hedningerne, og Nationer som ikke er nedstammede fra Josef. Eftersom Profetien er ikke opfyldt paa den østlige Halvkugle, saa er den vestlige Halvkugle den eneste Part af vor Klode hvor den kunde opfyldes. Dersom vi ikke kan finde den Mængde af Nationer af Josef i Amerika, saa kan vi ikke finde dem nogensteds. Men i Amerika finder vi sandelig flere hundrede Nationer af Folk, som ikke fremhæver den Forskjellighed af Charakter som vi finder skjelnende den østlige Verdens Nationer. Deres Farve, deres Ansigtstræk, deres almindelige Udseende, deres Traditioner, deres Skikke og Sædvaner, deres Dialekter, deres almindelige Sinds-Charakteristik, og Leve-Maader, alt forkynder at de er nedstammede fra een fælleds Herkomst. Medens deres Gudsdyrkelse, deres Tro paa een Gud, deres Tidsregning, ved Nymaane-Ceremonierne, deres Pagtens Ark, deres Tempel lignende det Jødiske Tempel, deres Altere, deres Inddeling af Aaret i fire Aarstider, svarende til de Jødiske Høitider, deres Offerlove, deres Renselser og Giftermaal, deres Tilflugtssteder, deres Maade at føre Krig, deres Afholdenhed fra at spise visse Ting der er forbudt ved Mose Lov, og deres Sprogs talrige Slægtskabstræk med det Hebraiske, alt vidner stærkt at de er af Israelitisk Herkomst. Saare mange Skribenter, har i de to eller tre sidste Aarhundreder, anseet dem for at være Israeliter, og har ialmindelighed formodet dem at være de $9\frac{1}{2}$ tabte Stammer. Men deres Historie har talet „ud af Jorden," hvorved vi lærer at de er, isandhed Israel, men

ikke de ni-og-enhalv Stammer; de er alene en lille Levning af en Stamme, nemlig, af Josef, hvoriblandt Nogle af Judas Stamme er blandede, igjennem Davids kongelige Sæd.

33. Moses, idet han velsigner Israels Stammer ved Profetiens Aand, taler paa en meget særegen Maade om Josefs Land. Og om Josef sagde han: „Hans Land være velsignet af Jehovah, med den kostelige Frugt af Himmelen, af Duggen og af Dybet, som ligger neden under, og af Solens Grødes kostelige Frugt, og af Maanens Fremførelses kostelige Frugt, og af de ældgamle Bjerges ypperlige Frugt, og af de evige Høies kostelige Frugt, og af Jordens kostelige Frugt, og af dens Fylde, og af hans Bevaagenhed som boede i Busken: Velsignelsen komme over Josefs Hoved, og paa hans Isse som var skilt fra sine Brødre. Han har en Herlighed som hans førstefødte Oxe, og hans Horn er som en Eenhjørnings-Horn: med dem skal han stange Folkene tillige indtil Jordens Ender; og disse er de ti Tusinde af Efraim, og disse er de Tusinde af Manasse.“ (5te Mosebog 33, 13—17.) Af dette vi lærer at Josef var ei alene beskikket til at arve et større Land end de øvrige Stammer, men at hans Land skulde være særdeles velsignet. Amerika opfylder Profetiens Udtryksmaader i selv de mindste Enkeltheder; iblandt andre Begunstigelser, hans Land skulde velsignes **„med den kostelige Frugt af Himmelen.“** Denne Velsignelse var af mere Vigtighed end alle de andre, heraf kommer det at Moses sætter den først i Fortegnelsen over de gode Ting der skulde gives Josef.

34. Dersom Josefs Sæd var ikke beskikket til at arve et andet Land, der var fraskildt og i en Afstand fra Kanaan, da vilde alle disse Velsignelser være uden nogen Betydning. Dersom der med det Land der omtales, alene menes hans Arvedeel, tilligemed de andre Stammer, hvorfor skulde Moses da betegne saadanne store Velsignelser over den, og forglemme at sige Nogenting med Hensyn til de tilgrænsende Landes særegne Velsignelser? Josefs Land i Palestina, synes at være omtrent ligesom hans Brødres Lande; ingen store Særegenheder synes at udmærke det fra de andre Arvelodder; derfor, selve den Kjendsgjerning, at Moses, i hans Velsignelser over Stammerne, taler saa bestemt om Josefs Land, og opregner dets Velsignelser, medens han er næsten taus om de Andres Lande, det viser paa det meest afgjørende, at Josefs Land skulde være paa et andet Strøg. Og eftersom han taler om „de ældgamle Bjerges ypperlige Frugt, og de evige Høies kostelige Frugt,“ da maa han hentyde til de samme „evige Høie,“ hvilke Jakob giver til Josef, som siges at være hos de „yderste Grænser.“ Det var i dette ypperlige Land, hvor „den kostelige Frugt af Himmelen“ skulde tilfalde Josefs Nationers Mængde.

35. Eftersom alle Israels Stammer forstod Skrivekunsten, maa man antage, at de vilde holde en Optegnelse eller Historie om deres Nationer i hvilkensomhelst Part af Jorden de maatte være bosatte. Da de ti Stammer gjorde Oprør, blev der mange Profeter opreist iblandt dem fra Tid til Tid, som skrev deres Profetier saavelsom Judas Profeter. Dersom Herren vedbliver at sende Profeter, saasom Elias, Elisa, og mange andre, iblandt de ti Stammer efter deres Oprør, hvorfor skulde han da ikke ogsaa opreise Profeter iblandt Josefs Nationers Mængde, efter deres Fraskillelse fra Juda? Vi kan ikke for et Dieblik tro at en Mængde af Nationer af Josef vilde lades blottet for Profetiens advarende Røst. Dette vilde være heelt modsat til

Guds Handlinger med baade Israel og Juda. Dersom Josefs Nationer forstod Skrivekunsten, og skulde have „de kostelige Ting af Himlen aabenbaret til dem," vilde de sikkert skrive dem ei alene for deres eget Gavn, men til fremtidige Generationers Gavn. Dette de gjorde; og Herren, deres Fædres Gud, har nu bragt deres Historie, deres Profetier, deres Lærdomme, og deres kostelige Aabenbaringer fra Himlen, til Folkets Kundskab. Profeterne, Seerne, og Aabenbarerne af Josefs Nationer, har talet „udaf Jorden, og deres Tale mumler udaf Støvet," og deres Skrifter er nu sammenføiede med Bibelen, hvilken er Judas Skrifter, og de er blevet til eet i deres Vidnesbyrd, erklærende at Tiden er forhaanden for Gjenoprettelsen af hele Israels Huus i deres egne Lande.

36. Vi har allerede viist af Esaias, at Jakobs Huus aldrig kunde gjenoprettes, førend Gud skulde fremføre en Bog, og det tilmed „udaf Jorden;" og ikke førend de Døve skulde høre Ordene af den. Det vil dernæst vises af Ezekiels Vidnesbyrd, at den Bog der er beskikket til at fuldbyrde saa stort et Værk for Israel, skulde virkelig og sandelig være en Optegnelse af Josef. Ezekiel siger (37, 15): — „Jehovas Ord skete atter til mig sigende: Du Menneskes Søn! tag Dig eet Træ, og skriv der paa, for Juda og for hans Medbrødre af Israes Børn; tag saa et andet Træ, og skriv paa det, for Josef, Efraims Træ, og alt Israels Huus, hans Medbødre: og føi dem tilsammen saa at de bliver til eet Træ, og de skal være tilsammen forenede i din Haand. Og naar dit Folks Børn taler til dig, sigende: vil du ikke give os tilkjende hvad du mener med disse Ting? Da sig til dem, Saa siger den Herre Zebaoth, See jeg vil tage Josefs Træ, som er i Efraims Haand, og Israels Stammer hans Medbrødre; og jeg vil føie dem til det, som er Juda Træ, og gjøre dem til eet Træ, og de skal være eet i min Haand. Og de Træer, hvorpaa du skriver, skal du holde i din Haand for deres Øine."

37. Det var Skik i gamle Dage at skrive paa Pergament, og rolle dette paa Stokke af Træ, og saadanne Læsestokke eller Roller kaldtes B ø g e r. Alle Profetierne af Jeremias, fra Josias' Dage ned til Jhojakims fjerde Aar, var skrevne paa een af disse Roller. (Jeremias 36, 1, 2). Denne „Rolle" af Jeremias' Skrifter, kaldes en „Bog" i det 8de, 10de, 11te og 13de Vers: heraf seer man, Benævnelserne R o l l e og B o g er eensbetydende. Dersom da, en Læse-Stok (af Træ) eller „Rolle, indeholdende Skrifter, kaldes en Bog," kan vi alle forstaa Betydningen af Herrens Ord til Ezekiel; det var en klar og skjøn Forestilling af to Bøgers Forening i Herrens Haand. Ezekiel befaledes først, at skrive paa eet Træ, „for Juda og for hans Medbrødre af Israels Børn." Dette var en Forestilling af Biblen, hvilken er Judas Optegnelse. „Tag saa et andet Træ, og skriv der paa, for Josef, Efraims Træ, og for alt Israels Huus hans Medbrødre." Dette var en Forestilling af Mormons Bog, hvilken er Josefs Optegnelse skreven i gamle Amerika. „Og føi dem tilsammen saa at de bliver til eet Træ, og de skal blive til eet i din Haand. Dette var en Forestilling af Foreningen af de to Nationers Optegnelser. I Fortolkningen af de to Træstokkes Betydning, siger Herren, at han selv „vil tage Josefs" og føie den „til Judas." — Altsaa vi lærer herved, at Josefs Stok, eller Træ, fandtes ikke forenet med Judas af en Hændelse, men det var en Gjerning, som Herren selv skulde fuldbyrde. Derfor siger han endvidere „De skal være eet i min Haand."

Altsaa, de to Skrifter blivende til een i Ezekiels Haand, var en allerskjønneste Forestilling af de to Skrifter som skulde blive til een i Herrens Haand.

38. Da vi nu har lært af Ezekiel at den Herre Zebaoth vil tage Josefs Træ, eller Stok, og sætte den hos Judas og gjøre dem til eet i hans Haand, saa lad os dernæst erkyndige os om, hvilke Begivenheder der er beskikket til at følge Foreningen af disse to Skrifter. Herren erklærer endvidere, „Og de Stokke, (eller Træer) hvorpaa du skriver, skal du holde i din Haand for deres Oine. Og sig til dem, Saa siger den Herre Zebaoth, See, Jeg vil tage Israels Børn at de skal ikke være iblandt Hedningerne som de foer hen og jeg vil samle dem trindt omkring fra, og lade dem komme til deres eget Land: og jeg vil gjøre dem til eet Folk i Landet paa Israels Bjerge, og een Konge skal være Konge over dem alle; og de skal ikke mere være tvende Folk, og ei nogensinde mere deles i to Riger. De skal og ikke ydermere besmitte sig med deres styggе Afguder, og med deres Slemheder, eller med nogen af deres Overtrædelser; men jeg vil frelse dem udaf alle deres Opholdssteder hvor de har syndet, og vil rense dem; saa skal de være mit „Folk, og jeg, jeg vil være deres Gud.“ Vi lærer af dette, at den store Gjenstand, Herren har til Oiemed, i at frembringe Josefs Bog, og forene dem med Biblen, er, at indsamle Israet for aldrig mere at adspredes. Saaledes seer vi at baade Esaias og Ezekiel har talet om de samme store og vidunderlige Begivenheder; Een erklærer at Jakobs Huus Ansigter skulde aldrig mere „blegne“ eller „være tilskamme“ efter den Dag da en vis Bog skulde lade sig tilsyne; den Anden erklærer, at hele Israels Huus skulde gjenoprettes i deres egne Lande, og skulde aldrig ydermere deles i to Nationer, paa den Dag da Herren skulde føie Josefs Skrifter til Judas. Tag Esaiæ og Ezekiels Vidnesbyrd i Forbindelse med Mose Vidnesbyrd om den „kostelige Frugt (eller de kostelige Ting) af Himlen,“ som skulde gives paa Josefs Land, og sammenføi dette med Johannes' Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse ved en Engel, og Daniels Vidnesbyrd om Stenen afhugget fra Bjerget uden Hænder, forestillende Guds det Sidstedags Rige, saa har vi, i denne Samling af Vidnesbyrd, klare profetiske Beviser nok om Mormons Bogs guddommelige Troværdighed, hvilket burde overbevise det meest sværttroende Menneske, og berøve Gudsfornegtelsen dens Tilværelse.

39. Lad os nu høre hvad Herren har sagt til David angaaende Israels Frelse. David saae Jakobs lange Fangenskab, og bad inderlig at Herren vilde vise Barmhjertighed mod dem. Han beder saaledes: — „Omvend os, vor Saligheds Gud! og til intet gjør din Fortørnelse imod os. Vil du evindelig være vred paa os? Vil du strække din Vrede fra Slægt til Slægt? Vil du ikke gjøre os levende igjen, at dit Folk maa glæde sig i dig? Viis os din Miskundhed, O Herre! og skjænk os din Salighed.“ (Psalm. 85.) Efterat han havde saaledes bedt for Israel hvem han saae i et langvarigt Fangenskab, siger han dernæst! „Jeg maa høre, hvad Gud Jehova vil tale, thi han skal tale Fred til sit Folk og til sine Hellige: Og du skal ikke atter omvendes til Daarlighed.“ Af dette vi kan see, at uagtet Herren har været vred paa Jakob for mange Generationer, vil han dog atter „**tale**“ til dem. Men lad os læse de følgende Vers, at vi maa lære paa hvilken Maade han vil „tale Fred.“ „Miskundhed og Sandhed skal møde hinanden. Retfærdighed og Fred skal kysse hinanden. **Sandhed skal springe ud af Jorden**; og Retfærdighed skal skue ned fra Himlen. Ja, Jehova skal

give hvad der er godt: Og vort Land skal give sin Grøde. Retfærdighed skal gaa foran ham, og skal sætte os paa hans Fodspors Vei." O hvilket herligt Svar David fik paa sin Bøn for fangne Israel. Han erfarede at Herren vilde "tale Fred" til dem ved at lade „Sandhed springe ud af Jorden," og da og først da, skulde „Retfærdighed skue ned fra Himlen" paa fangne Israels Vegne; dernæst erfarede han at Israels Land skulde atter „give sin Grøde," fordi „Jehova skulde give hvad der er godt." Dette stemmer med hvad vi har allerede citeret fra Esaias: saa at baade David og Esaias saae hvorledes Israel skulde befries. Den Ene siger det skal skee formedelst Sandhed og Retfærdighed tillige, Sandhed kommende udaf Jorden, og Retfærdighed paa den samme Tid skuende ned fra Himlen; og den Anden erklærer at Israel skulde „tale udaf Jorden," efter hvilket, Jakob skulde ikke længer være tilskamme. David siger, at efter at „Sandhed udspringer af Jorden," skulde Israels Land „give sin Grøde." Esaias siger, at paa den Dag da Gud skulde handle saa underligt og paa det Underligste, da skal „Libanon omvendes til en frugtbar Mark", „og de Døve skal høre Bogens Ord." David siger, at da er Tiden, da „Retfærdighed skal gaae foran ham, og skal sætte os paa hans Fodspors Vei." Esaias siger, „at Bogen skal gjøre at de vildfarende i Aanden skal komme til Forstand." Enhver Begivenhed henhørende til dette Sidstedags-Værk paa Israels Vegne, som David beskriver i hans Psalme, er ogsaa beskrevet af Esaias; alligevel, den sidste giver mange Enkeltheder, hvilke den første ikke giver. Esaias maa have hentydet til den samme vidunderlige Begivenhed, naar han udraaber „drypper ned, I Himle, fra oven, og lad Himlene nedskylle Retfærdighed, lad Jorden aabne sig, og lad den fremføre Saliggjørelse, og lad Retfærdighed springe op tillige: jeg, Jehova, har skabt den." (Esaias 45, 8.)

40. Aldrig var der nogen Begivenhed mere klarligen forudsagt end det store og vidunderlige Værk for Israels Gjenopreisning; og aldrig havde Menneskeslægten mere profetiske Vidnesbyrd til at bekræfte en Aabenbaring, end de har for Mormons Bog. Ingen af det Gamle eller Nye Testamentes Bøger var omtalt førend de aabenbaredes,, hvorimod denne de sidste Dages store Aabenbaring har været klarlig forudsagt ved mange af de inspirerede Skribenter. Mormons Bog er bekræftet for denne Generation ved Beviser saaledes som ingen andre Profeter har kunnet stadfæste deres Bøger paa den Dag at de blev givne.

41. Og jeg aflægger nu mit ydmyge Vidnesbyrd til alle Jordens Nationer som læser dette Skrift: at Mormons Bog er en guddommelig Aabenbaring; thi Herrens Røst har erklæret det til mig. Og som mig er befalet af Herren, saa advarer jeg i hans Navn, ydmygelig hele Menneskeslægten og raader dem til at omvende sig fra alle deres Synder, at forsage alle deres falske Lærdomme, og at forkaste uinspirerede Mænds Læreregler. Ja, kommer frem med sagtmodige og ydmyge og angergivne Hjerter, og vorder neddyppede i Vandet til eders Synders Forladelse, og I skal annamme den Hellig-Aand ved Haandspaalæggelse af denne Kirkes Apostle eller Ældste: og Tegn skal følge dem der troer, ligesom de fulgte de Troende i gamle Tider; og alle Folk, Nationer, og Tungemaal, som vil ikke gjøre dette, skal fordømmes, og skal ingenlunde indgaa i Guds Rige; thi dette Budskab skal fordømme dem paa den yderste Dag. Omvender eder derfor, alle I Jordens Ender, thi Herrens store Dag er forhaanden! Gud den Eviges Retfærdigheds-

Sværd vil snart falde paa eder uden I omvender eder. Omvender eder, O I Jordens Konger og Dronninger, thi Herrens Strids-Dag med Nationerne er kommen; og Throner skal nedstyrtes og eders Riger skal sønderbrydes, og der skal ingen Tryghed være for eder, medmindre I omvender eder. Lad Herrer og Adelsmænd, og dem paa høie Steder omvende sig, thi Jammer skal komme fra alle Kanter ligesom en Hvirvelvind: Frygt og Forfærdelse skal omslutte eder rundt omkring, og der skal intet Tilflugtssted være for eder paa Herrens grumme Hevns-Dag over Babylon. Vee eder, I rige Mænd, som handler og tusker iblandt Nationerne, og som har opdynget Guld og Sølv som Støvet, thi uden I omvender eder, eders Rigdom skal plyndres, eders Handel og Kjøbmandsskab skal ophøre, og I skal hyle for de Elendigheder der skal komme over eder; omvender eder derfor, og opsamler eders Rigdomme, og flygter ud fra iblandt Nationerne, og fører eders Guld og eders Sølv med eder til Hærskarernes Herres Navns Sted, Zions Bjerg, og gjører Brug af eders Rigdom saasom Herren skal fordre det, til at forskjønne Herens Helligdoms Sted, eller I skal omkomme med eders Rigdom. Lad alle Biskopper, og Præster af ethvert Religions-Parti, omvende sig og ophøre at prædike falske Lærdomme, og lad dem døbes og komme ind i Christi Kirke, og søger ikke mere at stride imod Herrens Værk, thi medmindre de gjør dette, Herren skal hjemsøge dem med hastig Dom, og de skal hasteligen udryddes af Jorden; thi det er dem, der har fordærvet Jorden med deres falske og forfængelige og taabelige og kraftløse Lærdomme: det er dem, der har forblindet Folkets Oine og forhærdet Hjerterne imod Herrens store og sidste Budskab; derfor, uden de omvender dem, er der opbevaret for dem en sværere Dom, og de skal tygge deres Tunger for Pine. Omvender eder alle I Jordens Indvaanere, at ikke Herren skal slaa eder med hans Munds Riis, og med hans Læbers Aande fortære eder som Halm. Lad al Israel omvende sig, og kommer til Herren, og forsamles tilsammen, thi Pagtens Opfyldesses Tid, hvilken Pagt blev gjort med eders Fædre, er forhaanden — den Tid naar alle Ting skal gjenoprettes, der har været talt ved alle de hellige Profeters Mund, siden Verden begyndte — den Tid naar Riget skal gjenoprettes Israel, og Herren deres Fædres Gud skal regjere over dem i Kraft, og Magt, og Majestæt, og i stor Herlighed fremdeles evindeligen.

Wilton-Street Nr. 15. i Liverpool, 15de Januar 1851.

Udgivet paa Dansk af J. Van Cott.

Priis 12 Skilling.